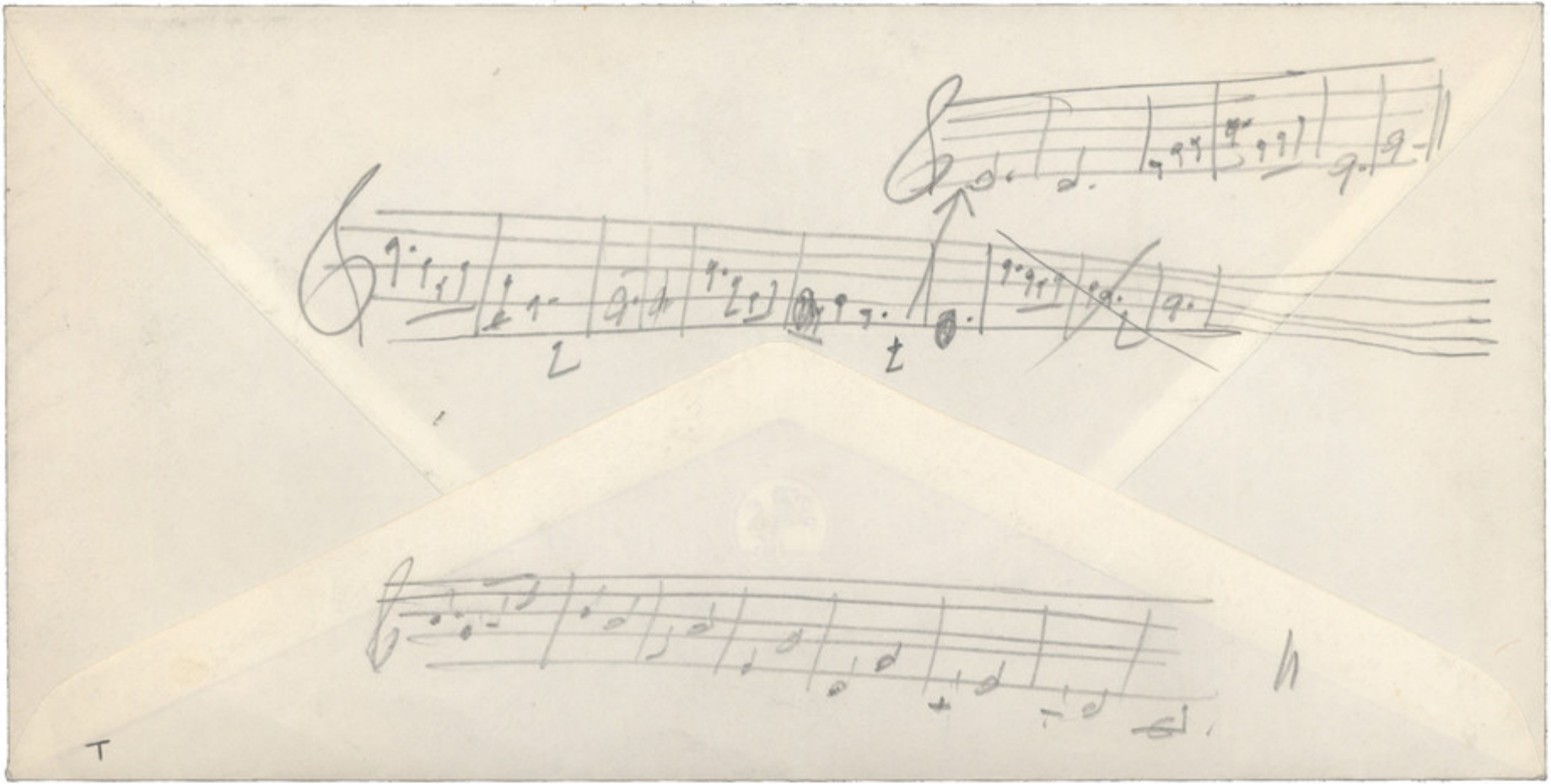

MIKIS THEODORAKIS

7

Κοπεγχάγη

0744/42336

MR. INGEMAR RHEDIN.

2+2+2+3

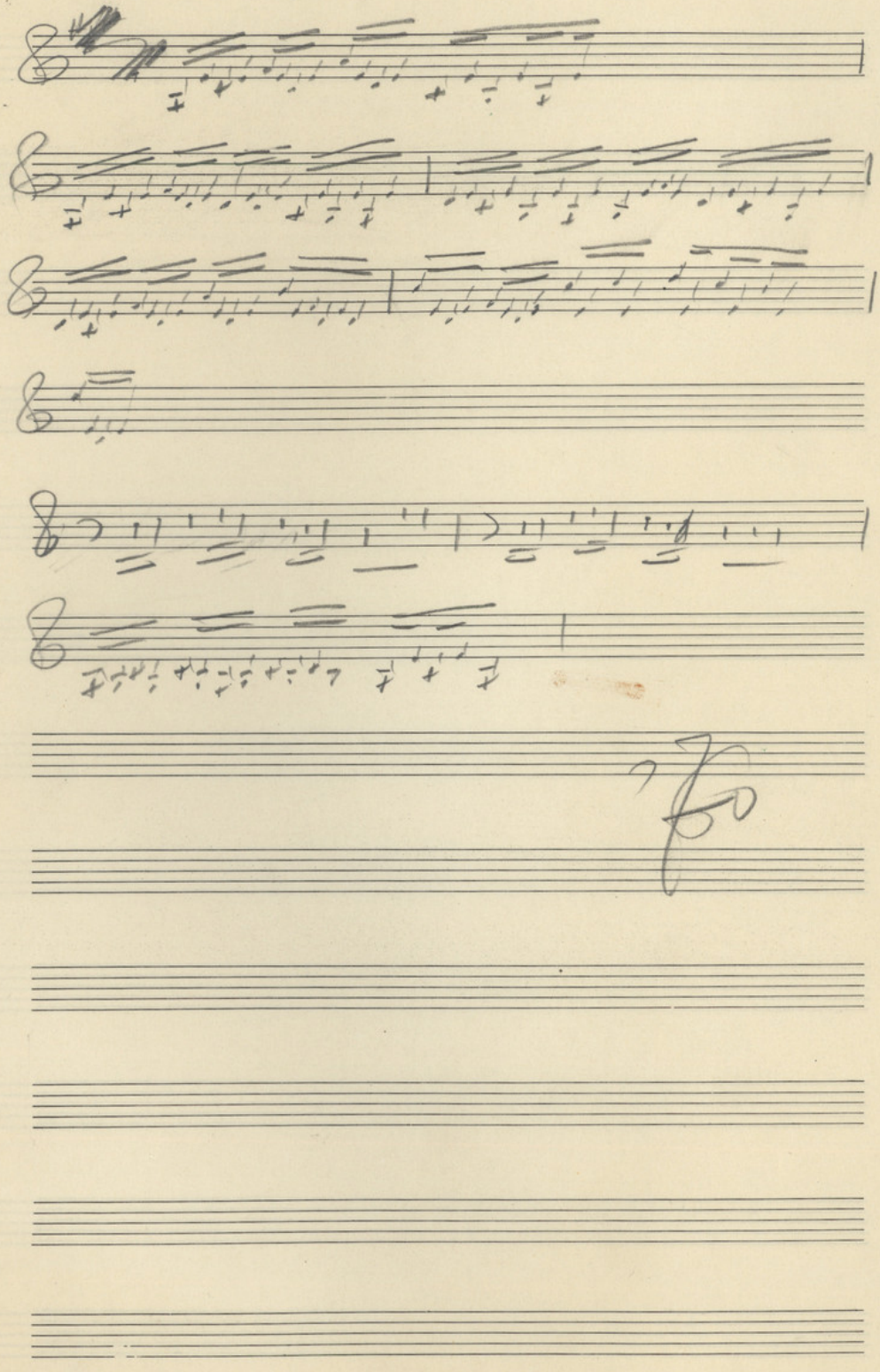

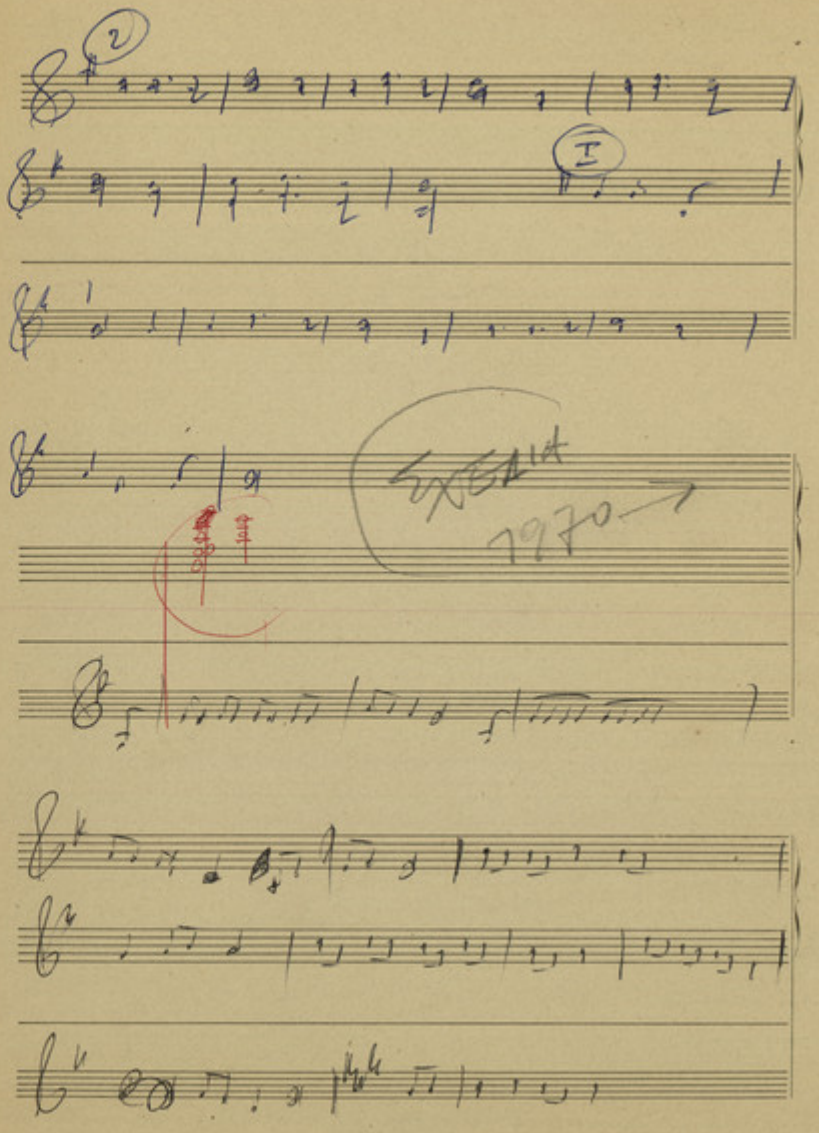
2
I
1970

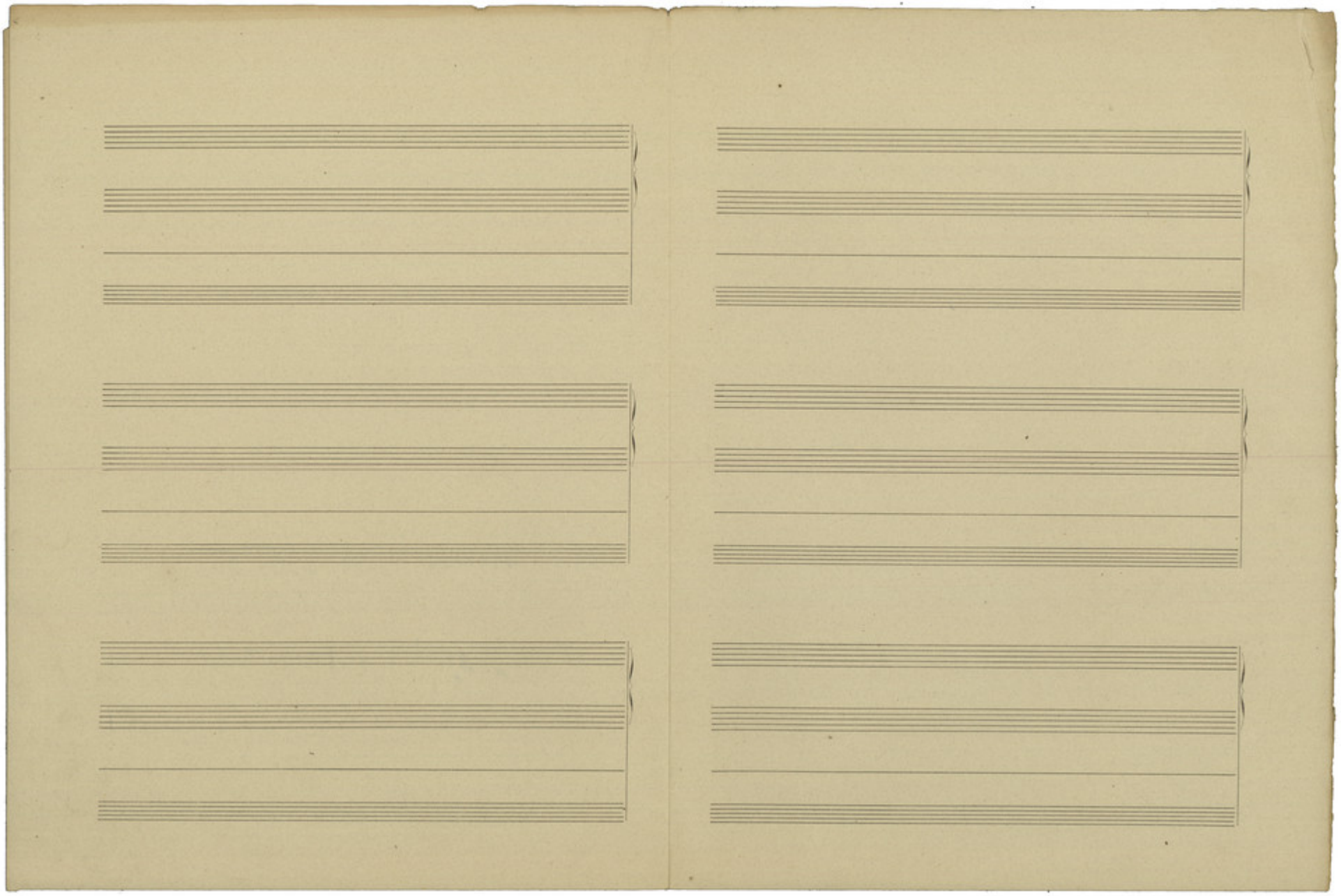

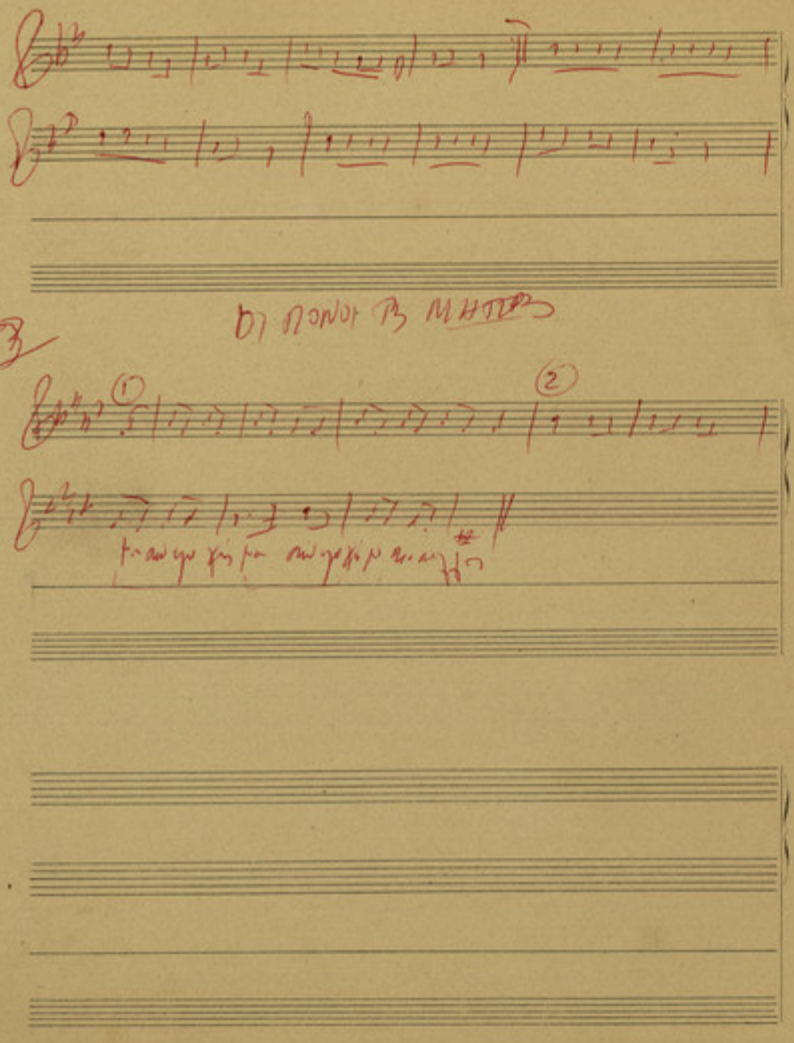

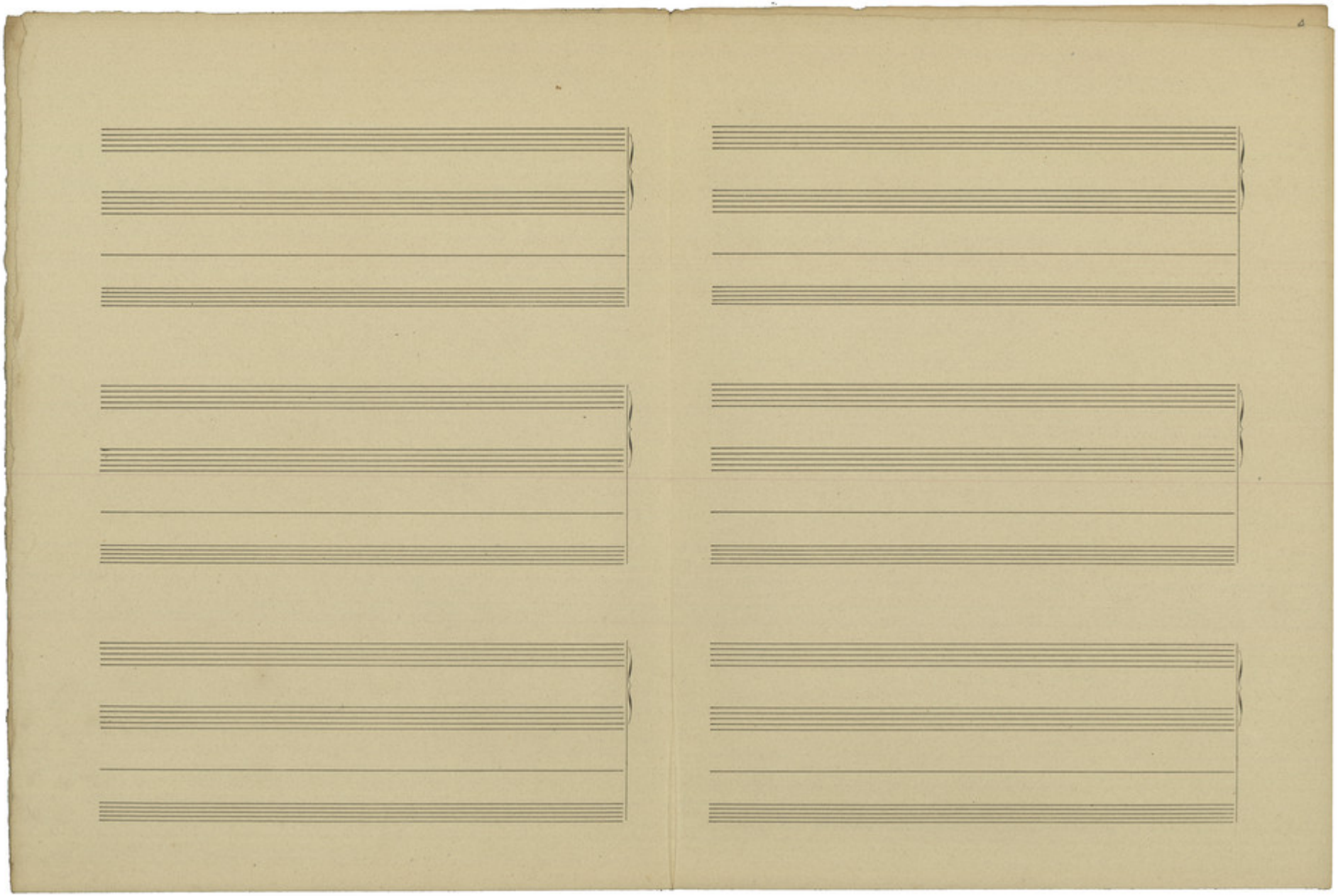

Exodus 70

Mezajolega dossier jiné 7 Erfgen
n. j. w.

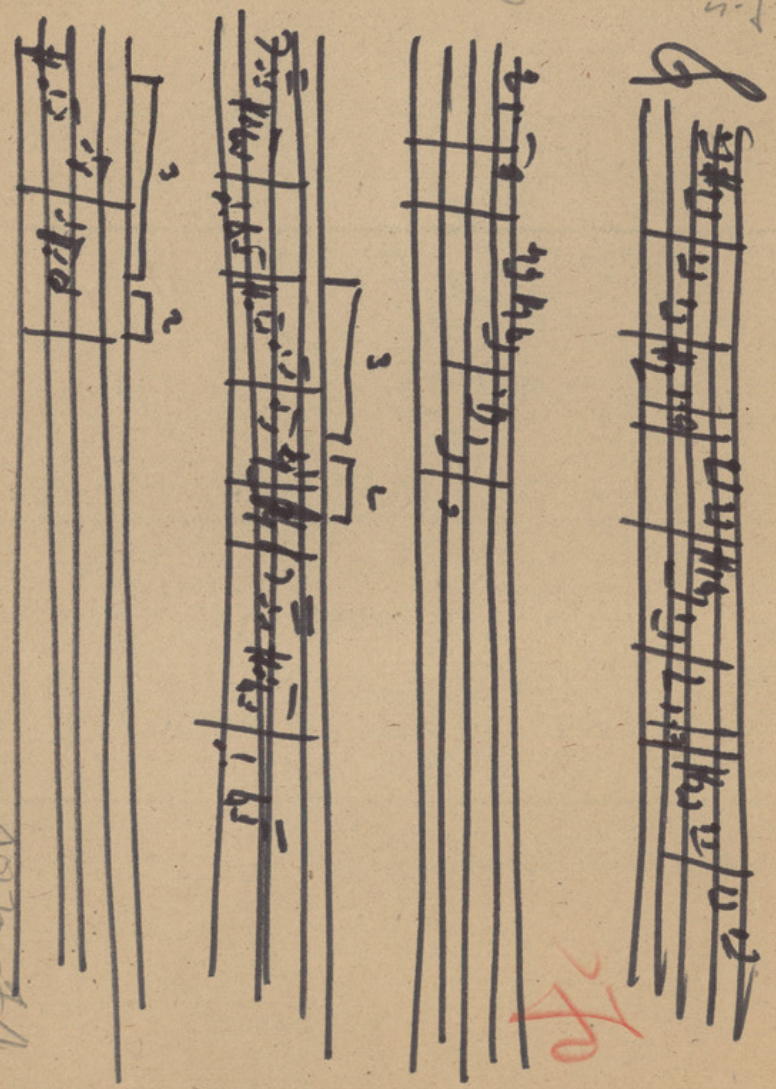

1976-74

~~Ξυναυλίες~~

Gaustav

1975 1978

~~Οἰκονομικά~~

7

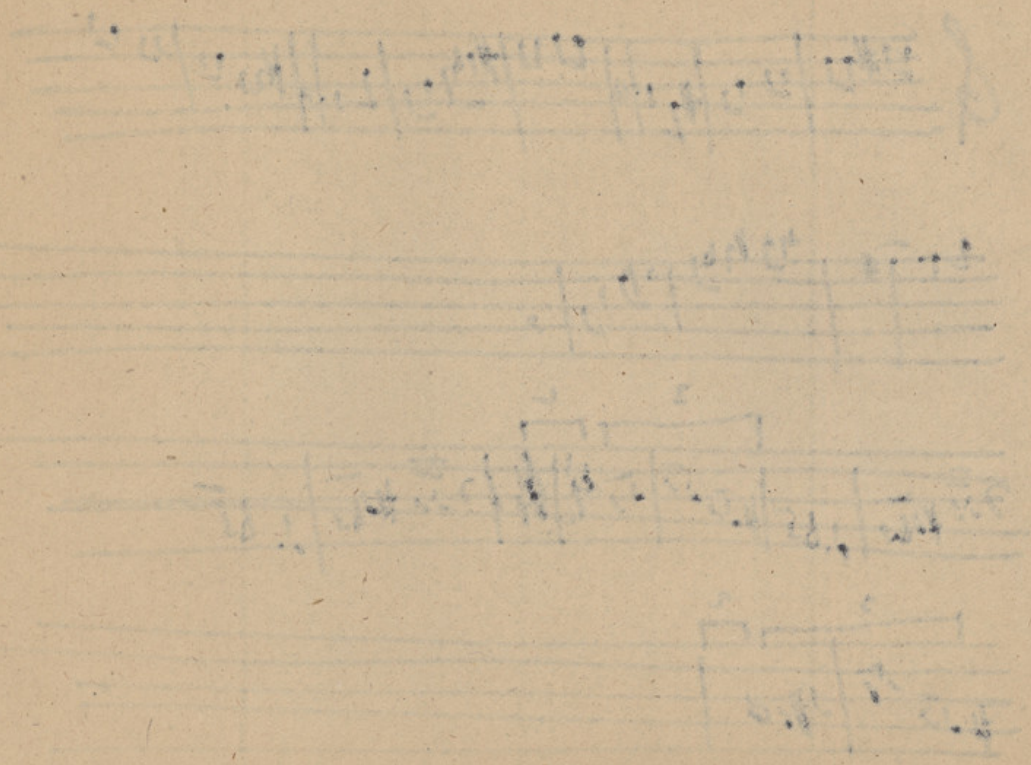

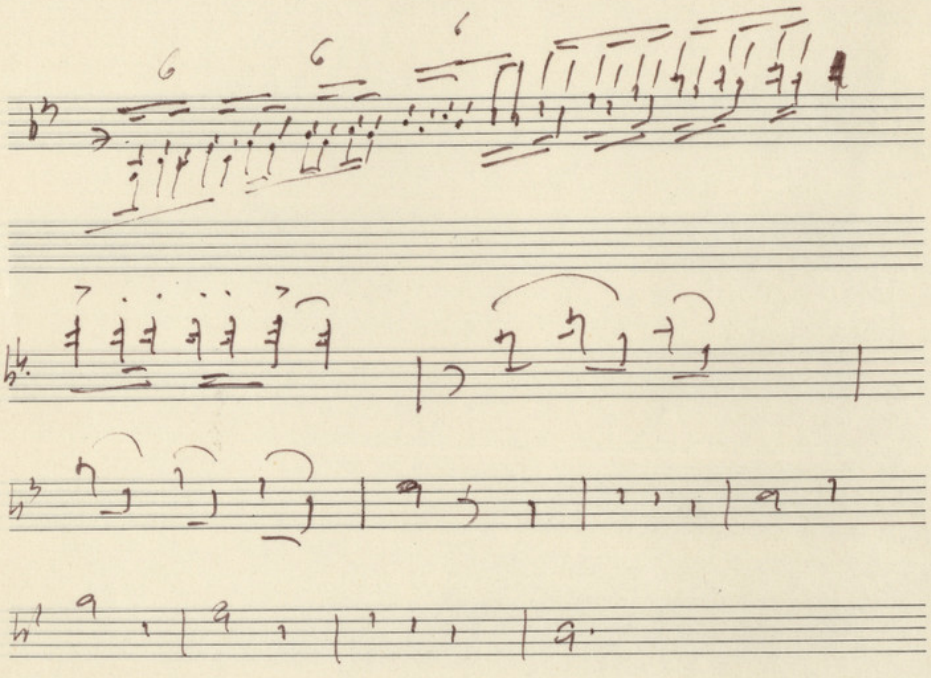

O Mimy pou

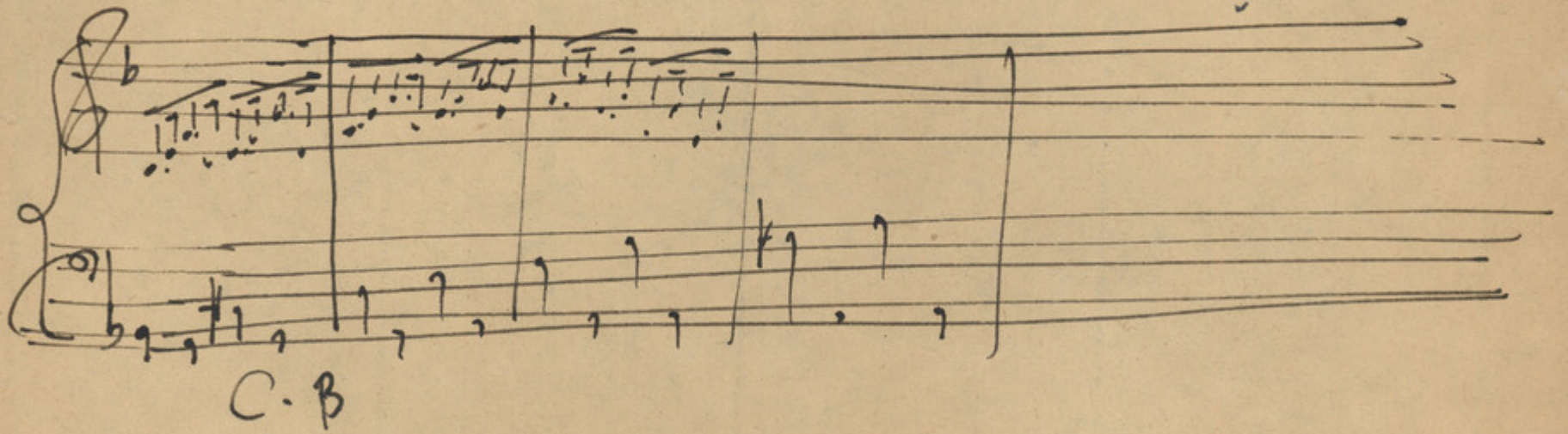

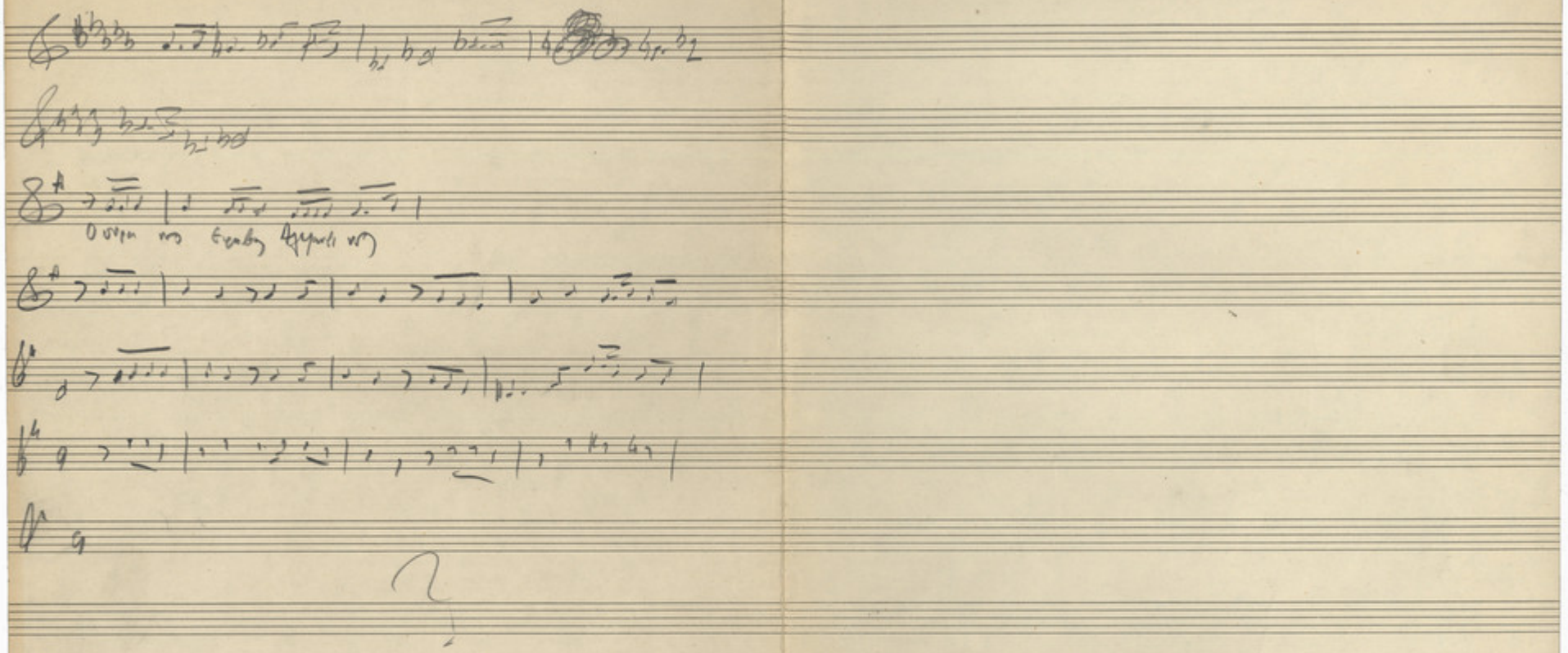

A

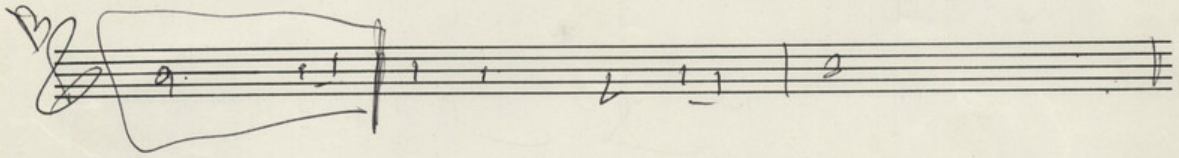

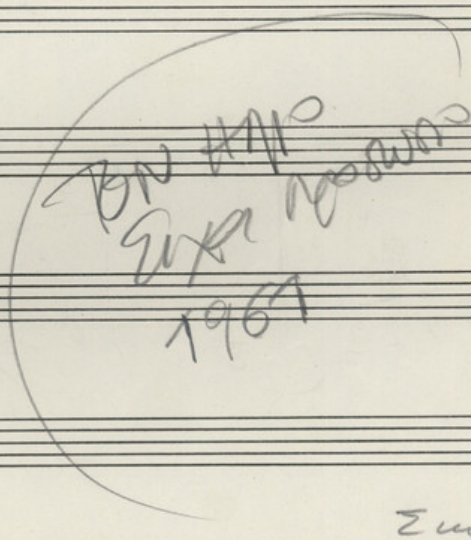

Σμύρνη 16;

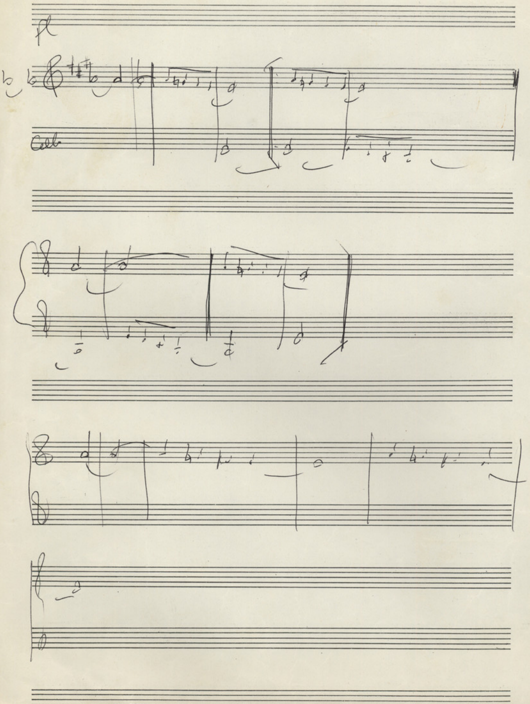
Fl
Cell

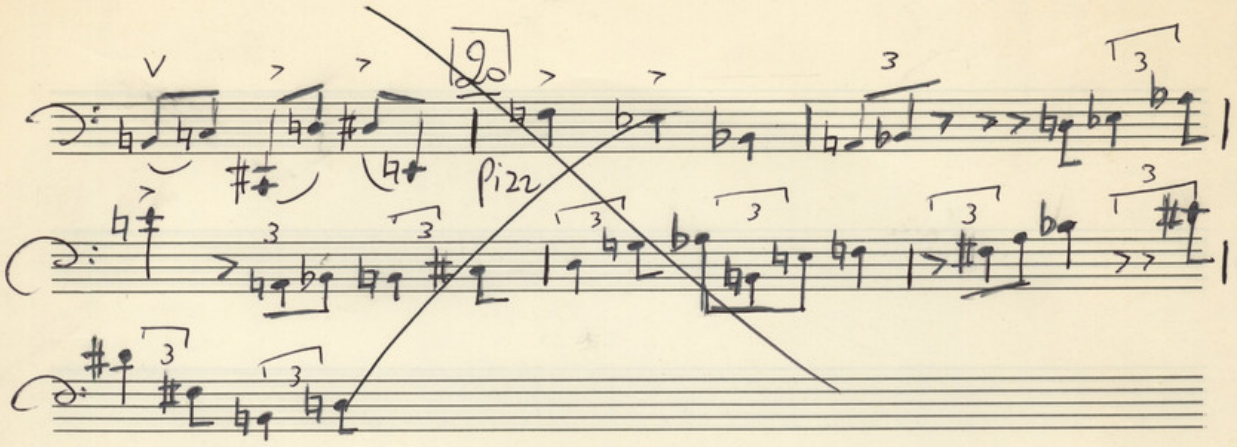
V
9
pizz

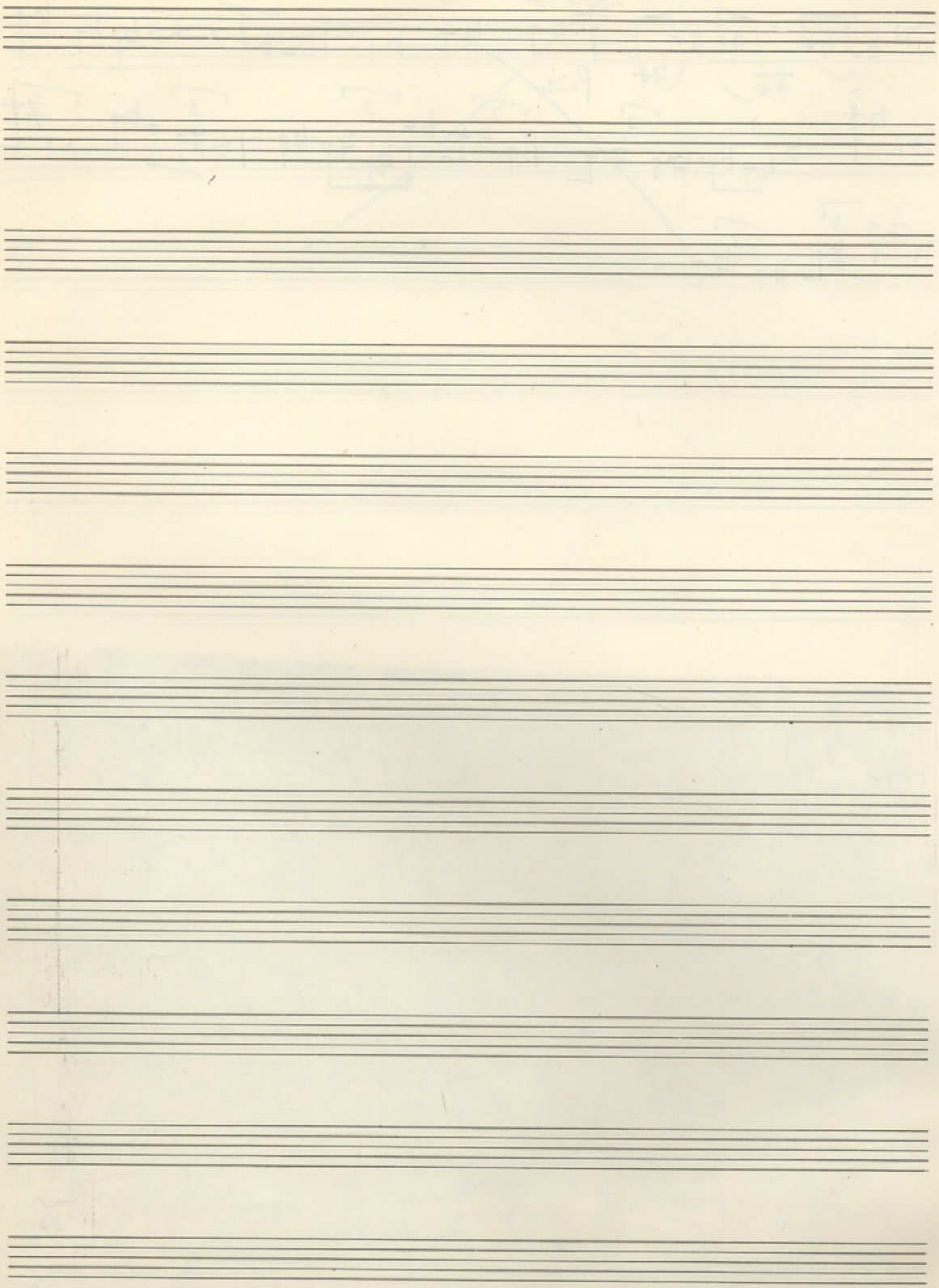

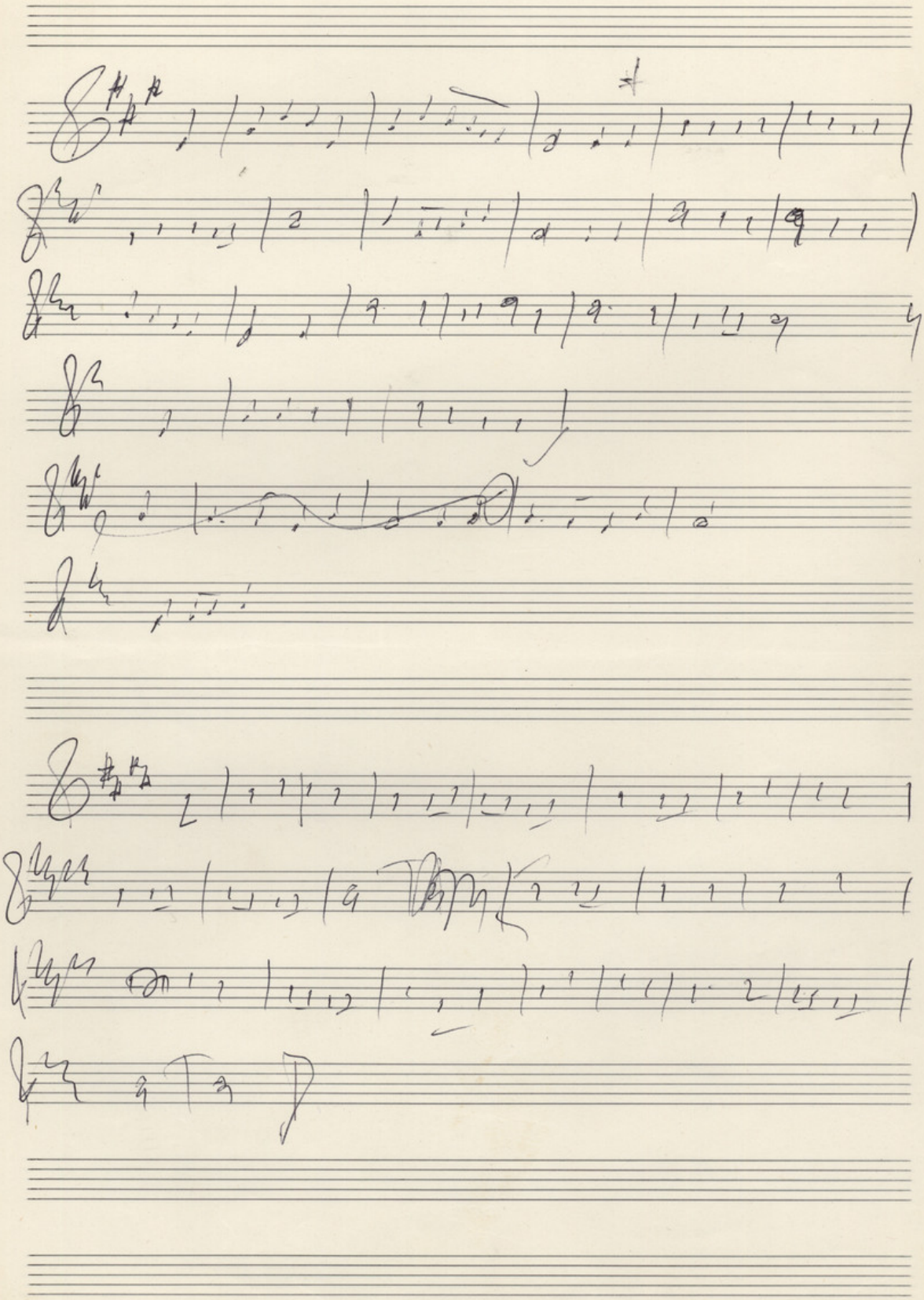

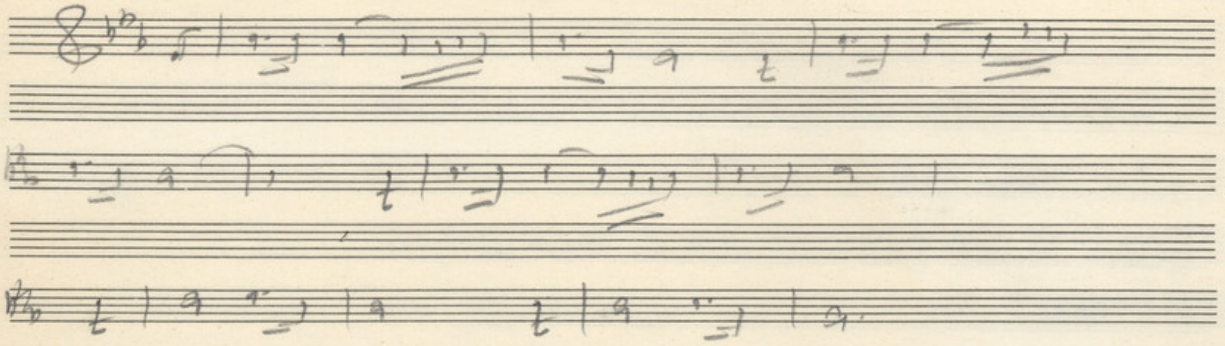

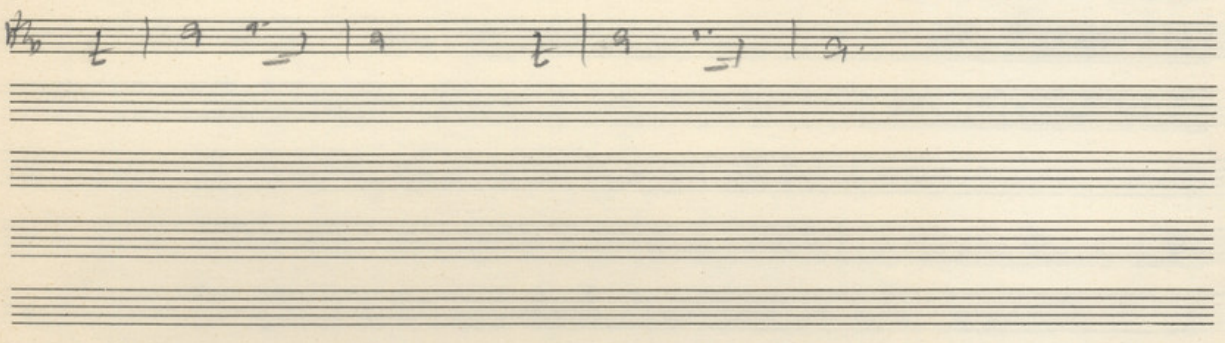

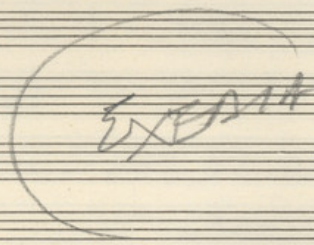

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.920

Νο 22

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

Nº 22

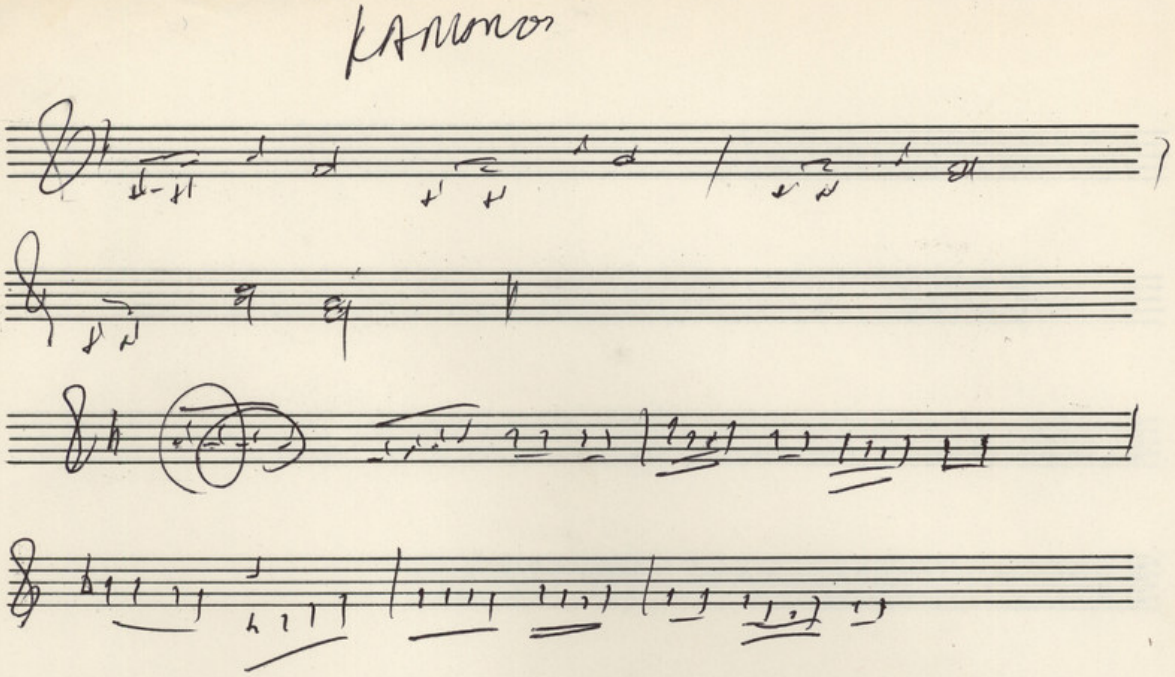

Μουσικὸς Οἶκος Γαΐτάνου
Στοὰ Ἀρσακείου 10—ΑΘΗΝΑΙ

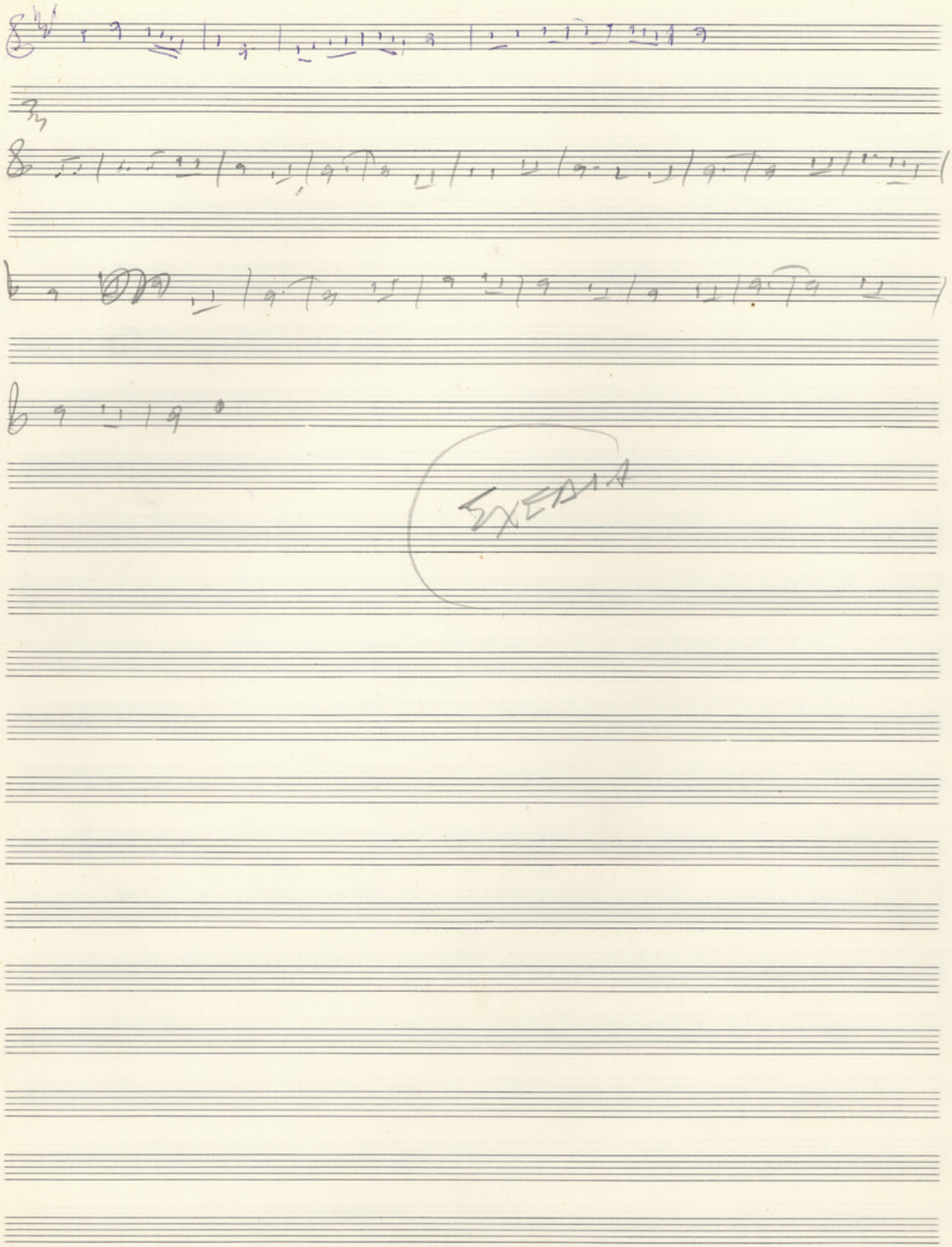
EXEDRA

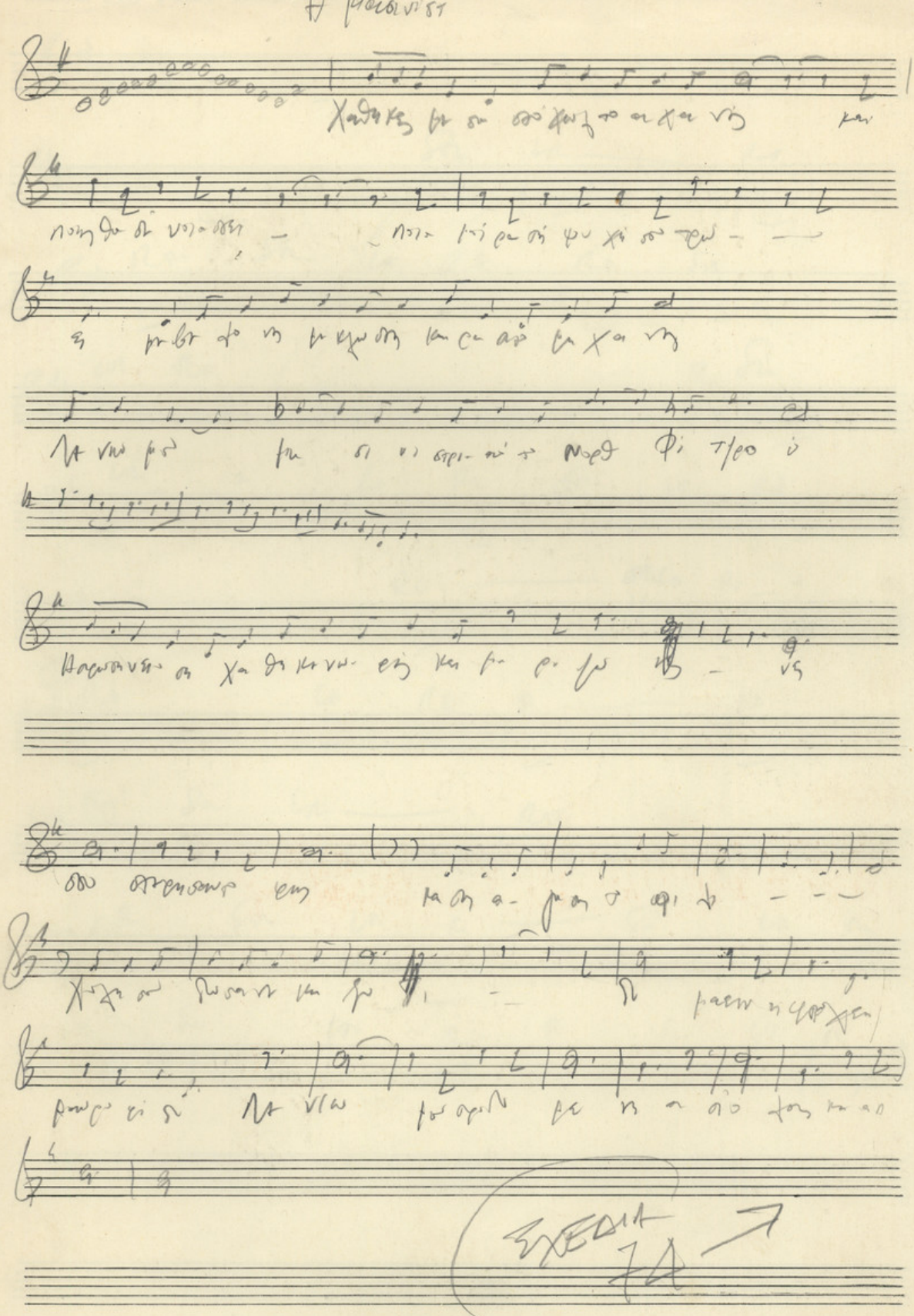

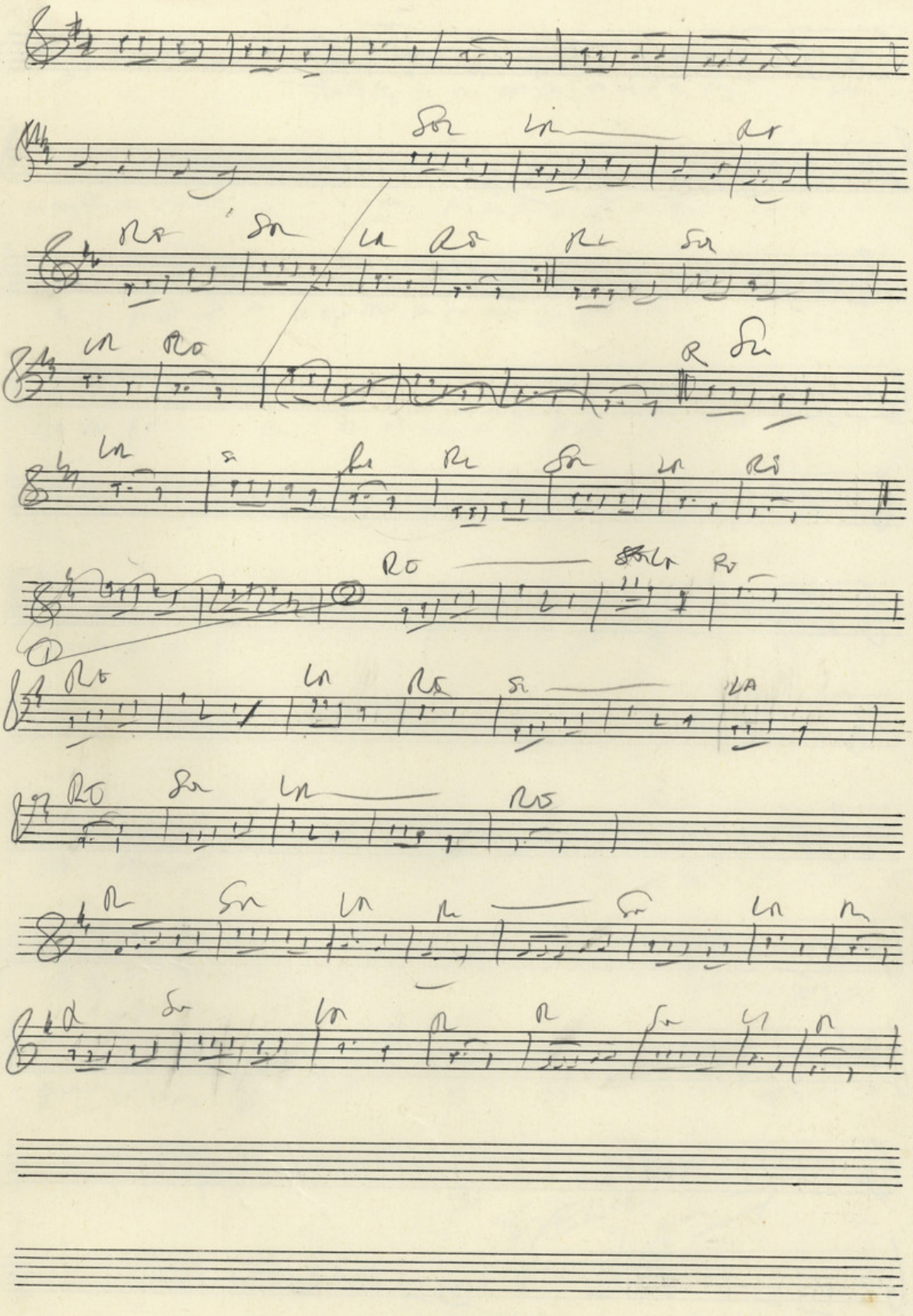

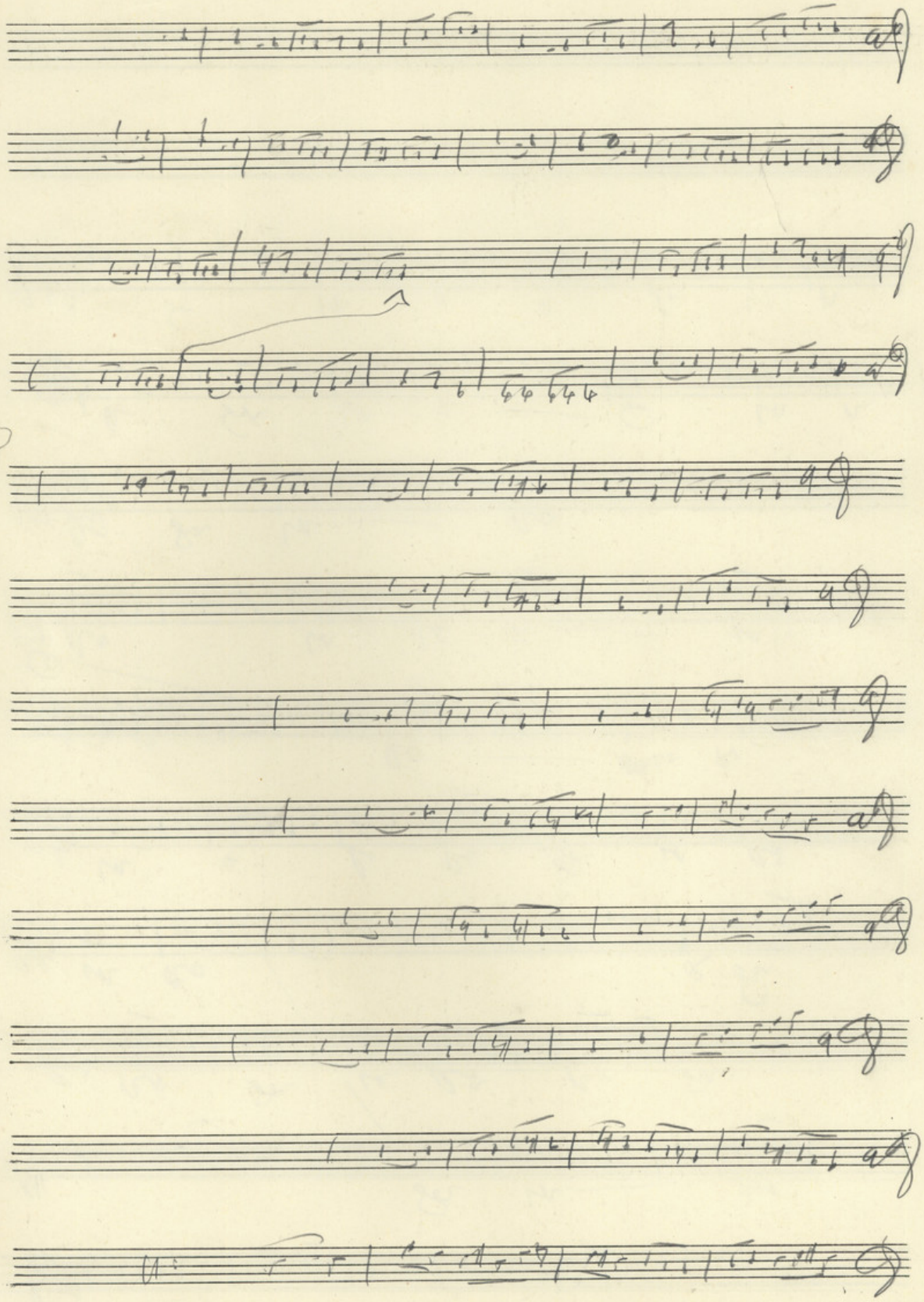

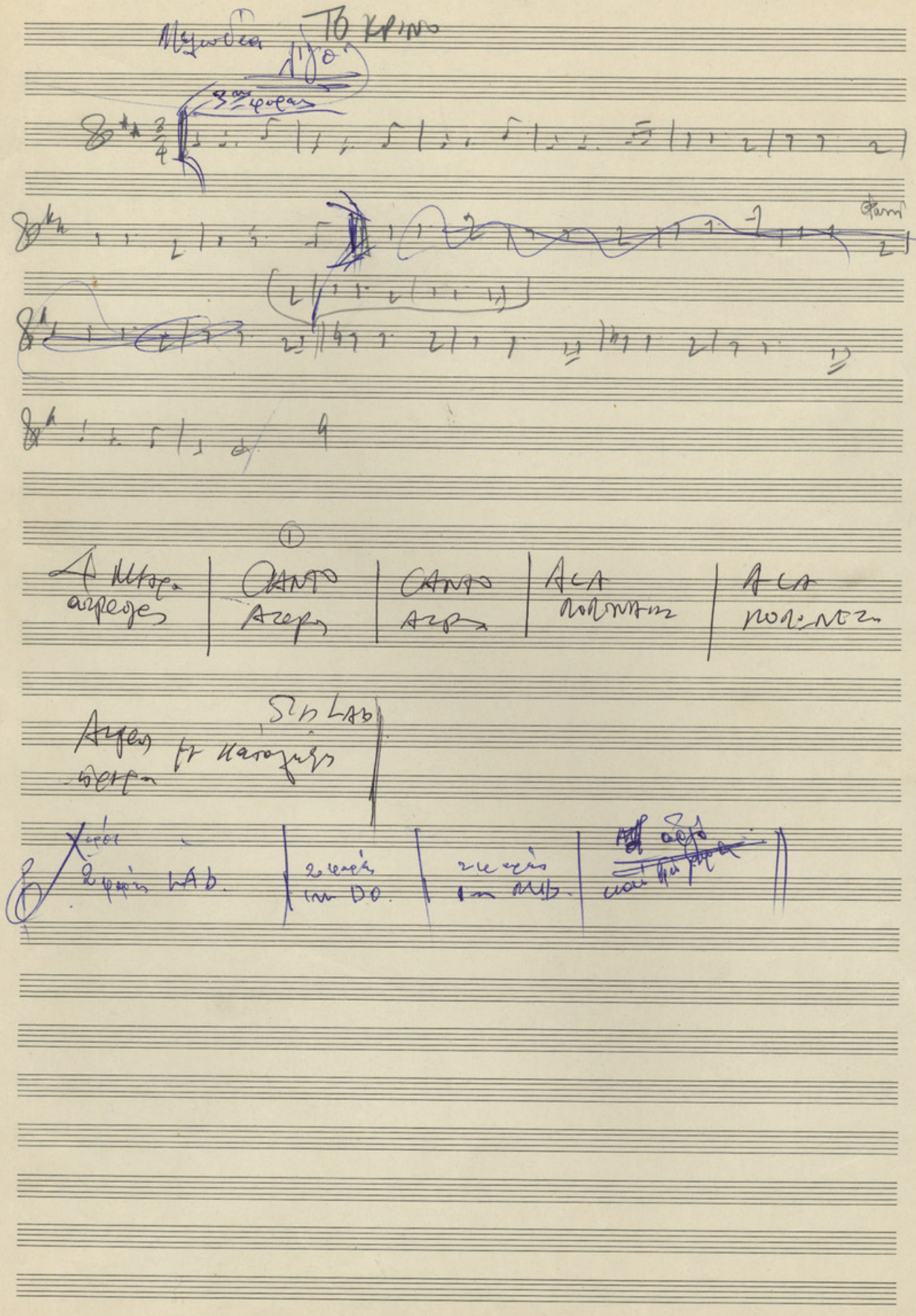

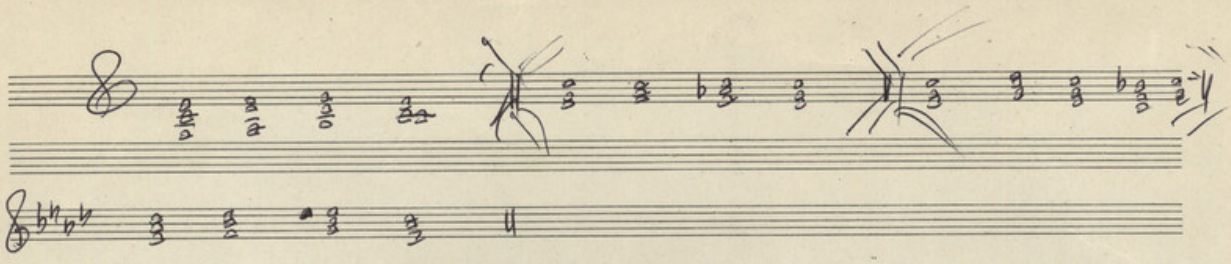

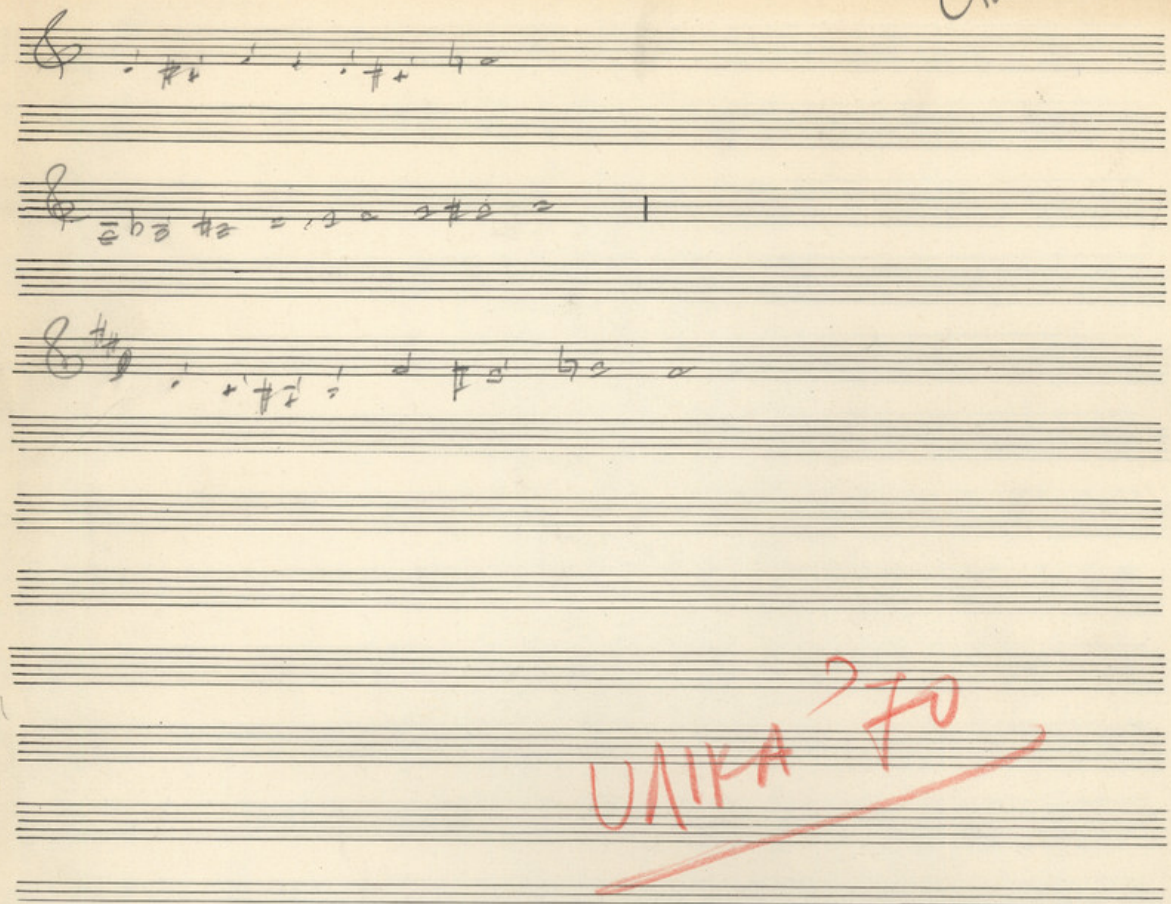

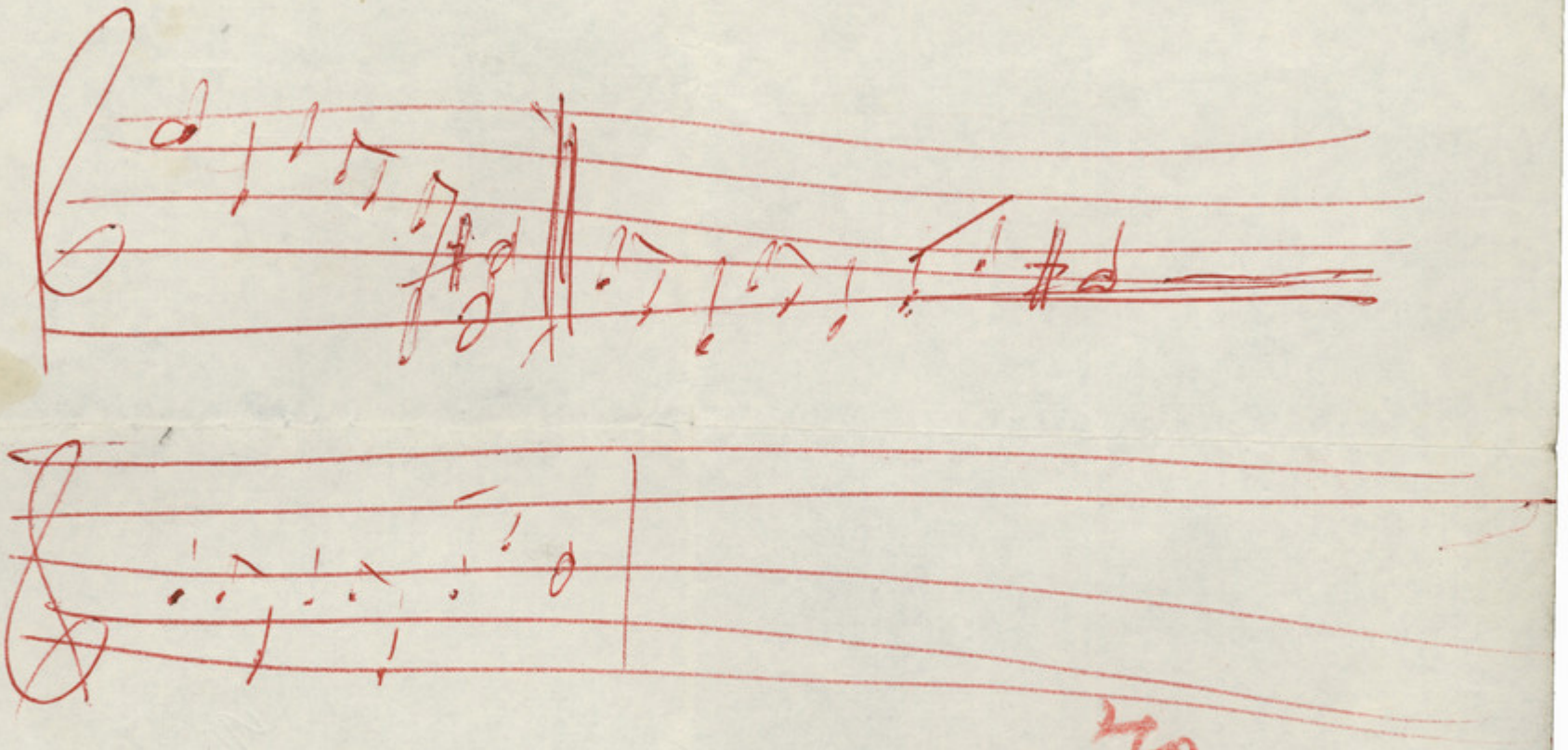

USA 70

28

ΚΟΥΡΟΣ

ΔΡΧ. 15.-

αφιερωμα

πετρος ι βαβαλης

ΑΥΤΟΠΤΗΣ ΜΑΡΤΥΣ

Μαρτη 1970→

τευχ. 21/1973

κοῦρος

Μηνιαία Ἔκδοση Τέχνης

ἐκδότης-διευθυντής Λεων.Χρηστάκης
Γιάννη Σταθᾶ 5,ΑΘΗΝΑ 135,τ.606773
συνδρομές γιά ἕξη τεύχη δρχ.ἑκατό

Πέτρος Ι. Βάβαλης
Λευκωσίας 34
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ

Στον ποιητή Γιάννη Κουτσοχέρα

Ἡ ἀντίστροφη μέτρηση ἄρχισε
στὰ Πανεπιστήμια καὶ στὸ Πολυτεχνεῖο.
Τὰ νιάτα
ἐκεῖνα ποὺ δὲν γνώρισαν ποτὲ ἐλευθερία
σηκώσαν τὰ κεφάλια καὶ ξεκίνησαν.
Ἀργὰ φλογισμένα βήματα
ἀκούω νὰ σημώνουν,
κοφτὲς ἀνάσες πνίγουνε τὰ σωθικά,
κοριτσίστικα χέρια
ὑφαίνουνε ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἁγιόκλημα,
κεντᾶνε μιᾶς νέας ἐποχῆς τὸ φλάμπουρο,
ἀγκαλιάζουνε
τὰ φλογισμένα κορμιὰ ποὺ γρήγορα θὰ πέσουν.

Ἡ ἀντίστροφη μέτρηση ἄρχισε,
στὰ καφενεῖα,
στὶς αἴθουσες διδασκαλίας,
τὸ γλυκοχάραμα τῆς λεβεντιᾶς σιμώνει,
ἀργὰ μὰ σταθερὰ
ἀνοίγουνε τὶς πόρτες οἱ μανάδες
καὶ τρέχουν νὰ προλάβουνε
τοῦ ἥλιου τοῦ μεσημεριάτικου τὸ λάγνο ἀντίκρυσμα.

Ἡ ἀντίστροφη μέτρηση ἄρχισε
κι' ὁ ποιητὴς τραβάει τὰ ποδάρια του,
φοράει εὐλαβικὰ ἕνα ἐμφύλιο ἔνδυμα
καὶ βαδίζει ἀτάραχος γιὰ τὴν ἐκκλησία.
Θέλει νὰ ψάλει, ὁ ποιητής,
ἐπικήδιους λόγους,
μανιάτικα μοιρολόγια,
κραυγὲς ἐκδίκησης,
ἰαχὲς μίσους καὶ νίκης.

Ὁ ποιητὴς κοιτάει μπροστά,
βλέπει γεμάτος θλίψη τὰ μελλούμενα,
αἰσθάνεται τὶς μαχαιριές, πονάει,
τὸ ἐμφύλιο αἷμα πήζει τὰ μάτια του,
πνίγεται πρὶν πεθάνει,
τὸν κούρασε τὸ αἷμα τὸ ἀδελφικό,
ποὺ αἰώνια τώρα,
ποτίζει αὐτὸ τὸ ἄθλιο δένδρο.

Εἶναι ἡ μοῖρα αὐτῆς τῆς γῆς
πικρὴ κι' ἐμφύλια,
αἷμα ἐκλεκτὸ μονάχα τὴν ποτίζει.

24 Μαΐου 1973

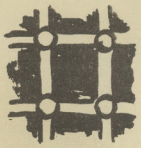

ΣΤΑΧΤΗ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ

'Ηλιόσουρτα τραγούδια γιομίσαν τὸν ἀγέρα
μανιάτικα μοιρολόγια ξαπλώσανε στ' αὐτιά μου
ἔγειρα στὸ μισόφαλο τῆς Κίρκης
τὴ γεύση τῆς ζωῆς νὰ νοιώσω
νὰ τεντωθοῦν τὰ χέρια μου ἁπαλά
στοὺς ὦμους της ξανὰ νὰ ἐσπερίσω
ὅπως προχθὲς
ποϋμουνα πάλι μόνος μου μαζί της
γλυκοὺς χυμοὺς γιομάτος
ντυμένος μ' ἀστραπὲς καὶ μὲ βροντὲς
χωρὶς ἀντίσταση
χωρὶς ἐλπίδα
ἀνίκητος καὶ νικημένος
ἀμόλυντος καὶ μιαρὸς μαζί
λουσμένος στὸ αἷμα τὸ παρθενικό,
λουτρὸ ἄστρων ἀνταύγεια,
ἄνυδρος μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα
μικρὸς ἀνήμπορος γονατιστὸς
μπροστὰ στοὺς μαύρους ἀστραγάλους.

Λέομαι ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
πάροικος τῆς Κίρκης χτεσινὸς
παράνομος παντοτεινὸς
νὰ σκούζω
νὰ οὐρλιάζω ἀπ' τὸ μεθύσι
τὶς μυστικὲς στιγμὲς τοῦ ὄρθρου τοῦ ἐρωτικοῦ
ποὺ μέριμνα καμιὰ δὲν κλυδωνίζεται
ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σὲ κεῖνες τὶς στιγμὲς.

Κατάρες θωρακίζουν τοὺς πόθους τῆς καρδιᾶς μου
μὲ δυόσμο καὶ βασιλικὸ θὰ ντύσω
τοὺς ἥλιους τοὺς αὐριανούς π' ἐρχόνται.
'Ηδυπαθὴς κι' εὐλύγιστος
βλέπω φρικτὲς στιγμὲς ποὺ θἄρθουν
σώματα λορδωμένα
χωρὶς αὐτιὰ καὶ μάτια
ποὺ τὰ γεννητικά τους ὄργανα χαθῆκαν
γίνανε κρόταλα τσιγγάνων
γίναν κουμπιὰ κονμπιοῦτερς
ἰριδισμοὶ ἀπόηχοι.
"Ονειρα αὐριανὰ φριχτὰ
πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου γυρνᾶνε
πέντε ἥλιους
δυὸ φεγγάρια
στάχτη κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου
τὰ βρέφη γίνανε λυμφατικὰ κορμιὰ τῆς Πομπηΐας.

Τὰ παιδιὰ
ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ
χαθήκανε οἱ μυρωδιὲς τῆς γῆς
χαθήκανε τὰ λίκνα
ποδναι τὰ λαχανιάσματα
τὰ κύματα

ἡ μυροβόλα κλίνη.
Μονάχα οἱ κοπριὲς ἀπόμειναν
γιὰ νὰ θερίζουν μιὰ μέρα χτεσινὴ
ποὺ οἱ νέες αἰσθήσεις χάριζαν ἡδονικὲς στιγμὲς
θυμίαμα ζωγραφισμένο μὲ νύχτας ὀργιακῆς τὰ
χρώματα.

'Ο ἐφιάλτης τέλειωσε
μ' εὐλάβεια νεκροτόμησα
μέρες αὐριανὲς μοιραῖες.

ΕΦΥΓΑ ΜΟΝΟΣ

Λαγοκοιμοῦνται μέσα μου φωτιὲς
φωτιὲς κυπαρισσιῶν περήφανων
ποὺ δέχονται καρτερικὰ τὴ φυλακὴ
τὴ γεύση τοῦ ἀποσπάσματος
τὴ διαπόμπευση.
Φωτιὲς κυπαρισσιῶν
φουσκώνουν στήθια σίφουνα
τοῦ πεθαμοῦ ἡ ἐλπίδα
μεσ' τὴν καρδιά μου ἐμπῆκε.
Στηλώθηκαν τὰ μάτια μου
στὸ δρόμο ποὺ θαρχόταν
κοῦροι νεκροὶ κι' ἀνέκφραστοι
μάτια ἐξοργυσμένα χτεσινά
λευκότητα χρωμάτων
ποὺ μύριζε λιβάνι καὶ βασιλικό.

'Απ' ἔξω ἀκουγόνταν βογγητὰ
τραγούδια μεθυσμένων
ἐρωτικὲς ἀνάσες καὶ τρανζίστορς.
Πῆρα τοὺς δρόμους
ἡ πόλη μ' ἔφτυνε στὸ πρόσωπο
ἔφτασα στὴν Καισαριανὴ
στὸ Σκοπευτήριο.
Οἱ φλέβες μου τεντώθηκαν
μεσ' στὴν καρδιά μου ἐμπῆκε
ὁλόκληρος ὁ πόνος μιᾶς γενιᾶς
κατάκατσε βαθιὰ ἡ μελωδία
«ὅσο χτυπᾶς
τόσο βαθύτερα ριζώνουν».

Λάθος.
"Εφυγα τρέχοντας
χωρὶς ψωμὶ
χωρὶς νερὸ
χωρὶς ἀπελπισία.
Μὲ βία ἀνηφόρισα
κατὰ τὸ μοναστῆρι
νερὸ ἤθελα νὰ πιῶ
στῆς Καλοπούλας τὴν πηγὴ
δίπλα στὰ κυπαρίσσια.
'Η λύπη
ὁ φόβος
ἡ φυλακὴ κι' ὁ θάνατος
μείνανε πίσω
στὴ φωτισμένη πόλη.

'Εκεῖνο τὸ λυπητερὸ μουρμούρισμα
ἐκείνη ἡ σιωπηλὴ ἀπελπισία
ἄλλες καρδιὲς κυριεύει.
'Εγὼ ἔφυγα.
Κάθε βραδυὰ κι' ἕνα καρφὶ
μεσ' τὴν καρδιά μου μπαίνει.
'Εγὼ ἔφυγα μόνος...

ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Πέτρες καὶ μάρμαρα πεθαμένα
πέτρες χρωματιστὲς πικρὲς
ἀνάσες καφτερὲς νεκρῶν προγόνων
κόκκινα ἡλιομεσήμερα πηχτὰ
ἀνάμνησες φριχτὲς καὶ πεθαμένες.
Εὐνουχισμένο τὸ αἷμα ποὺ κυλάει στὶς φλέβες μου
μπασταρδεμένο ἀπὸ μνῆμες Ἀτρειδῶν, Μαραθῶνες,
Μεγαλέξαντρους
νερουλιασμένο ἀπὸ Φωκάδες, Κομνηνούς, Παλαιολόγους,
φαρμακωμένο τὸ αἷμα μου ἀπὸ ἁρματολούς,
ραγιάδες καὶ φιλέλληνες.

Τὸ αἷμα μου δὲν εἶναι πιὰ δικό μου
ποτὲ δὲν ἦτανε δικό μου.
Ἀπὸ παιδὶ μοῦ κάνανε μετάγγιση
μοῦ βάλαν ξένο αἷμα μεσ' τὶς φλέβες μου
αἷμα πικρὸ καὶ μιαρὸ βάλαν στὶς φλέβες μου
αἷμα ποὺ καίει χέρια καὶ ποδάρια
αἷμα ποὺ μ' ἔκανε βρυκόλακα.
Δὲν ζοῦνε οἱ ζωντανοὶ μὲ Παρθενῶνες
δὲν βλέπουνε οἱ νιοὶ μὲ ξένα μάτια
εἶναι τὰ μάτια τῆς ζωῆς μονάχα σημερνὰ
χωρὶς ἀνάμνησες προγόνων
χωρὶς μιαρὲς παράδοσες
χωρὶς φριχτὰ ἀπολιθώματα.

Καινούργια μάτια ψάχνω νἄβρω ἐντός μου
μάτια γεμάτα ρίγανη καὶ μοσχολίβσνο
μάτι' ἀσπροθαλασσίτικα χαρούμενα
μάτια χορτάτα ἀπὸ τὸ σήμερα
μάτια ποὺ βλέπουν τὶς μέρες τὶς αὐριανὲς
χωρὶς καμιὰ ἀνάμνηση νεκρῶν.

Ἀρνοῦμαι τὴν κακὴ κληρονομιὰ
τὰ τείχη ἐκεῖνα τὰ πανύψηλα
ποὺ χτίζουνε τὸ τέλμα τῆς ψυχῆς.
Ἀρνοῦμαι νὰ πιῶ ὡς τὸν πάτο αὐτὸ τὸ δηλητήριο
τὸ προγονικὸ φαρμάκι τῶν νεκρῶν.
Θέλω νὰ ζήσω μονάχα γι' αὔριο
θέλω νὰ ζήσω μὲ μιὰν ἀνάμνηση
προγόνων ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ σπέρμα μου
αὐτοὶ εἶν' ἀληθινοὶ δὲν ξέρουν τίποτα
δὲν ἔχουν δηλητηριασθῆ ἀκόμα
αὐτοὶ μποροῦν νὰ χτίσουν τὸ αὔριο
ἕνα αὔριο λαμπρὸ χωρὶς κατάρες
ἕνα αὔριο χαρούμενο καὶ ταπεινό.

ΟΙ ΓΑΛΗΝΙΕΣ ΦΙΓΟΥΡΕΣ

Ἀνέβασα τὸ σαγόνι μου καὶ κοίταξα ψηλὰ
εἶχα χρόνια, πολλὰ χρόνια
νὰ ὀρθώσω τὸ ἀνάστημά μου.
Τὸ κορμί μου εἶχε πιαστῆ στὸ σκύψιμο
κι' ἤθελα ν' ἀντικρύσω σήμερα ξανὰ
τὸν ἀττικὸ ὁρίζοντα
τοῦ Φιλοπάππου, τὴ γαλήνια Πνύκα, τὴν Ἀκρόπολη,
ἤθελα νὰ ξαποστάσουνε τὰ μάτια μου
στὴν ἀχνὴ σκιὰ τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἄνοιξα πολὺ τὰ μάτια μου
γιὰ ν' ἀντικρύσω πάλι ἐκεῖνες τὶς γαλήνιες φιγοῦρες,
ποὺ μοῦ θυμίζαν τὶς μέρες τῆς ἀντίστασης
ἐπονίτικα τραγούδια καὶ σκοπούς,
διαδηλώσεις, γράψιμο στοὺς τοίχους,
ἐκτελέσεις στὴν Καισαριανή,
μπλόκα ταυτότητες καὶ ντοῦ.
Μὰ ὅλα αὐτὰ
τῆς νιότης μου ἐλπίδες κι' ὄνειρα πεθάναν
δὲν ὑπάρχουν πιὰ ὅλες ἐκεῖνες οἱ φιγοῦρες
ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἀνάμνησες χαθῆκαν.

Κελλιά
χιλιάδες παράθυρα κελλιά
ἔχουν στὰ βάθη τους μάτια ἀδειανὰ
μάτια ποὺ ξέχασαν νὰ βλέπουν.
Κελλιὰ ὁλοῦθε
ἐμπαθῶν κτηρίων μάτια νεκρὰ
ἔχουν ὑφάνει τὸ παραπέτασμα
ποὺ ἐμποδίζει τὸ ἴδωμα.
Πρόσωπα ὠχρὰ κι' ἀνέκφραστα
πίσω ἀπ' τὰ παράθυρα
χιλιάδες πρόσωπα νεκρῶν
μάτια ἐξορυγμένα τὰ παράθυρα
δὲν βλέπουν τὴν Ἀθήνα ποὺ ἤθελα
κοιτάζουν ἄδεια τὸ νεκρὸ παρελθόν
τὶς πεθαμένες μέρες
τὶς μέρες τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου.

Πῆρα τοὺς δρόμους,
ἔψαχνα νὰ βρῶ τὸν Ὑμηττὸ
ἐκείνη τὴ φιγούρα ν' ἀντικρύσω
ἔτρεξα στὸ συνωστισμὸ
σπρώχτηκα στοὺς δρόμους
μὲ πάτησαν, μὲ σπρώξανε, μὲ φτύσανε στὸ πρόσωπο,
τὰ ἐμπαθῆ ἐκεῖνα κτήρια,
μούσκεψα στὸν ἱδρῶτα
γυρεύοντας μιὰν ἄκρη τῶν ματιῶν μὲ λίγο Ὑμηττό.

Ἔτρεχα μὲ χέρια καὶ ποδάρια
γιὰ νἄβρω ἕνα ψήλωμα
κι' ἀντίκρυσα στὸ βάθος ἕναν Ὑμηττὸ ἀγνώριστο
μὲ μιὰ βαθιὰ οὐλὴ στὴ σάρκα του
ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπό μου κι' ἔφυγα τρέχοντας
τρύπωσα ξανὰ σὰν τυφλοπόντικας
σ' ἕνα μοιραῖο κτήριο
σ' ἕνα κτήριο ἐχθρικὸ σὲ σένα καὶ σὲ μένα
τάφο ἐλπίδας καὶ λέφτερης ἀνάσας.
Μπῆκα σὲ μιὰ καφετερία
νεσκαφὲ κρύο, καλαμάκι, καθημερινὲς κουβέντες,
πορνικὸ παζάρι, βρώμικα γκαρσόνια,
ξενόγλωσσοι κατάλογοι,
κλαυσίγελως γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα
καὶ περίμενα γιὰ νἄρθη ἐκείνη ἡ μικρὴ
ποὺ εἶχε μέσα στὴν τσάντα της
δύο ὧρῶν ἐλπίδα καὶ χαρὰ ἀντὶ δραχμῶν τριακοσίων.

Πῆρα πάλι τὴ φτηνὴ σάρκα στὴν ἀγκαλιά μου
τὴ χάιδεψα ὀνειρεύτηκα κι' ἀποκοιμήθηκα
δὲν ἀντελήφθην πότε ἔφυγε
καλύτερα, μ' ἄφησε κοιμισμένο
σὲ κεῖνο τὸ λεβέντικο ὄνειρο
γιὰ λίγο.
Ὕστερα
ἦρθε ξανὰ ὁ ἐφιάλτης
δεκάδες ἀμείλικτα κτήρια
σὲ παράταξη ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ
πυροβολοῦν τὴν ψυχή μου
ἐκτελοῦν τὶς λίγες ζωντανὲς ψυχὲς π' ἀπέμειναν.

Ξημέρωσε
ἑκατομμύρια ποδάρια ξεκινοῦν γιὰ τὴ δουλειὰ
βιαστικὰ τρέχουν νὰ προλάβουν τὸ θάνατο
σ' αὐτὴν τὴν ἐμπαθῆ πόλι δὲν ζοῦν πλέον ἄνθρῶποι
ποδάρια
ποδάρια βιαστικὰ ἀνεβαίνουν
κατεβαίνουν τὴν Σταδίου
τρέχουν
συνωθοῦνται
ἀγοράζουν τουριστικὰ
πουλᾶνε ἕτοιμα
βγάζουν φωτογραφίες μαυσωλείων
κατασπαράζουν πτώματα,
ἡ κατανάλωσις κρέατος ἔχει πολὺ ἀνέβει,
τὸ ποδόσφαιρο σπουδαῖο θέμα
ὁ Δομάζος, ὁ Παπανικολάου, ὁ Ἀσλανίδης,
ὁ Γουλανδρῆς,
ὁ Κόκκοτας κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι δὲν τοὺς θυμᾶμαι,
τί σημασία ἔχουν γιὰ μένα;

Ἐγὼ πεθύμησα λιγάκι Ὑμηττό
χτεσινὸ κι' ἀλάθωτο
μὰ ἡ φιγούρα πέθανε
τὴν ἐκτελέσανε κι' αὐτὴ τὰ κτήρια, τὰ λατομεῖα.

Στὴν Καισαριανὴ
Πρωτομαγιὰ τοῦ 43
ὁ Ναπολέων δὲν δέχτηκε
ν' ἀνταλλάξει τὴ ζωή του
προτίμησε τὸ θάνατο.

ΖΕΣΤΗ ΠΕΙΝΑ ΑΥΡΙΑΝΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

Ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν ποίηση θἄταν ἀπελπισία
αὐτὴ ἡ ἀπελπισία τῆς ζωῆς
κυκλώνει ὁλημερὶς τὴ σκέψη καὶ τὴν ὕπαρξή μου
καὶ γίνεται ὄνειρο κι' ἐλπίδα...
Ὄχι δὲν γίνεται ὄνειρο μητ' ἐλπίδα
τὸ ὄνειρο τ' αὐριανὸ εἶναι ὁ ἐφιάλτης ποὖρχεται
ἡ ἐλπίδα τοῦ αὔριο εἶναι τὸ πυρηνικὸ ὁλοκαύτωμα.

Τῆς ποίησης τὰ καρπερὰ λειβάδια μιάνθηκαν φρικτὰ
τὰ γάργαρα νερὰ μολύνθηκαν
ὁ ἄέρας τῆς ζωῆς ποὺ μᾶς κυκλώνει
μαύρισε δηλητηριασμένος
ὁ θάνατος φόρεσε στὰ ποδάρια του
τὰ φτερὰ τοῦ ὁλέθρου
ἔρχεται καβάλα σ' ἕνα τζέτ
εἶναι πολὺ κοντὰ ὁ θάνατος τὸν βλέπω
ἁπλώνει ἀπάνω μου ἀνάσες παιδικές
τῆς κλίνης λαχανιάσματα ὑστερνὰ
ρεμπέτικα τραγούδια φοβισμένα.

Ἐμπρὸς ὅλοι μαζὶ νὰ σώσουμε τὴ ζήση μας
καταστρέψτε ἀδέρφια μου τὶς μηχανὲς
τοὺς ἠλεκτρονικοὺς ἐγκεφάλους
τὰ αὐτοκίνητα
τὰ τηλέφωνα
τὰ ὑπερηχητικὰ ἀεροπλάνα
τὰ πλοῖα μαμμούθ
καταστρέψτε ἀδέρφια μου τοὺς ἐχθροὺς τῆς ζωῆς
ἀφανίστε ἀδέρφια μου μιὰ μηχανὴ τὴ μέρα
πᾶρτε σφυριὰ στὰ χέρια σας,
ὅπλα σοφὰ κι' εὐλογημένα
ἴσως σωθοῦμε
ἴσως μπορέσουμε ξανὰ
νὰ χτίζουμε ὄνειρα κι' ἐλπίδες
ἴσως ξεφύγουμε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θανάτου.

Ἀφανίστε καταστρέψτε ἀδέρφια μου τὶς μηχανὲς
ὅλες τὶς μηχανὲς τοῦ ὁλέθρου
καταστροφὴ
καταστροφὴ κι' ἀφανισμὸς τῆς μηχανῆς
μοναδικὴ ἐλπίδα τοῦ αὔριο.
Καταστρέψτε τὰ τρανζίστορς
ν' ἀκούσουμε ξανὰ φωνοῦλες παιδικὲς
καταστρέψτε τὶς τηλεοράσεις
νὰ ζήσουμε ξανὰ τὸν καραγκιόζη
καταστρέψτε τὰ μεγάφωνα
ν' ἀκούσουμε ξανὰ ἕνα παραμύθι
καταστρέψτε τὰ ἀντισυλληπτικὰ
νὰ ἰδοῦν τὸ φῶς τοῦ κόσμου
τοῦ σπερματὸς μας τὰ ὄνειρα τ' αὐριανὰ
καταστρέψτε ἀδέρφια μου
τοῦ πεύκου καὶ τῆς θάλασσας τοὺς ἀντιπάλους.

Κι' ὕστερα
θὰ ζήσουμε ξανὰ μ' ἐλπίδες κι' ὄνειρα
ὕστερα θὰ πεθαίνουμε ἀπὸ γηρατειὰ κι' ἐπιδημίες
ἀπὸ χολέρα καὶ πανούκλα χίλιες φορὲς καλύτερα
θ' ἀκοῦμε χαρούμενες φωνοῦλες παιδικὲς
νὰ παίζουνε ξυλίγκι καὶ κουτσὸ
τὰ παραμύθια τῆς γιαγιᾶς νὰ ξαναζωντανέψουν
ἑκπληκτα μάτια ἀπορημένα,
θὰ ζήσουμε εἰρηνικὰ
μὲ πόνους καὶ ὠδῖνες
ἐπιθυμίες σαρκικὲς
μὲ πεῖνα ζέστη καὶ χιονιὰ
θὰ ζήσουμε σὰν ἄνθρωποι.

ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΩΡΟΣΚΟΠΙΩΝ

Δυὸ ψάρια
ποὺ προσπαθοῦν νὰ κολυμπήσουνε
σ' ἀντίθετη κατεύθυνση
μ' ἐνωμένες τὶς οὐρὲς
κορμιὰ ἴσια μεταξένια
ὑγρὰ μελαγχολικὰ μάτια
γεμάτα θυληκότητα
μαγνητίζουν ἀπὸ νοσηρὴ γοητεία
σῶμα θηλυκὸ γεμάτο καμπυλότητες
παχουλὲς γάμπες
ἁπαλὰ μαλλιὰ καὶ δέρμα
περήφανα ἐκφραστικὰ μάτια
ἡ Κίρκη
ποὺ ἀνήκει στοὺς Ἰχθεῖς.

Αὐτὴ ἡ καινούργια σχέση
δέθηκε πάνω σὲ μιὰ εὐωδιαστὴ κλίνη
δυνατὴ κι' εὐαίσθητη
δίβουλη καὶ δαιμονικὴ
μονάχα παίρνει τίποτα δὲν δίνει.
Ἀποζήτησα μονάχα
μιὰ στάλα τρυφεράδα καὶ στοργὴ
ζητάει ἐκείνη μοναχὰ τὸ θαυμασμὸ
ἕνα ποτῆρι κρασὶ
τ' ἁπαλὸ ἄγγιγμα τῆς γούνας
ρευστὰ πρωϊνὰ
κι' ἀποκρυσταλλωμένα βράδυα.

Ἀπόμειν' ἀπ' τὸν ἔρωτα μονάχα ὁ σπασμὸς
τὰ χάδια λησμονήθηκαν
τὰ ψέματα τὰ ὄνειρα οἱ ψευδαισθήσεις
κάθε γυναίκα σκεῦος ἐκσπερματώσεως
κάθε ἄντρας μονάχα ἕνας σπασμὸς
σμίγουνε ψεύτικα γεμάτοι ἀπελπισία
τὰ δοκιμάζουν ὅλα καὶ τίποτε δὲν ἔπαρκεῖ
οἱ ἄνθρωποι λησμόνησαν τὸν ἔρωτα
τ' ἀγκάλιασμα τὸ τρυφερὸ
τὸ κοίταγμα στὰ μάτια.

Ὁ ἔρωτας ἐφόρεσε ρωμαϊκὴ χλαμύδα
κι' ἄντρες γυναῖκες ὥριμες
ἄγουρα κοριτσόπουλα
σὰν τὶς ὀχιὲς γυρνᾶνε τὰ κεφάλια
καὶ ψάχνουν νάθρουν σύντροφο
γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα
κι' ὕστερα ξαναψάχνουν
ἄπληστα χέρια ἁπλώνουνται παντοῦ
καὶ δὲν ὑπάρχει κορεσμὸς
ἀράπικο παζάρι ὁ ἔρωτας
κατάντησε μονάχα ἡ κλίνη μιᾶς στιγμῆς.

Πεθύμησα ν' ἀκούσω
τῆς πέστροφας τοῦ Σοῦμπερτ τὴ λάγνα μελῳδία
πεθύμησα ἕνα χάδι ἀπὸ χέρι ἀληθινὸ
μιὰν ἀγκαλιὰ ποὺ νὰ δεχθῆ ν' ἀκούσει
ἕναν κόρφο κοριτσίστικο,
ποὺ νὰ μοσχοβολάει λιγάκι βαρβατίλα
φωνὲς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς
κινήσεις ντροπαλὲς
κρυφὲς ἐπιθυμίες τῶν ματιῶν
πεθύμησα ἕνα χάδι ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἔρωτα
ἐκεῖνες τὶς ψευδαίσθησες τὶς λάγνες
τὰ λαχανιάσματα τ' ἀληθινὰ
συγκρατημένο ἀγκάλιασμα μὲ αἰδώ.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΩ

Φαίνεται δὲν ὑπάρχω
τ' ὄνομά μου δὲν ὑπάρχει πουθενὰ
οὔτε στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο.
Ρωτάω παντοῦ
ζητάω νὰ μοῦ ποῦν ποιὸς εἶμαι
ὅλοι σωπαίνουν
γυρνᾶν τὶς πλάτες
κανεὶς δὲν μὲ γνωρίζει.

Ψάχνω στὶς πόρτες γιὰ νἄβρω τ' ὄνομά μου
χαζεύω στὶς ταμπέλες
ρωτάω τοὺς Ἕλληνες ἥλιους
δὲν τὤδαν πουθενὰ
δὲν τ' ἀπαντήσανε
φαίνεται δὲν ὑπάρχω.

Κι' ὅμως εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας αὐτόπτης μάρτυς
ἤμουν παρὼν καὶ εἶδα καὶ βλέπω
ταγμένος βλέπω γύρω μου καὶ μέσα μου
βλέπω κατάματα τὴν ἐποχὴ ποὺ θἄρθη
εἶμαι ἕνα ὑπεύθυνο πρόσωπο
δὲν μπορῶ νὰ μείνω σιωπηλὸς
βλέπω
πληγὲς στὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν καὶ τὶς ψυχές τους
βλέπω
τὰ πρόσωπα τῆς βίας καὶ τοῦ φόβου νὰ θερίζουν
βλέπω
τ' ἀργύρια τῆς προδοσίας τὴν ὑποταγή.

Εἶμαι σὲ διαρκῆ ἐπαγρύπνηση
κανεὶς ὅμως δὲν θέλει νὰ βλέπω
κανεὶς δὲν θέλει νὰ μὲ γνωρίζει
ρωτάω τοὺς εἰσπράκτορες
τοὺς τροχονόμους
τὸ κόκκινο καὶ τὸ πράσινο
ὅλοι ἀποστρέφουν τὸ πρόσωπο
κανεὶς δὲν θέλει νὰ ἰδεῖ ὅπως ἐγὼ
τοὺς φτάνει ἡ τηλεόραση καὶ τὸ τρανζίστορ
ἀρκοῦνται στὸ ποδόσφαιρο.

Χτὲς
συνάντησα ξανὰ δυὸ μάτια πεινασμένα
τ' ἄγνωστα μάτια πέσανε πάνω μου
γεμάτα ἔκπληξη
κι' ὕστερα τὸ πρόσωπο ποὺ τὰ φοροῦσε
ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιο
ἦταν ἀπὸ τὴν πεῖνα ἡ φταίει τὸ σιτρονέν;

Βλέπω πόρνες τριγύρω μου
βλέπω μαστροποὺς καὶ χίπιδες
βλέπω τὰ πρόσωπα τῆς βίας
ντυμένα γιορτινὰ κουμπιά
βλέπω τὴν ἐρημιὰ τῆς μέρας τῆς αὐριανῆς
βλέπω βόμβες
κατευθυνόμενες στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων
ἀσφυξιογόνα
ἐντομοκτόνα
βακτηριοκτόνα
νὰ γλύφουν λαίμαργα τὴ γῆς τοῦ ὁλέθρου
βλέπω
παιδιὰ ἀκρωτηριασμένα
παιδιὰ πεινασμένα
ἐκπληκτα μάτια παιδικὰ
χωρὶς χαρὰ
χωρὶς παιχνίδια
χωρὶς ἐλπίδα γιὰ ζωὴ αὐριανή.

Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου
βλέπω ἕνα νεκρὸ παιδὶ
βαστάει σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του
μιὰ χορταρένια ξοῦνα
τὰ μάτια του εἶναι ἀκόμη ἀνοιχτὰ
γελαστὰ χαρούμενα
ἀπόμειναν στὴν ξοῦνα
δίπλα του μιὰ τρύπα ἀπὸ ὀβίδα
στὴν ἄλλη ἄκρη
μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ στρατιῶτες
παίζουν στὰ ζάρια λάφυρα
παιδιῶν ψυχὲς
μανάδων στεναγμοὺς
νεκρῶν ἀδελφῶν κατάρες.

Οἱ στρατιῶτες πάντοτε ἔπαιζαν ζάρια
πάντα εἶχαν κάτι νὰ μοιράσουν.

Στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν ὁ ἱερέας
προσεύχεται γονατιστὸς
νὰ εἶναι νικητὲς τ' ἀδέρφια του
νὰ ἐξοντωθοῦν οἱ ἐχθροὶ
νὰ χαθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς
τὰ ὅπλα τοῦ ὁλέθρου
τῶν ἀντιπάλων ἡ ὁρμὴ νὰ ξεθυμάνει.

Δίπλα στὰ μάτια μου
μὲ κυνηγάει μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ παιδιὰ
δὲν κάνουν ὄνειρα
δὲν ζητᾶνε τίποτα
ἀγκαλιάζονται ἐρωτικὰ
καὶ καπνίζουν μαριχουάνα κι' ἐλεσντὴ
ἔχουνε ξεχαστῆ καὶ θέλουν νὰ ξεχάσουν
τὰ βήματα τοῦ ὁλέθρου ποὺ σιμώνουν.

Πολὺ κοντά μου δίπλα μου
μιὰ συντροφιὰ σὲ μιὰ μπουάτ διαμαρτύρεται
κάνει ἀντίσταση στὴ βία πίνοντας οὐίσκυ
ἀκούγωντας κάποιον νὰ ψέλνει
θλιμένες μελωδίες μὲ κιθάρα.

Ἀνοίγω τὸ τρανζίστορ
ὁ ἐκφωνητὴς μὲ διαβεβαιώνει
γεμάτος αἰσιοδοξία
πὼς ὅλα πηγαίνουν κατ' εὐχὴν
ὅλου τοῦ κόσμου τὰ παιδιὰ παίζουν χαρούμενα
ὅλα τὰ πρόσωπα γεμίσανε ἀγάπη
μάτια χορτάτα γιομίσανε τὴν πλάση
τὰ ἐλικόπτερα δὲν ρίχνουν βόμβες
ψεκάζουν γαρούφαλο καὶ μοσχοκάρυδο
ὅλα τὰ παιδιὰ φορέσαν σήμερα καινούργια μέλη
στιλπνὰ μεταλλικὰ καὶ λαδωμένα
αὔριο θὰ μοιράσουνε στὰ παιδιὰ
ἀπὸ πέντε κοῦκλες στὸ καθένα.

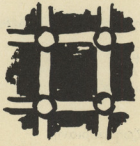

Οἱ στρατιῶτες πάντοτε παίζουν ζάρια
σήμερα ὅμως ἀποφάσισαν
νὰ μοιράσουνε τὰ λάφυρα τους στὰ παιδιά,
τὸ θάνατο τὴν πεῖνα τὸν ἀκρωτηριασμό.

Ὁ Ἱερέας δὲν προσεύχεται πιὰ
ἔχει ξαπλώσει στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς πόρνης
καὶ γεύεται μπροστὰ στὰ μάτια μου
προσαιώνιους χυμοὺς ἀπηγορευμένους.

Ἕνας δεσπότης ντυμένος μὲ τὰ ἐπίσημα ἄμφιά του
μοιράζει σ' ὅλους τοὺς πιστοὺς μιὰ πρέζα κοκαΐνη
καλύτερη ἡ κοκαΐνη ἀπ' τὶς κατάρες.

Ἀνοίγω πάλι τὸ τρανζίστορ
ἀκούγονται πένθημα μοιρολόγια
γιὰ τὶς χαρούμενες στιγμὲς τοῦ ὀνείρου μου.

Κι ὅμως ὑπάρχω
φόρεσα ξανὰ τὰ ποδάρια μου
καὶ βγῆκα στοὺς ἔρημους δρόμους τῆς Ἀθήνας
πράσινο κίτρινο κόκκινο
τὸ σφύριγμα τοῦ σταθμάρχη
τὰ περίπτερα καὶ οἱ λαχειοπῶλες
κυκλώνουνε ξανὰ τὴ μοναξιά μου.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΕΜΟΙ

"Ανεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
ἀγκαλιάζουν
ζουρνάδες πίπιζες θιολιά
τραγούδια κλέφτικα
χασάπικα καὶ τσάμικα
παίρνουν μαζί τους
μυρουδιὲς κι' ἀρώματα
ἀπὸ γαρδοῦμπα κοκορέτσι καὶ ψητὸ
ἀπὸ θυμάρι πεῦκο καὶ φασκομηλιά
παίρνουν μαζί τους
"Ελληνες νιοὺς μὲ μαῦρα φρύδια
καὶ στήθια κοριτσίστικα στητά.

"Ανεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
ἀγκαλιάζουν
κατάρες κι' ἐξοστρακισμοὺς
διάλογους μὲ σοφιστὲς
ρωμαίικη ἐμπάθεια πικρὴ
παίρνουν μαζί τους
ἐμφύλια πάθη καὶ φωτιά
ντροπῆς καμώματα 'Εφιάλτες
ἀγκαλιάζουν
χαφιέδες θύματα κι' ἐξόριστους
φαρμακωμένες μάνες κι' ἀδερφὲς
παίρνουν μαζί τους
ψηλὰ θουνὰ δασιὰ κλαριὰ
σκοτεινιασμένους οὐρανοὺς
καὶ θουρκωμένους κάμπους.

Ἄνεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
ἀγκαλιάζουν
ξενητεμένα ὀνείρατα
μαῦρα καράβια ἀνάθεμα
ἀπελπισμένα νιάτα
παίρνουν μαζί τους
γλυκὸ κρασὶ τῆς λεβεντιᾶς
πικρὸ κρασὶ τῆς νιότης
ἀγκαλιάζουν
κατσίκια σουβλισμένα, λιανοτράγουδα
μοναστήρια κι' ἐκκλησίες σεμνὲς
δέντρ' ἀνθισμένα καὶ μυρτιὲς
ἤσκιους δροσὲς φεγγάρια
παίρνουν μαζί τους οἱ ἄνεμοι
περήφανα πουλιὰ
ἀχαριαναστενάγματα κλαριῶν
φιλιὰ νεκρῶν μανάδων.

Ἄνεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
χάνονται μέσα στὴ φωτιὰ
στὸν κουρνιαχτὸ σεργιάνι.
Ἄνεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
βουρκώσανε ἀπ' τὴ νοτιὰ
τὰ πῆρε ἡ θλίψη κι' ἔφυγε
σκλάβοι ξανὰ γενήκανε
στὸ γάμο δὲν θὰ πᾶνε
ἀχαρύθυμα ντυθήκανε
μαράθηκαν τὰ πέλαγα
τὰ δάκρυα στερέψαν.

"Ανεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
ἥλιοι μὲ πέτρινη καρδιά
κουρσεύουν τὰ παράπονα
μαῦρα φαρμάκια κλώθουν.

"Ανεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
ὁ Χάρος ἐξημέρωσε
τὸν ἥλιο δὲν ἀντάμωσα
βράδυασε στὴν καρδιά μου.

'Ανεμοι σεντεφένιοι
μελτέμια αἰγιοπελαγίτικα
βασίλεψαν τὰ μάτια μου
μέρες καλότυχες λιτὲς
νύχτες πυχτὲς ρωμηὲς
πέλαγα ἀντρειωμένα

Θεοκατάρατοι ἄνεμοι
χαθῆτ' ἀπὸ μπροστά μου.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα
μοιάζανε ὅλα ρόδινα
οἱ ἄντρες παίζανε ξερὴ στὸ καφενεῖο
οἱ νίοι ὀνειρευόσαντε μιὰ κλίνη
οἱ παντρεμένες φέρνανε στὸ νοῦ
ἀνάσα μεθυσμένη στὸ κρεββάτι
οἱ κοπελιὲς κεντάγανε ἕνα σεντόνι ἐρωτικό
μὲ φύλλα ματζουράνας καὶ βασιλικοῦ
τὰ παιδιὰ παίζανε χασκογελῶντας
οἱ γέροι κι' οἱ γρηὲς
σταμάτησαν νὰ σκέπτονται ὁτιδήποτε
κοιτάζανε μονάχα
ἕνα κλαρὶ κληματαριᾶς
σῶμα φιδίσιο ὑπέροχο
ποὺ λικνιζόταν στὸν ἀέρα
ἕνα κλαρὶ προαιώνιο
ποὺ διάβαινε νωχελικὰ στὸ καλντερίμι
τὸ ἄφθαρτο σῶμα τῆς Ἰφιγένειας.

Ἐκείνη
ντυμένη μ' ἥλιους κύματα
ἀγέρωχα στητὴ σὰν κυπαρίσσι
προχώραγε ἀτάραχη
θέριζ' ἀγριολούλουδα
ἄπλωνε τὴ ματιὰ στὴ θάλασσα
ξάπλωνε στὶς πεζοῦλες
ἡ Ἰφιγένεια
βαδίζει ἔχοντας πάντα στὸ μυαλό της
ἐκεῖνες τὶς μοναδικὲς στιγμὲς
ποὺ πρόσφερε τὸ σῶμα της
γέρνοντας στὸ κρεββάτι.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα
μ' ἥλιους στοὺς ὤμους φορτωμένος
συνάντησα ξανὰ τὴν Ἰφιγένεια.

Ἡ μορφὴ τῆς Ἰφιγένειας
ζωντάνεψε ξανὰ στὰ μάτια μου,
ἴδια ὅπως καὶ τότε
ποὺ ἔπαιρνα στὰ χέρια μου
ἐκεῖνο τὸ κορμὶ τὸ θεϊκό,
ἴδια ὅπως καὶ τότε
ποὺ ἀπ' τὰ φιλιὰ της μέθαγα
μικρὸς κι' ἀνήμπορος στὴν ἀγκαλιά της,
ἴδια ὅπως καὶ τότε
δίψουλη κι' εὐωδιαστὴ
ἀκούμπησα ξανὰ στὸ κόρφο της
κι' ἤπια τὴ γεύση τοῦ κορμιοῦ της,
ἴδια ὅπως καὶ τότε
γαλήνια ὄνειρα
ξαπλώνουνε στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου,
ἴδια ὅπως καὶ τότε
ἀπαλὴ σὰν σίφουνας
ἔχει μέσα στὴ τσάντα της ὅλα τ' ἀστέρια.
Ἴδια ὅπως καὶ τότε...

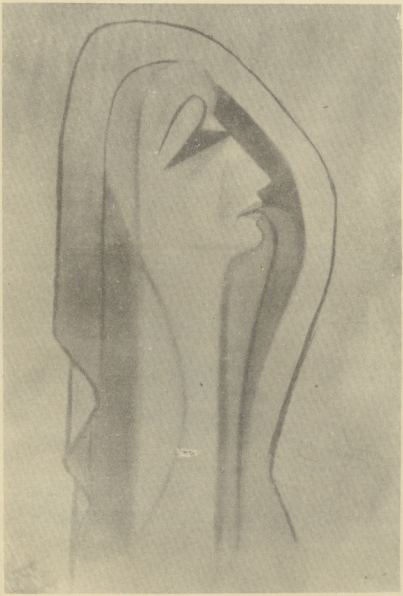

ΣΤΟ ΡΕΤΙΡΕ

Πέμπτο πάτωμα καὶ στὰ πίσω
ἕνα μικρὸ κομμάτι οὐρανοῦ
πολλὰ μπαλκόνια ἀπὸ κουζίνες
ἁπλωμένα ξεσκονόπανα σεντόνια καὶ βρακιά
ντενεκέδες σκουπιδιῶν
μυρωδιὲς ἀπὸ στιφάδο καὶ γιαχνὶ
σπασμένες κοῦκλες καὶ ποδήλατα παιδιῶν
σκουπίδια χτεσινὰ κυλᾶνε τὴν ταφόπετρα.
Κοιτάω ψηλὰ κεραῖες τηλεοράσεως
κοιτάω κατὰ κάτω εἴκοσι τετραγωνικὰ κῆπος
κοιτάω ἀπέναντι σχοινιὰ γιὰ τ' ἅπλωμα
κοιτάω δεξιὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κλείνουν τὰ ρολὰ
χαζεύω ὁλοῦθε περιμένοντας
ἄργησε νἄρθη ἀπόψε.

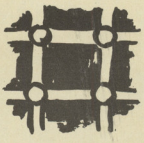

Ἄλλες ποιητικὲς ἐκδόσεις τοῦ Πέτρου Ι. Βάβαλη:

- ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗ Ἀρ. 1. Ἀθήνα 1963
- ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ. Ἀθήνα 1970
- ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗ Ἀρ. 2. Ἀθήνα 1971

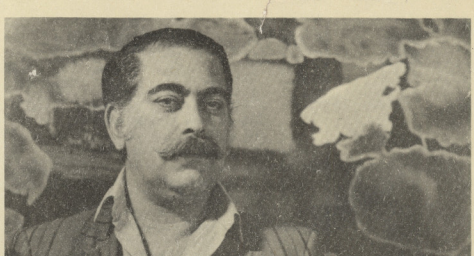

Ἀπό τό 1963 ὁ Πέτρος Βάβαλης ἐμφανίζεται μέ τίς ποιητικές του μαρτυρίες,Μιά μοναξιά σ'ἕναν χῶρο πού τόν βασανίζει καί τόν συνθλίβει,εἶναι διάχυτη στό περιεχόμενο τῶν μαρτυριῶν του.Βαθύς γνώστης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς,ἀδέσμευτος καί λάτρης τοῦ ἐλεύθερου συλλογισμοῦ, κυκλοφορεῖ ἀνάμεσά μας καί ἐπισημαίνει ὅτι ἐμεῖς ἀγνοοῦμε ἤ ἔχει φυτευθεῖ τόσο βαθειά μέσα μας πού πιά δέν μᾶς φαίνεται σκληρό,ἄχαρο,ἀποτρόπαιο,βασανιστικό...

...ἄλλοι ἀγοράζουν ἕτοιμα ἐνδύματα
τῆς ἀπελπισίας.

Ὁ ἐξωτερικός αὐτός κραυγαλέος στῖχος δείχνει μιά ποιητική συνάρτηση ἑνός πλησιάσματος κοντά στόν ἀνθρώπινο πόνο πού μιά κοινωνία μετέβαλε τούς ἀνθρώπους σέ μᾶζες χωρίς προσανατολισμό...

...Πουλᾶνε ψεύτικα αἰσθήματα
ἀγοράζουν ἁλιβερές ἐμφανίσεις
κι'ὅλα εἶναι ἴδια
ὅλα κομμένα στά ἴδια μέτρα.
Τά ἐνδύματα
τά αἰσθήματα
τά λαχεῖα
οἱ ἐλπίδες,
τά βιαστικά βήματα,
τό κυνῆγι τοῦ θανάτου...

Ἔτσι ὁ Βάβαλης "ψάχνει ἀπελπιστικά μόνος νά βρεῖ τόν ἑαυτό του πού τόν ἔχασε στόν συνωστισμό..."

Γεννήθηκε στήν Ἀθήνα τό 1928 καί μετά ἀπό μιά σειρά διάφορες ἐργασίες,ἀπό βιβλιοθηκάριος μέχρι συνεργάτης πολλῶν περιοδικῶν,ἐπεξεργάστηκε τήν μελέτη "Ο ΣΗΜΑΝ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑΝΑΠΟΛΙ".Μετά ἐργάστηκε σάν σύμβουλος Δημοσίων Σχέσεων πολλῶν μεγάλων ἑταιριῶν,καθώς καί συντονιστής προγραμμάτων προωθήσεως πωλήσεων."Ἔχει μελετήσει διεξοδικά τά προβλήματα πού ἀφοροῦν τήν προώθηση τῶν πωλήσεων.Ἀπό τό 1963 ἀσχολεῖται καί μέ τήν ποίηση μέ τήν πρώτη του ποιητική συλλογή "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗ".- Ἡ παροῦσα συλλογή εἶναι ἡ τέταρτη.

Λεωνίδας Χρηστάκης

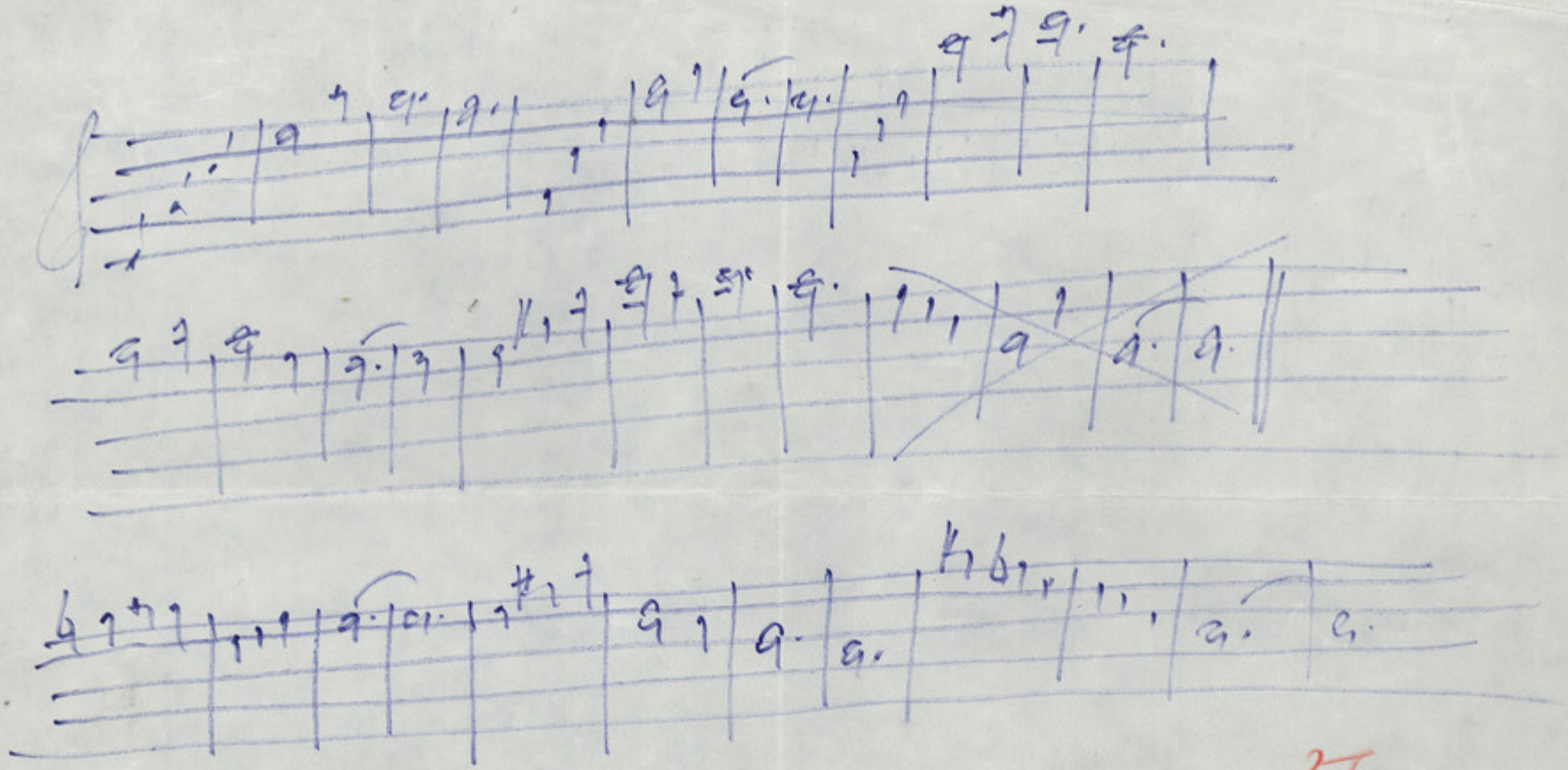

'70

Πτερωτικία ΗΠΑ (1970-7)
Σχεδία

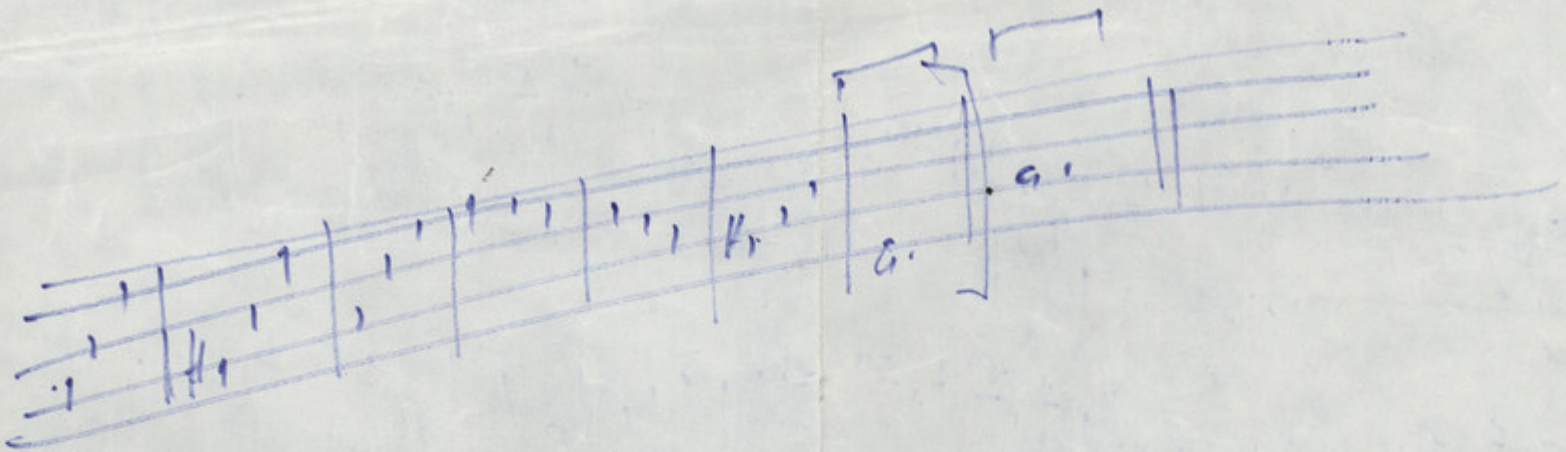

Ummo

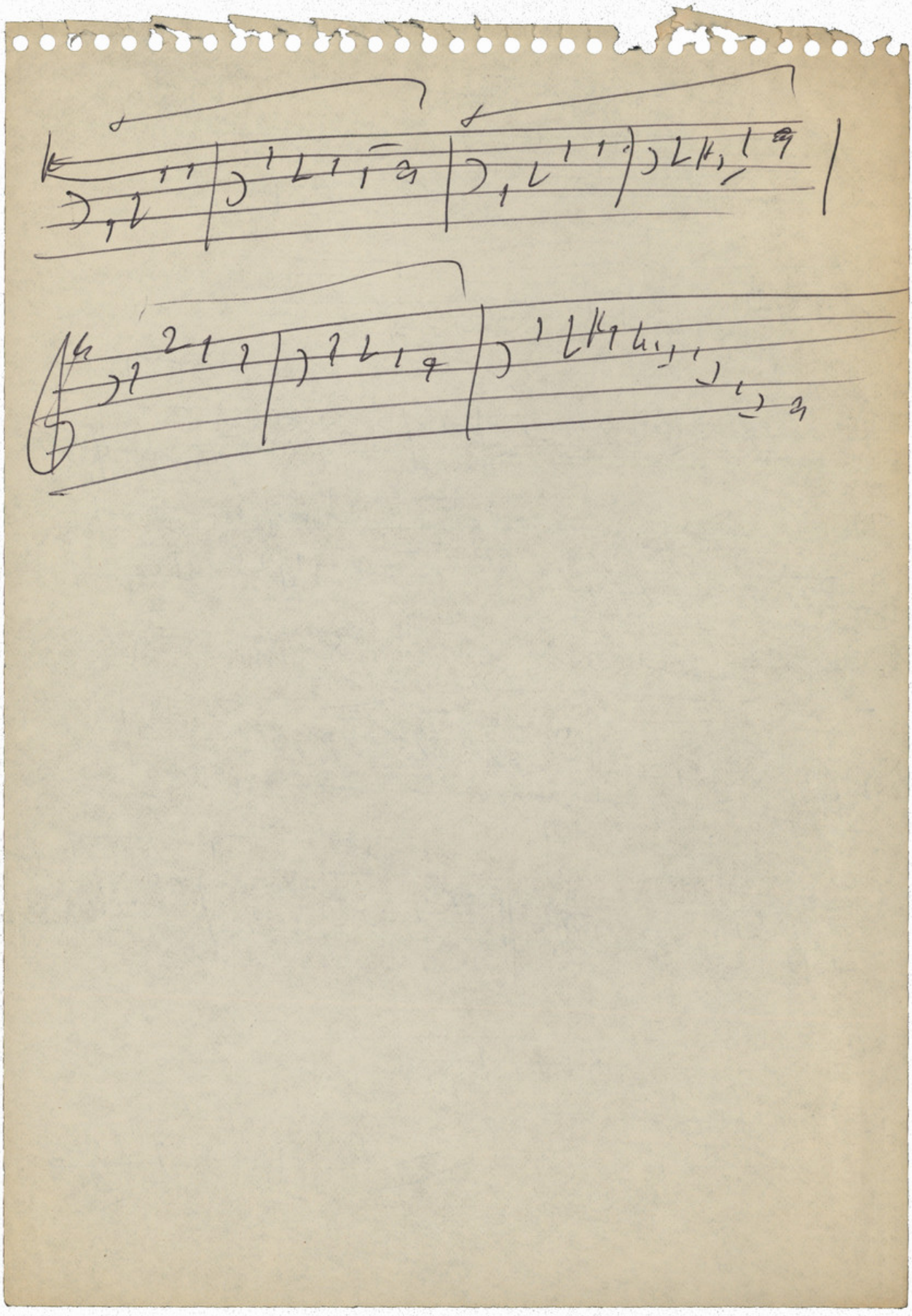

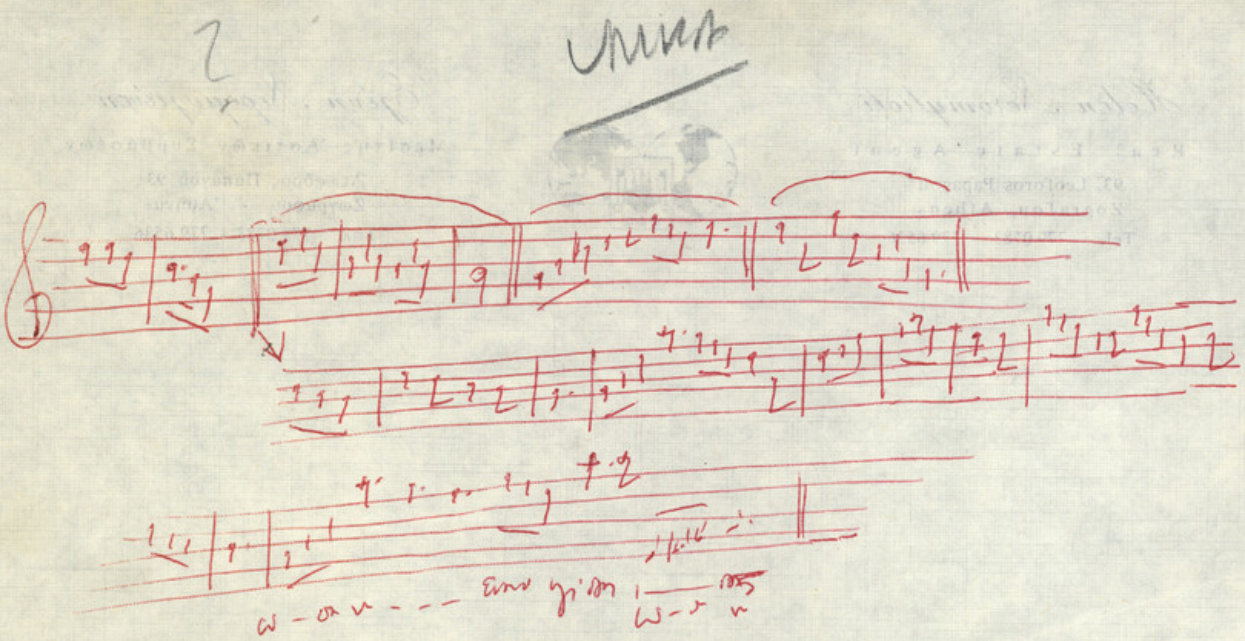

6724710
9344830

Helen Neromylioti

Real Estate Agent

93, Leoforos Papagou
Zografou, Athens
Tel. : 779 0783 - 779 6536

Ἑλένη Νερομυλιώτη

Μεσίτης Ἀστικῶν Συμβάσεων

Λεωφόρος Παπάγου 93
Ζωγράφου - Ἀθῆναι
Τηλ. : 779 0783 - 779 6536

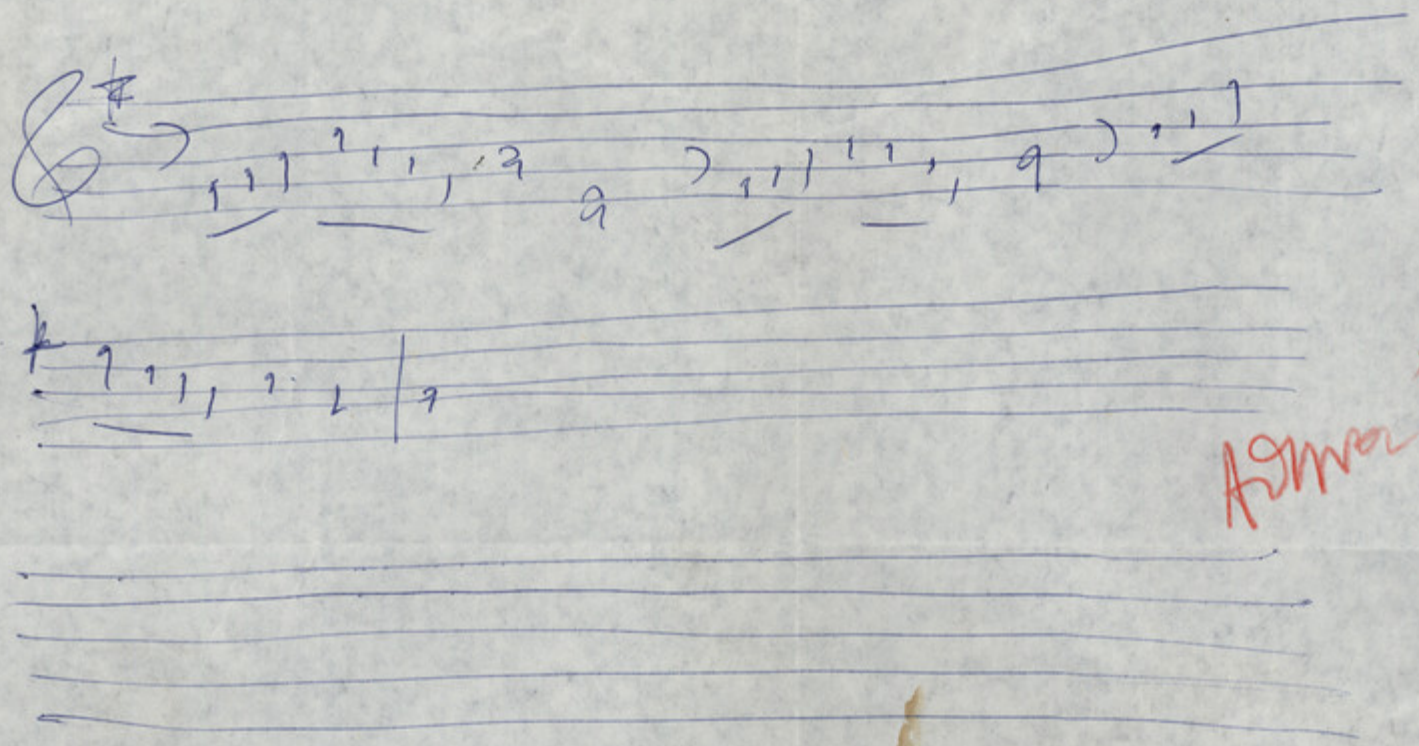

Adhwa '70

(Exeter)

Paris
1970-71

1

Exercise 70

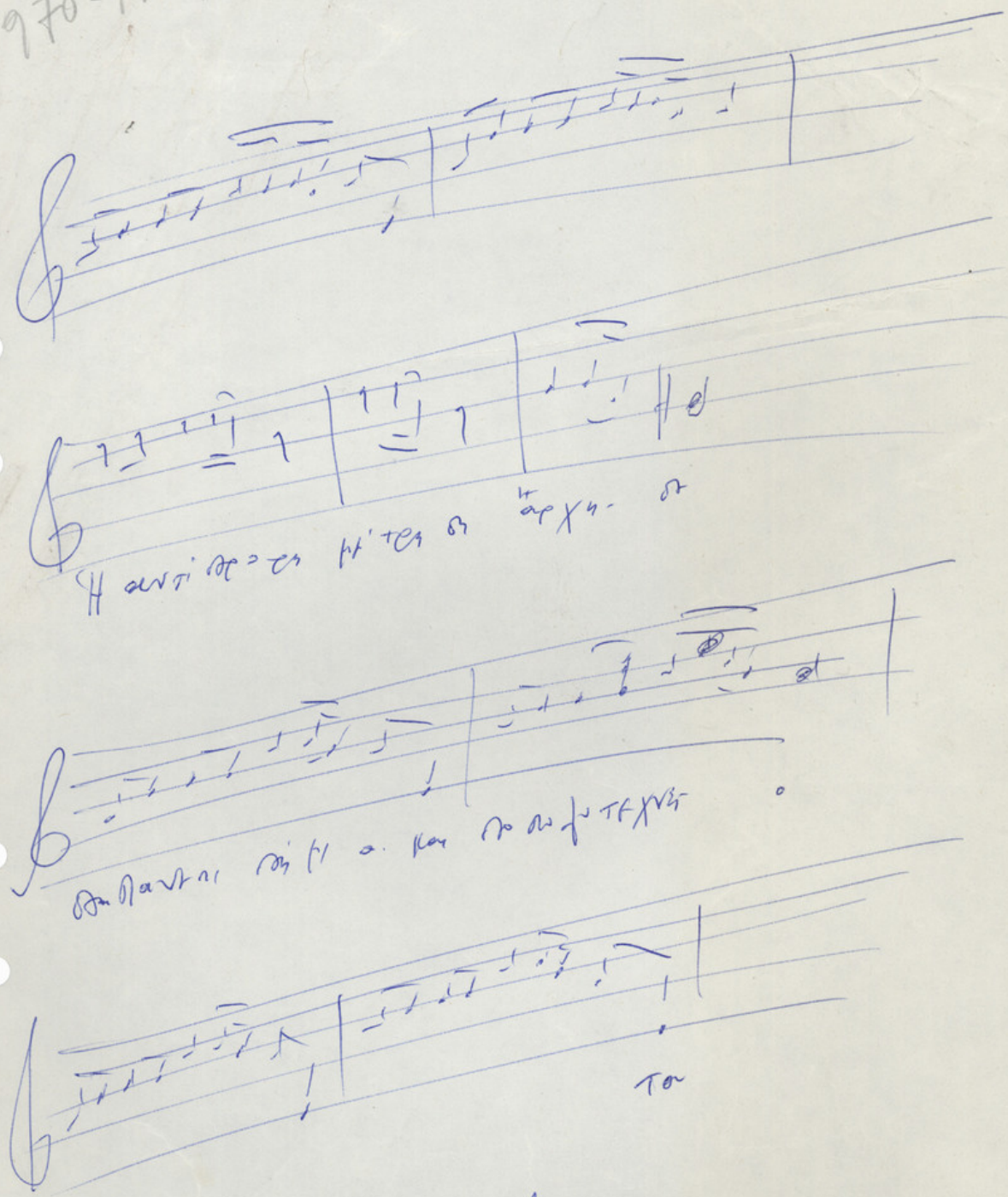

Antonakopoulos Andreas
6000 FRANKFURT-MAIN
BAUMWEG 43
tel 060611/44755

-2

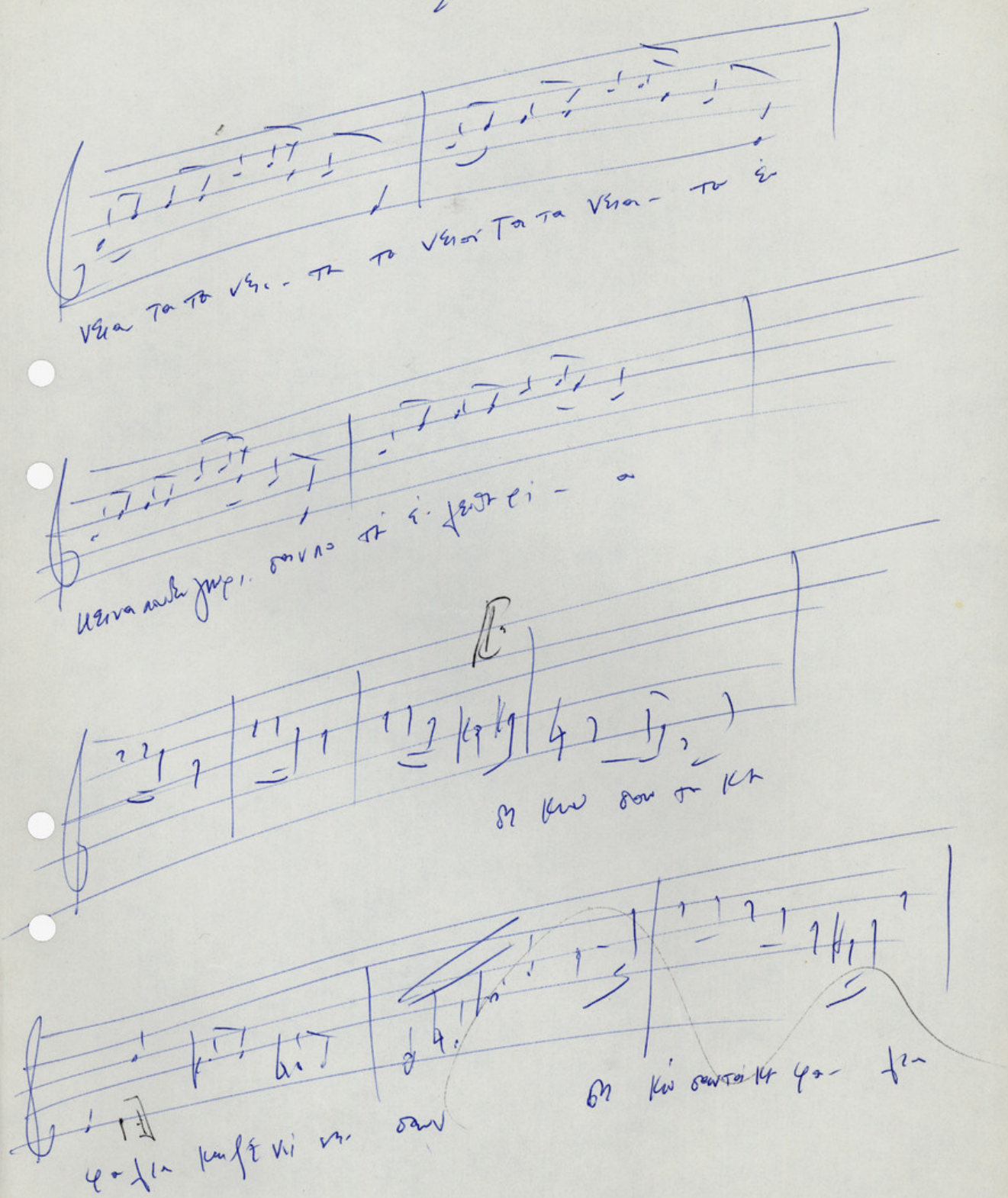

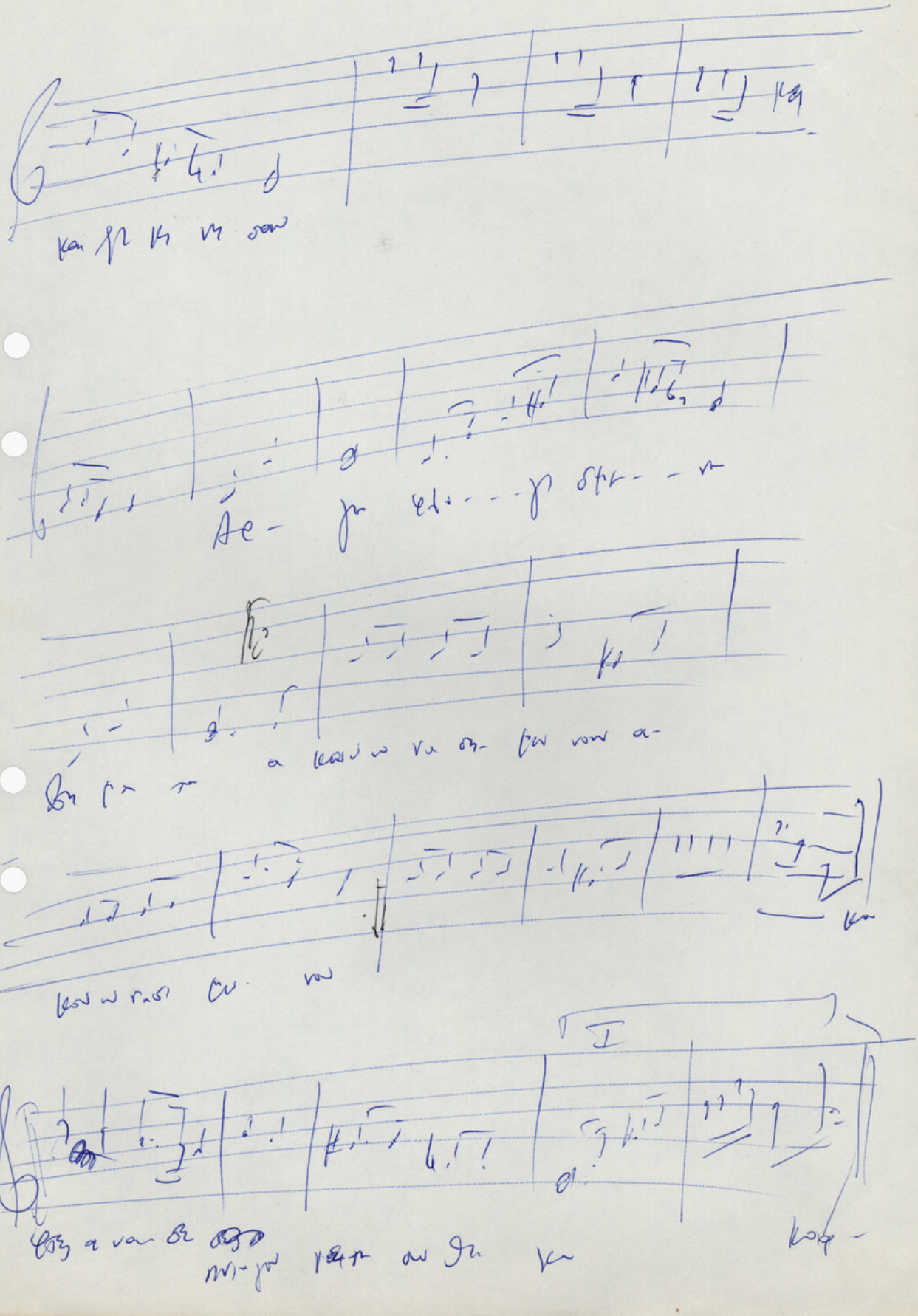

Unico

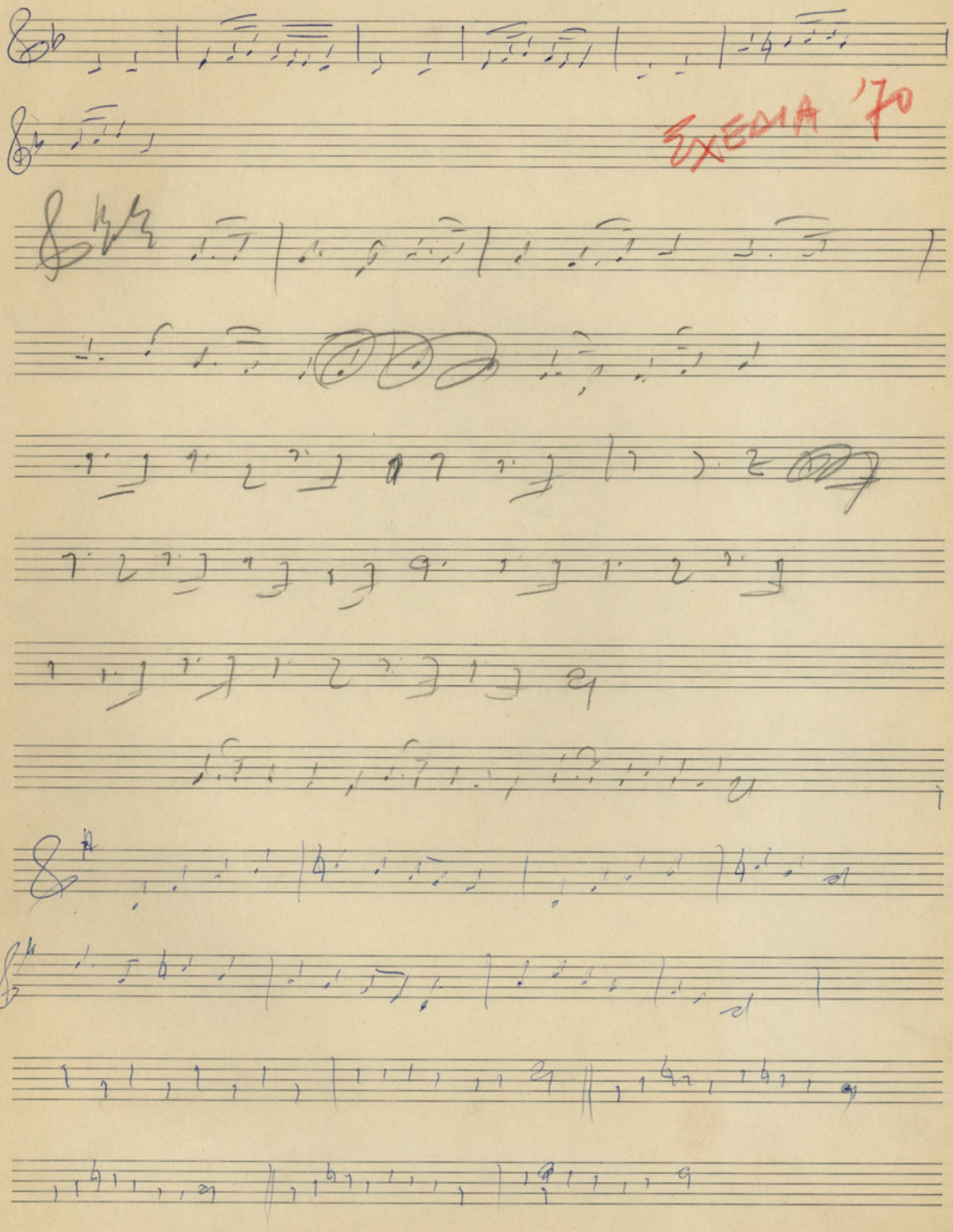

PARTI

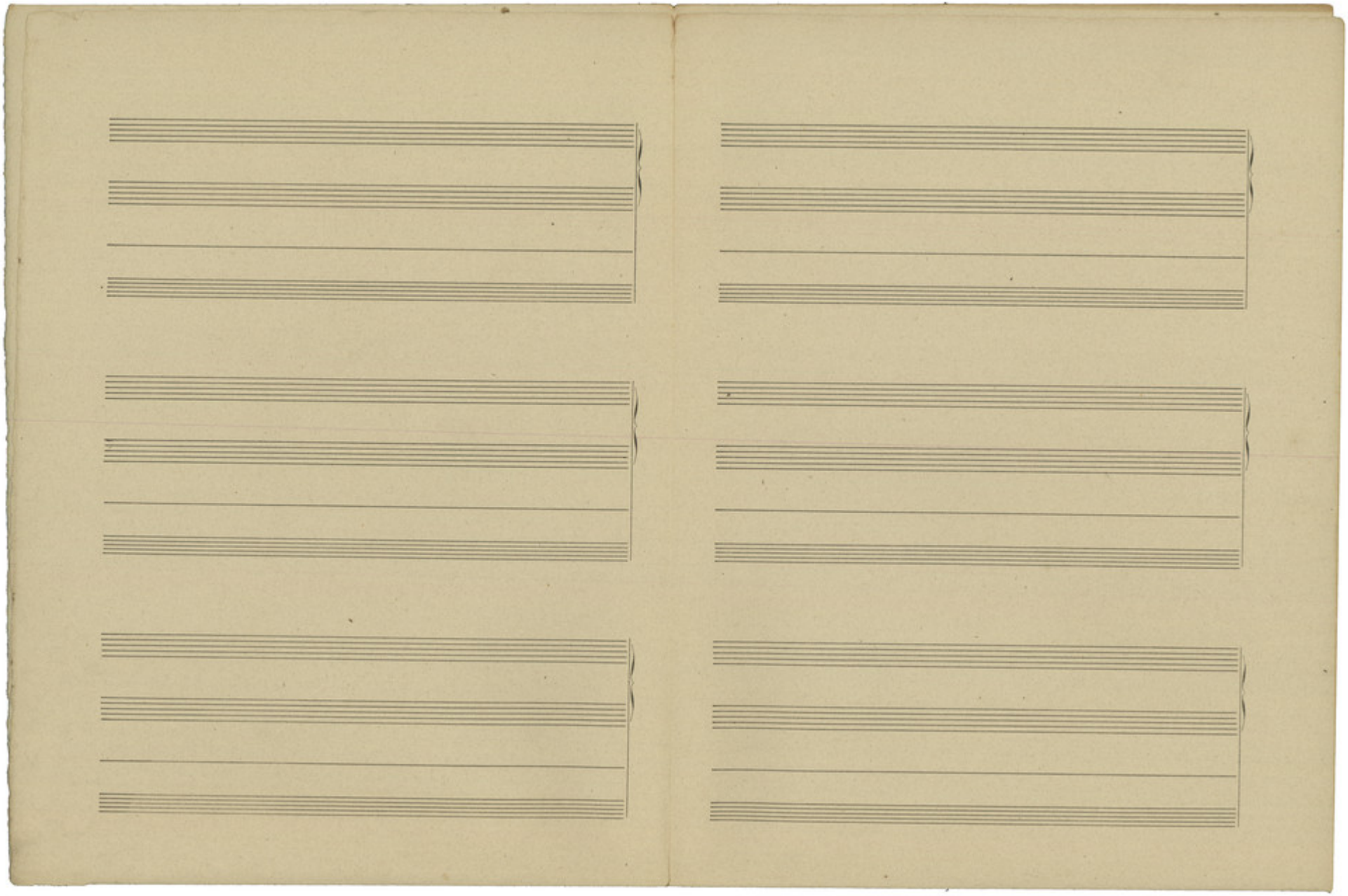

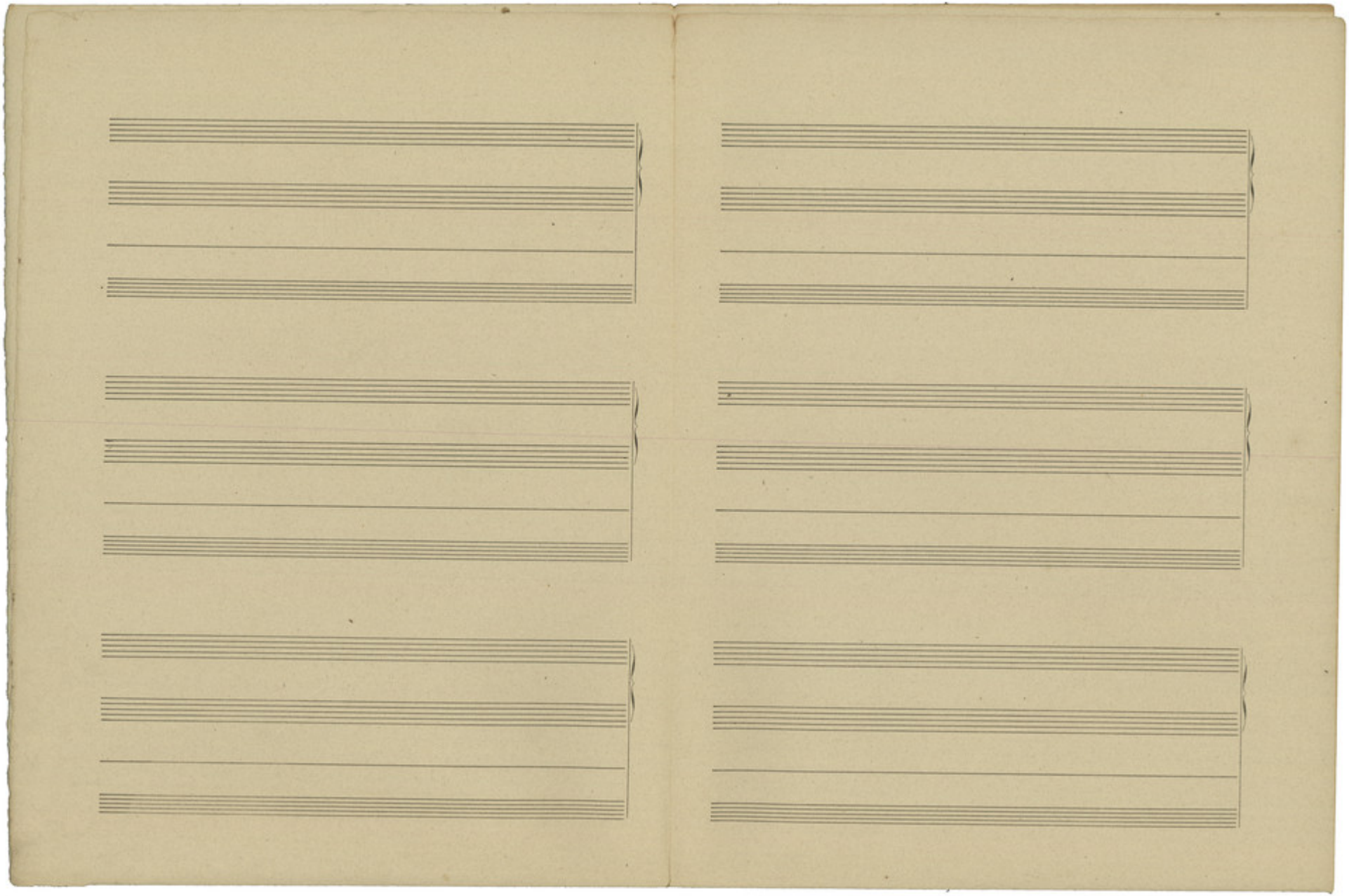

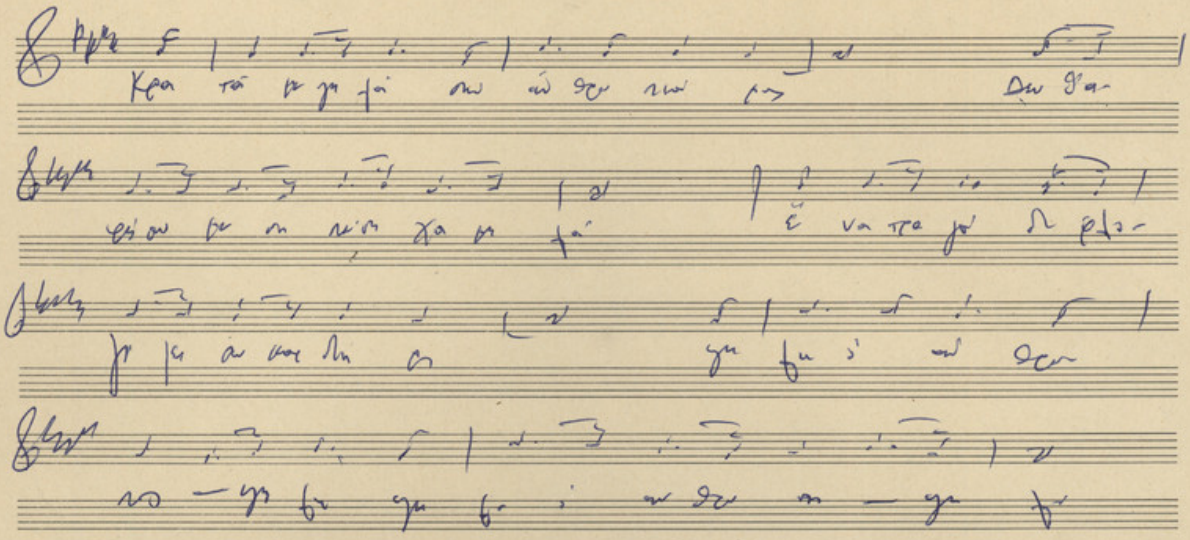

ΕΧΕΔΙΑ 1974
ΠΑΡΙΣ

DURAND & Cie 4, Place de la Madeleine, PARIS. (26)

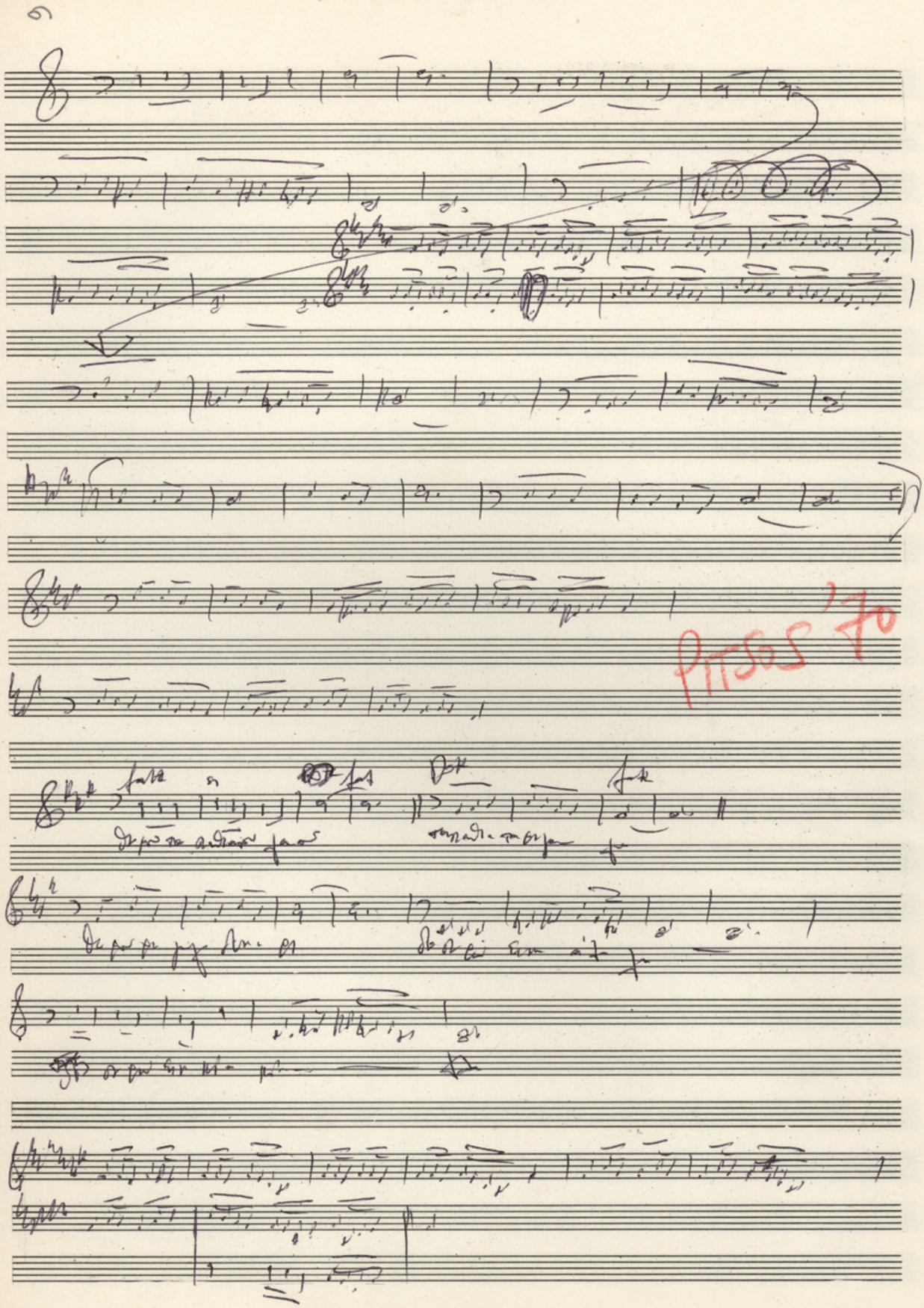

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α • ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 • ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 612.920

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

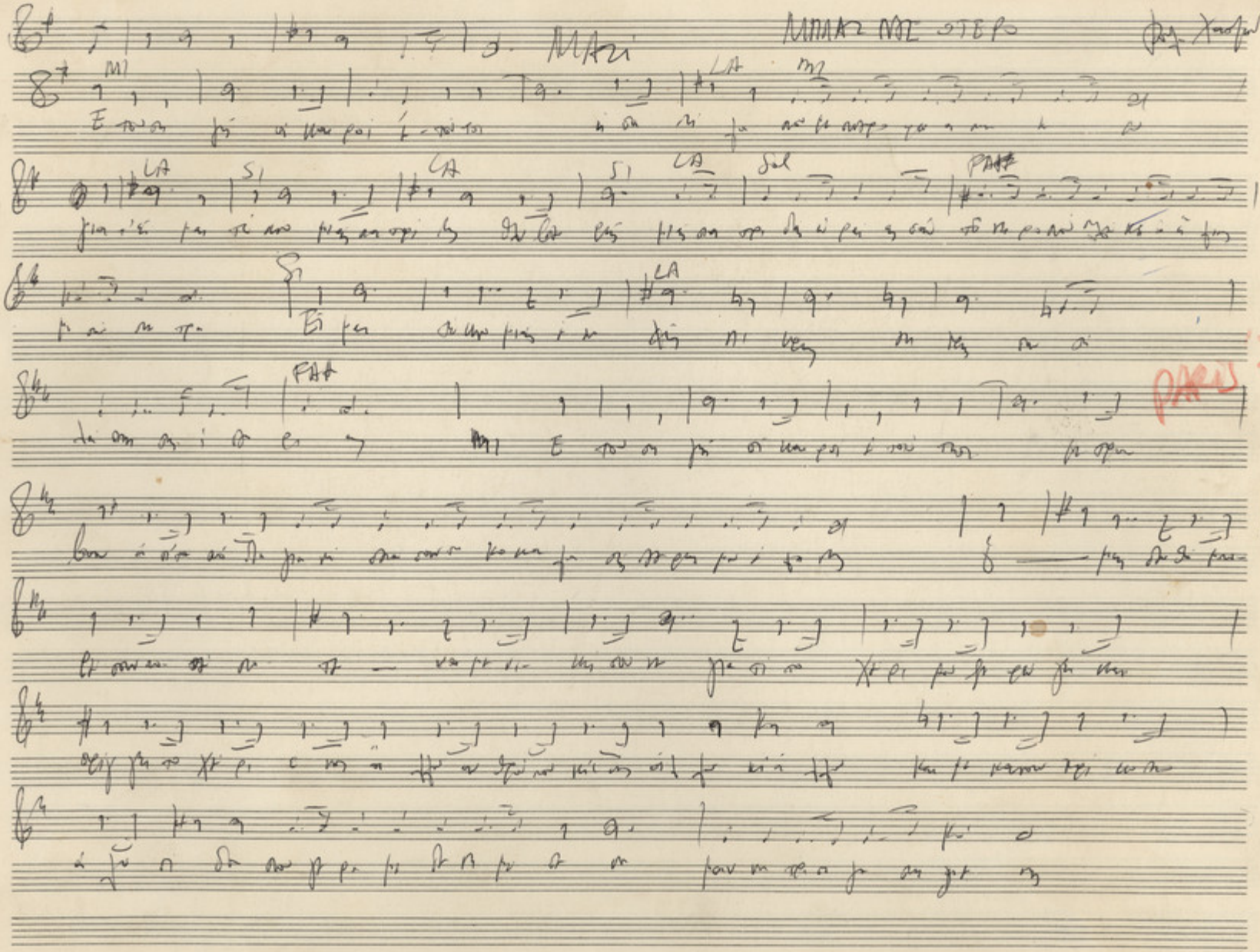
PARIS 70

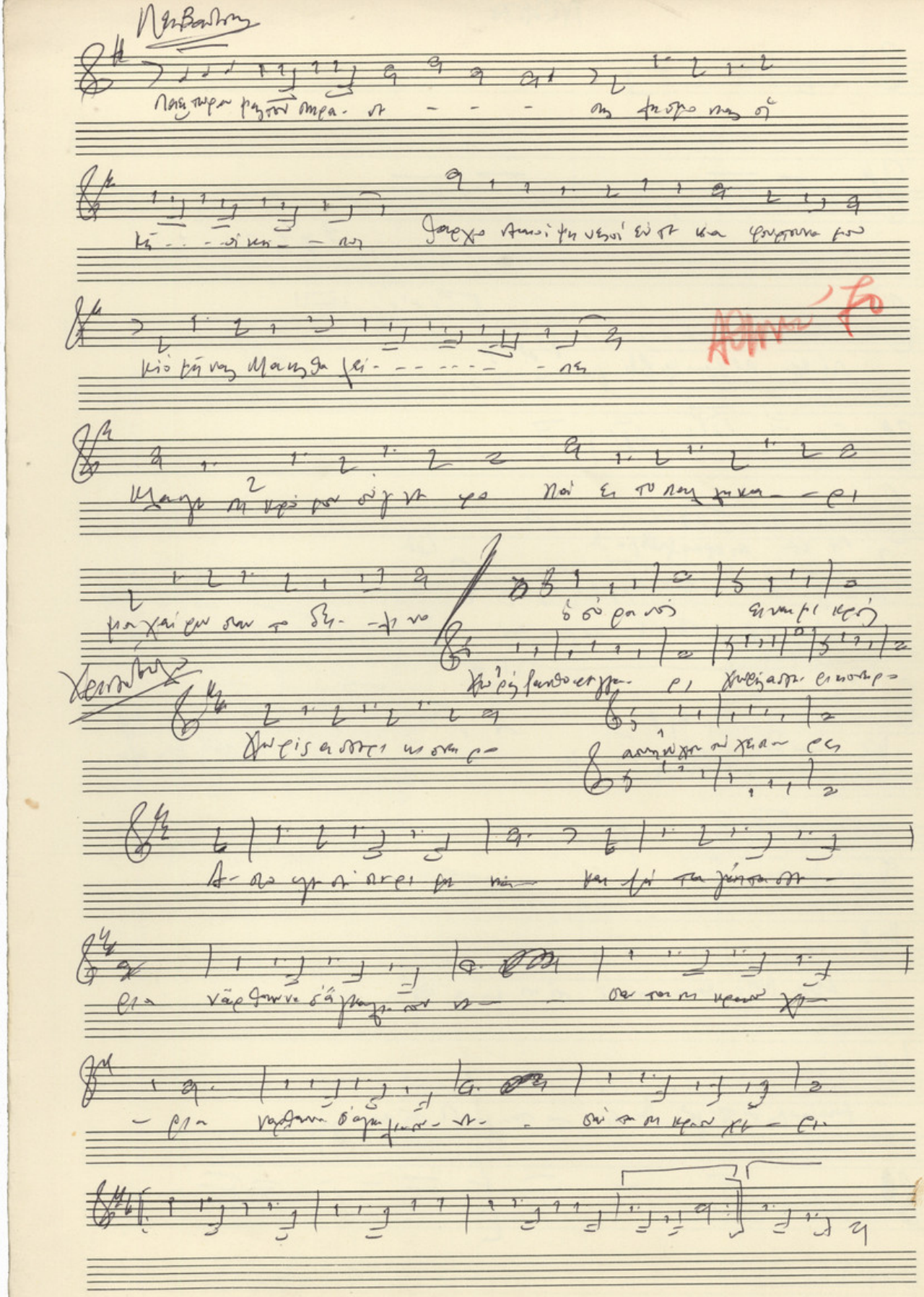

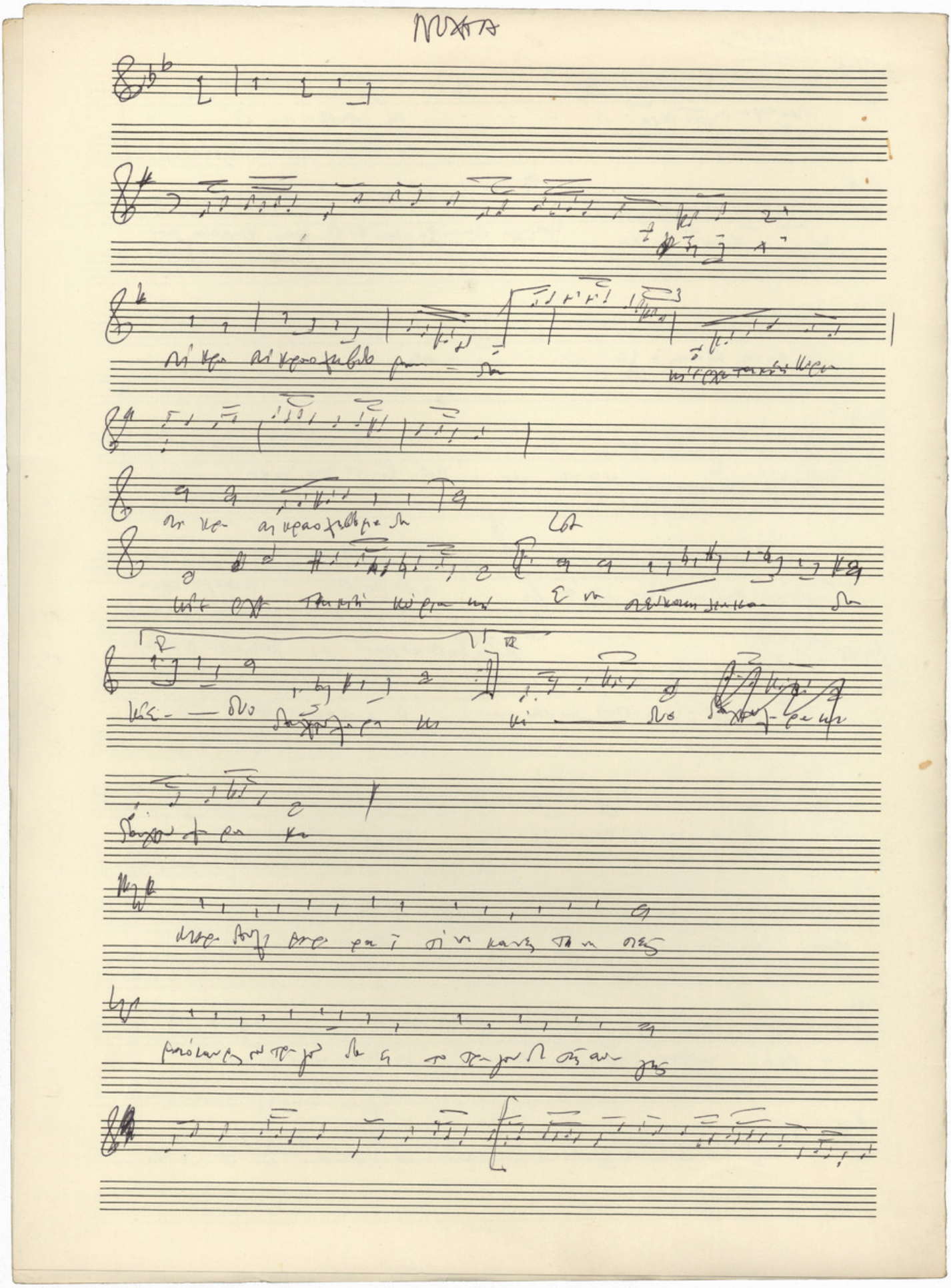

ΟΤΑΝ Ο ΕΩΚΡΑΣ

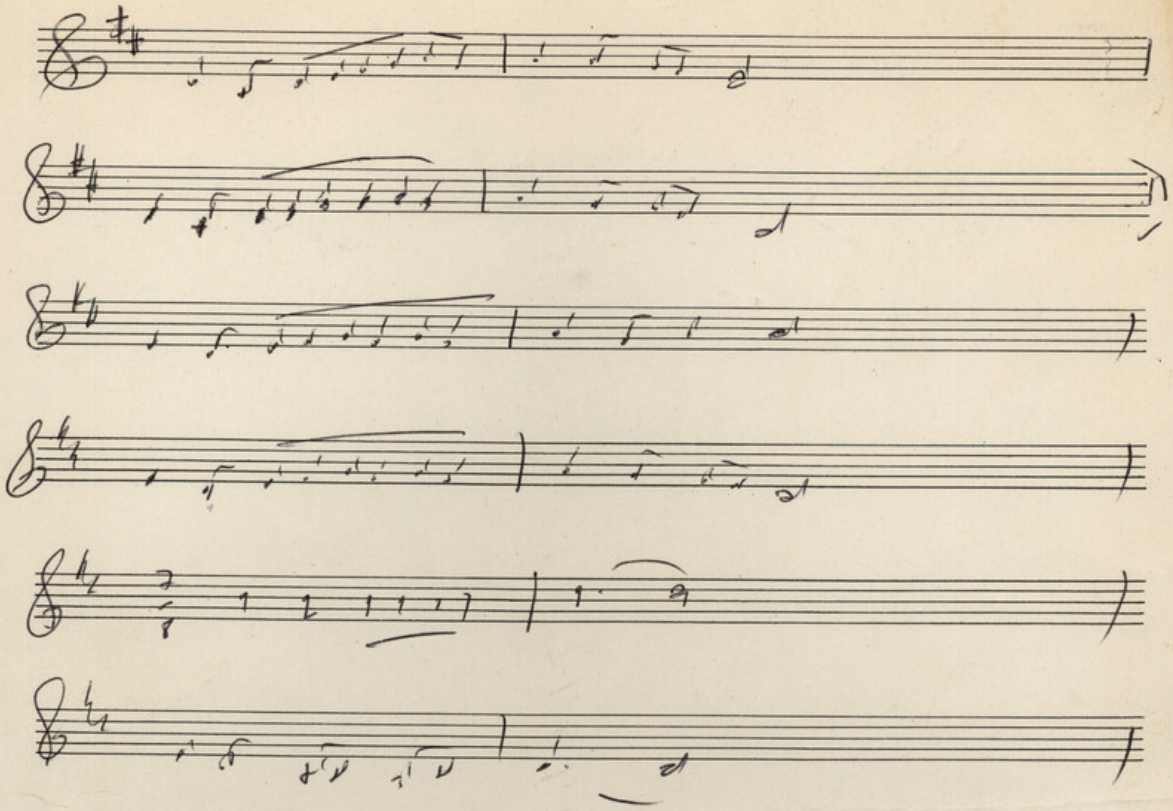

KAKOSTANNIS, '74
PARIS

// ΟΤΑΝ Ο ΕΩΚΡΑΣ //

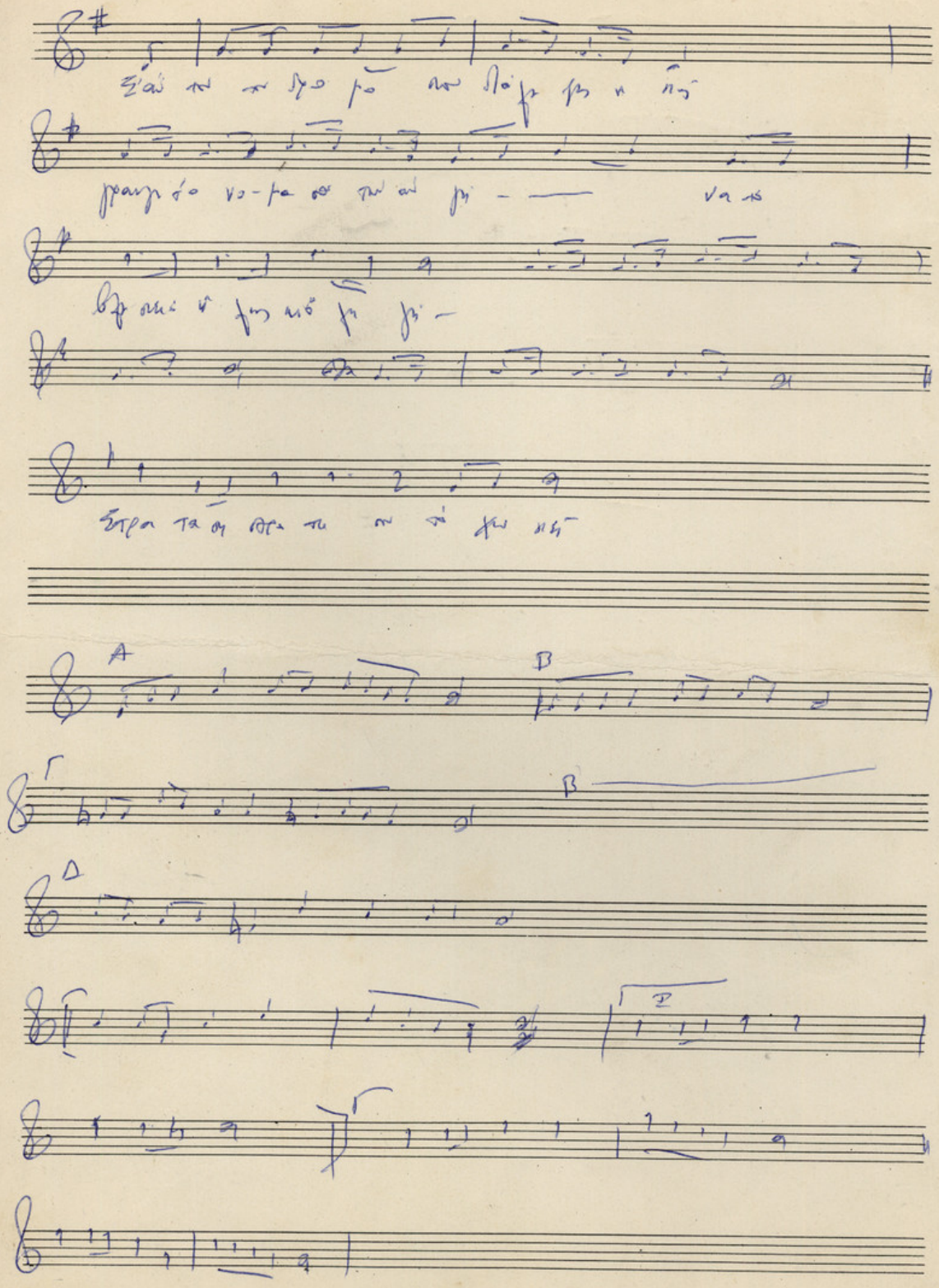
A
B
Γ
B
Δ
Γ

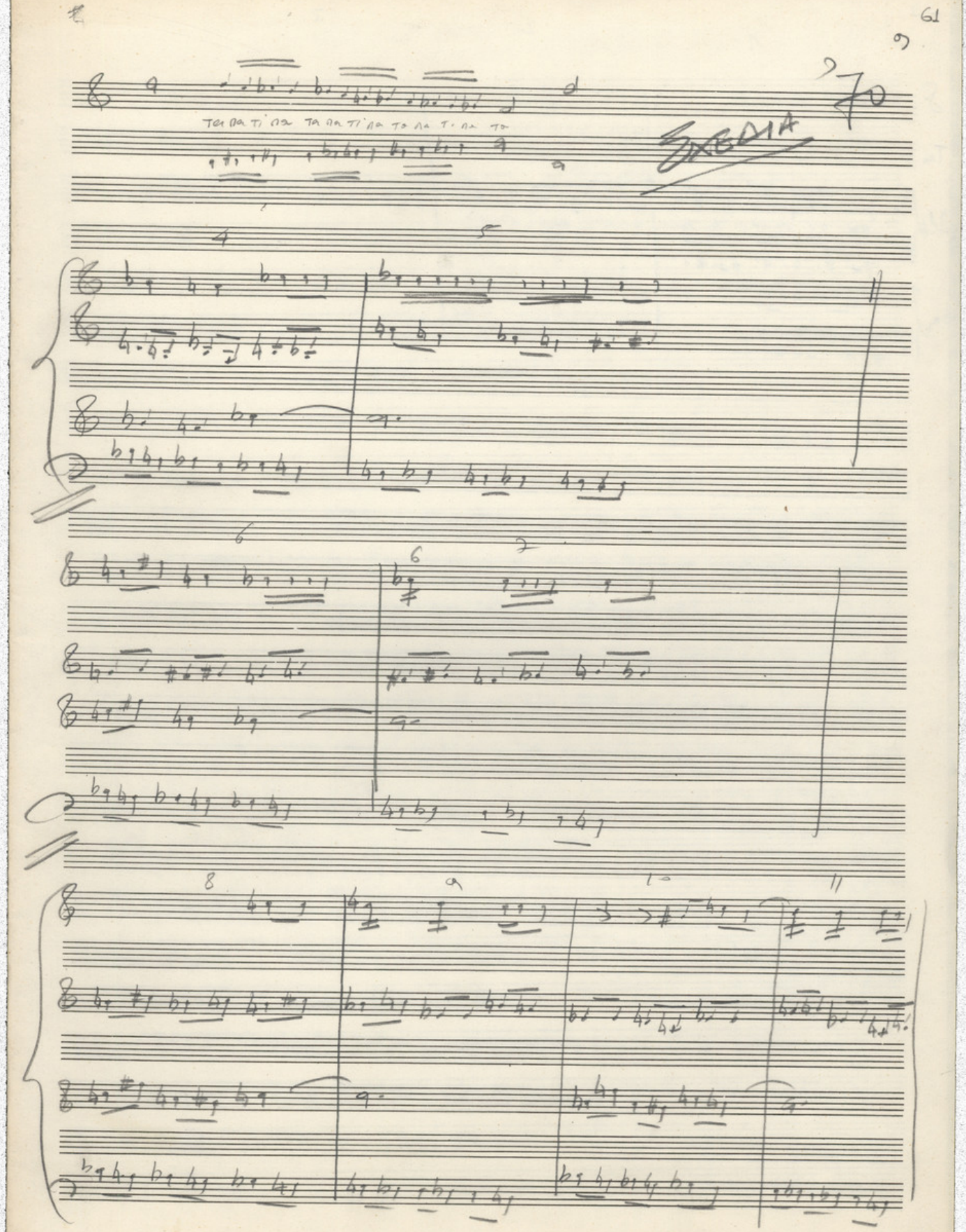

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

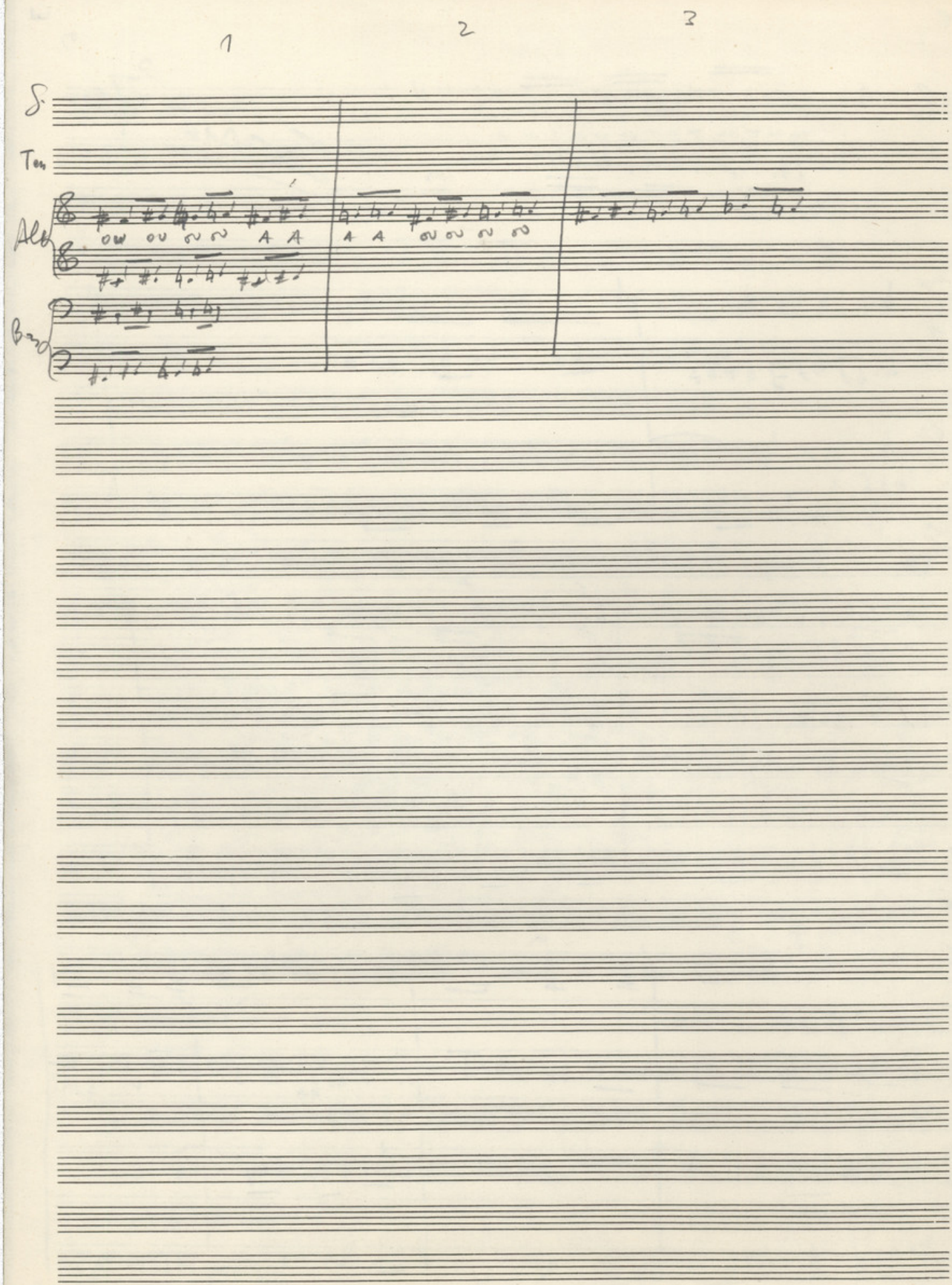
1
2
3
S.
Ten.
Alt.
Bar.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

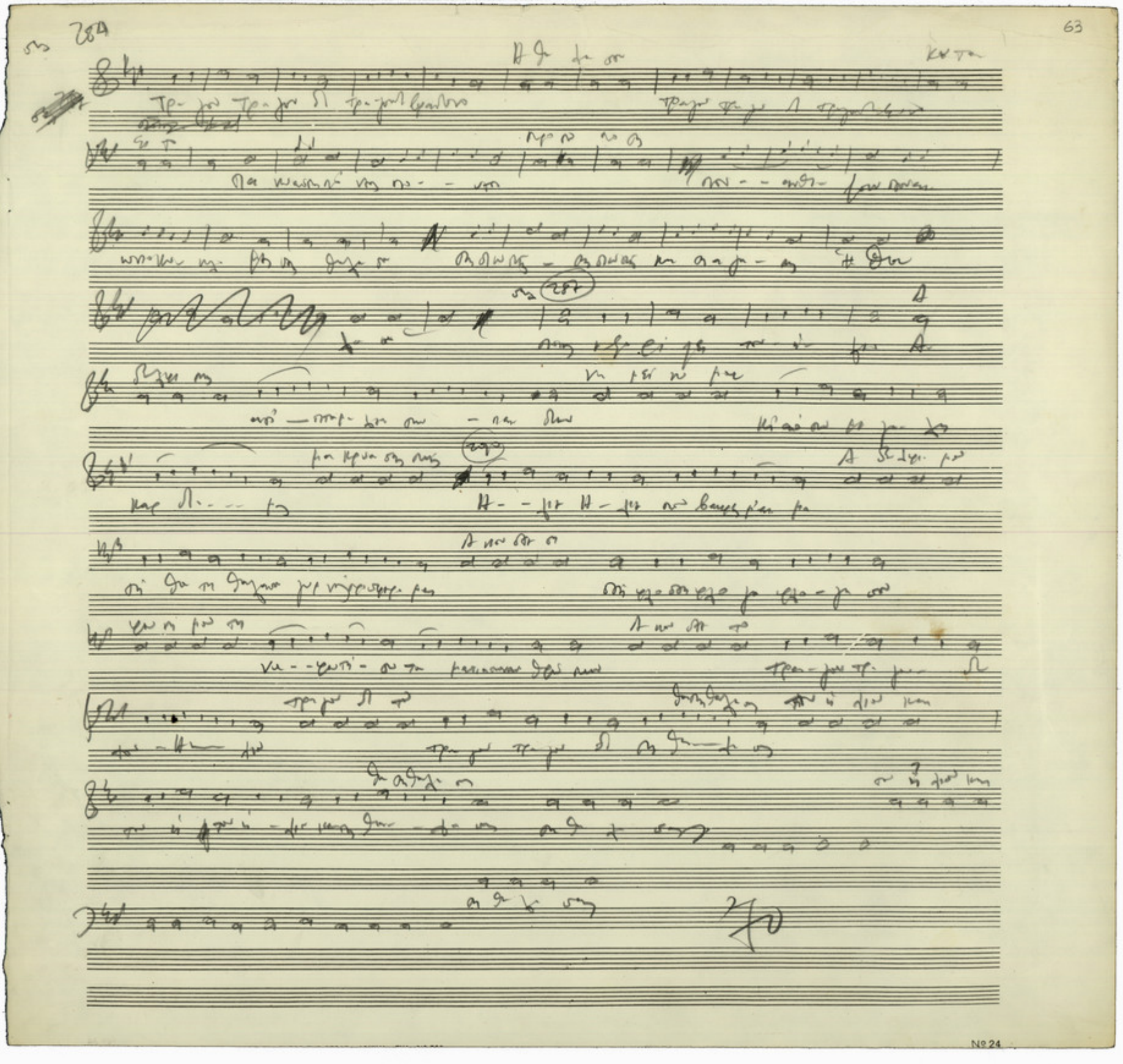

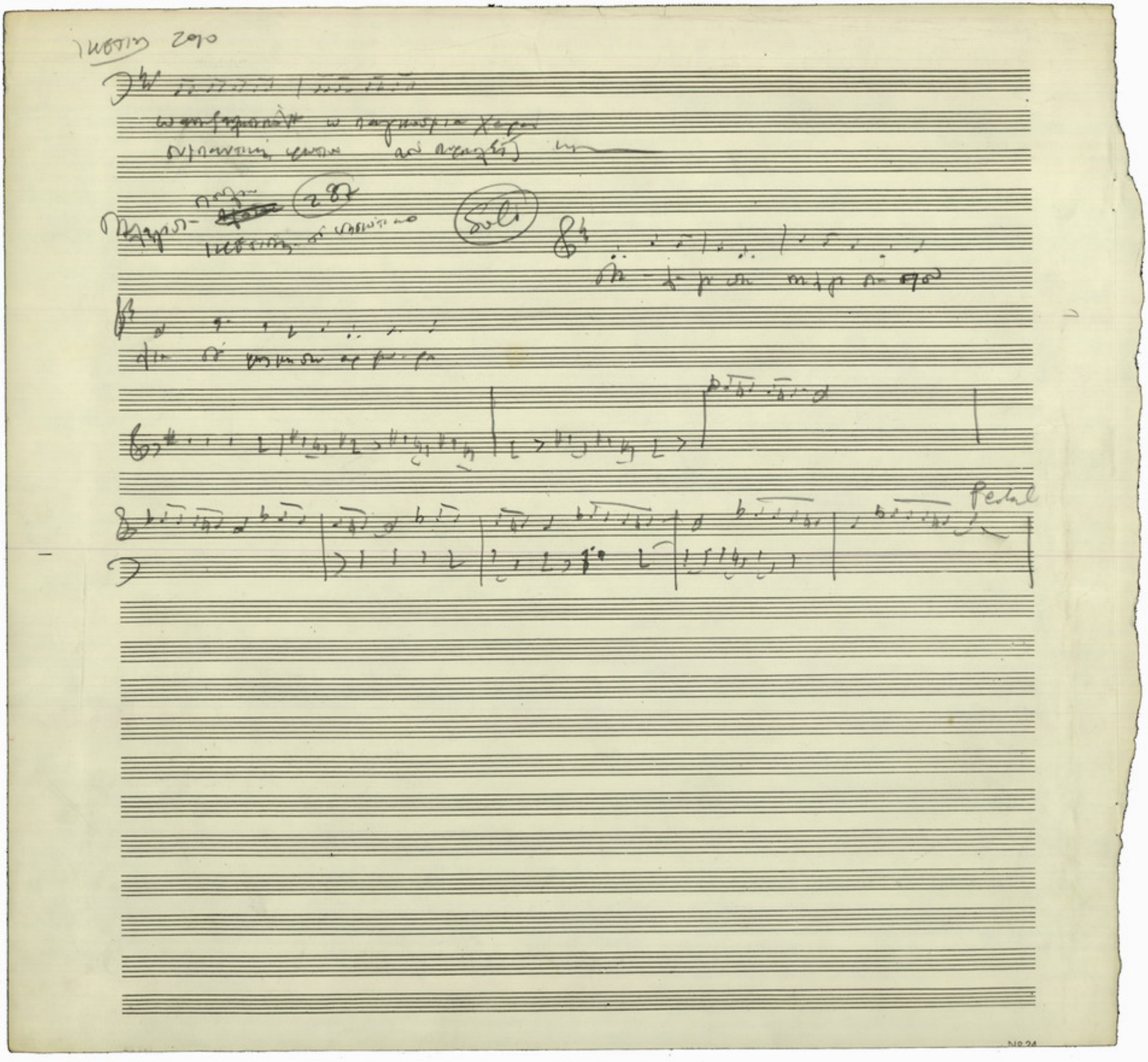
Solo
Pedal

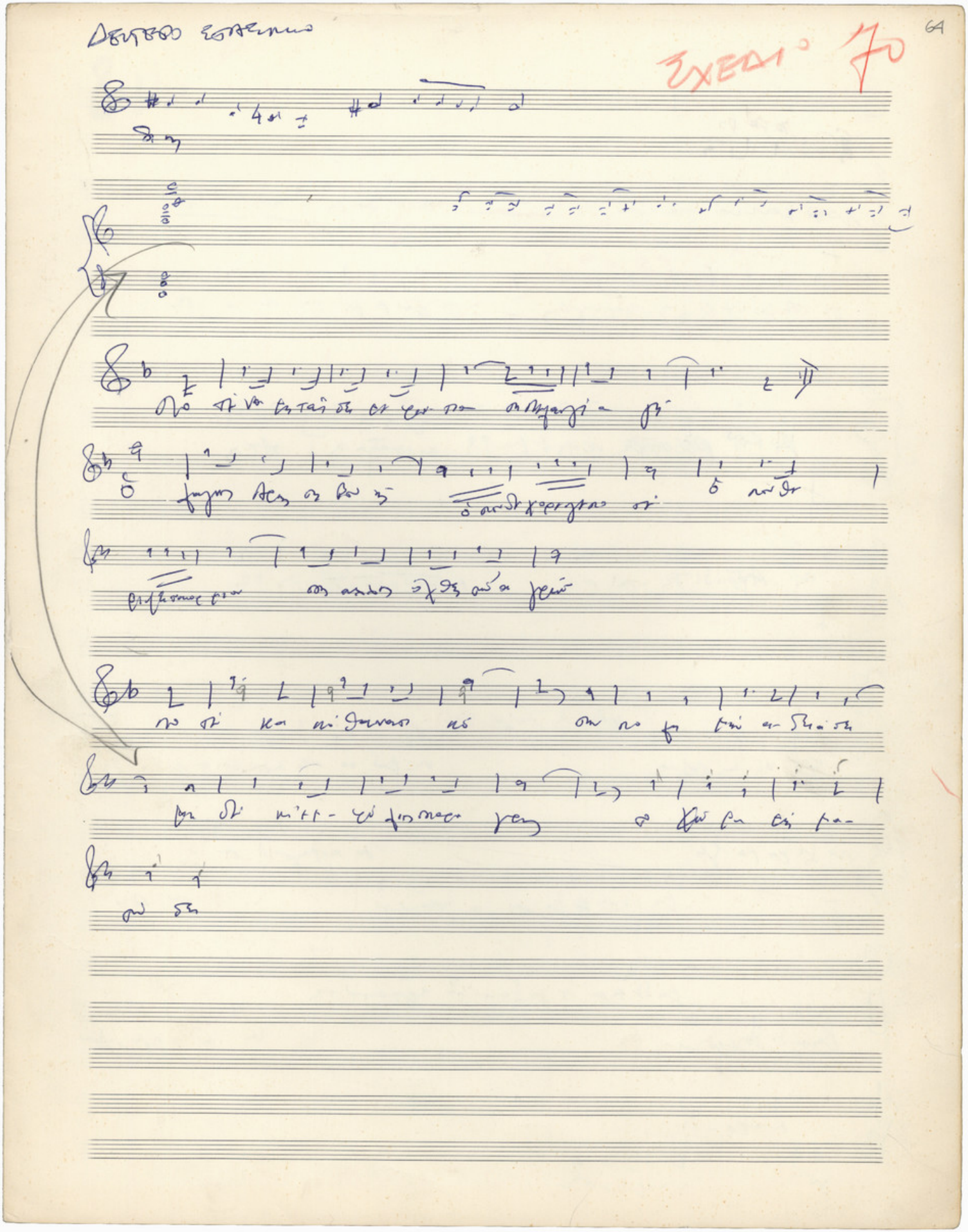

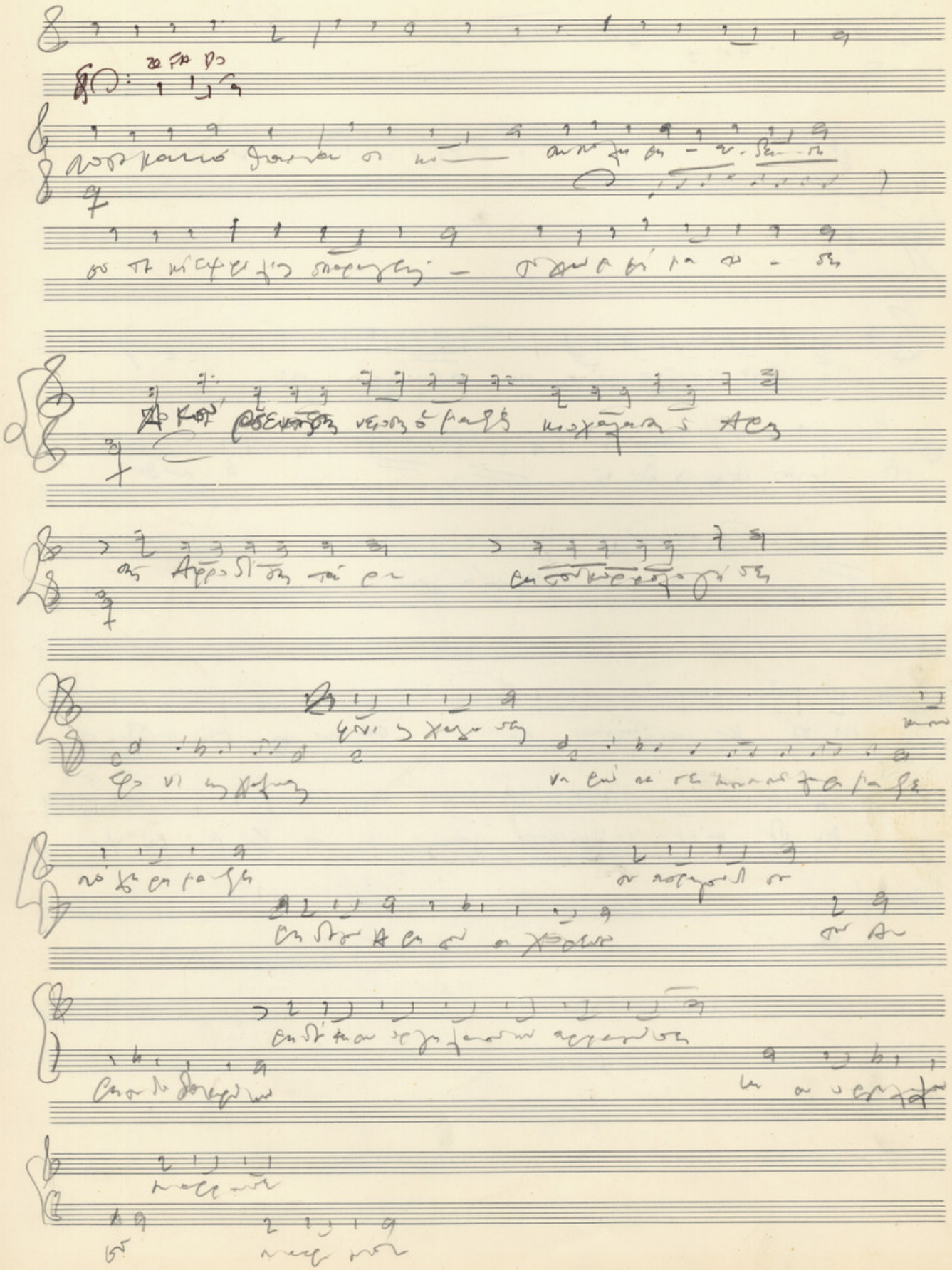

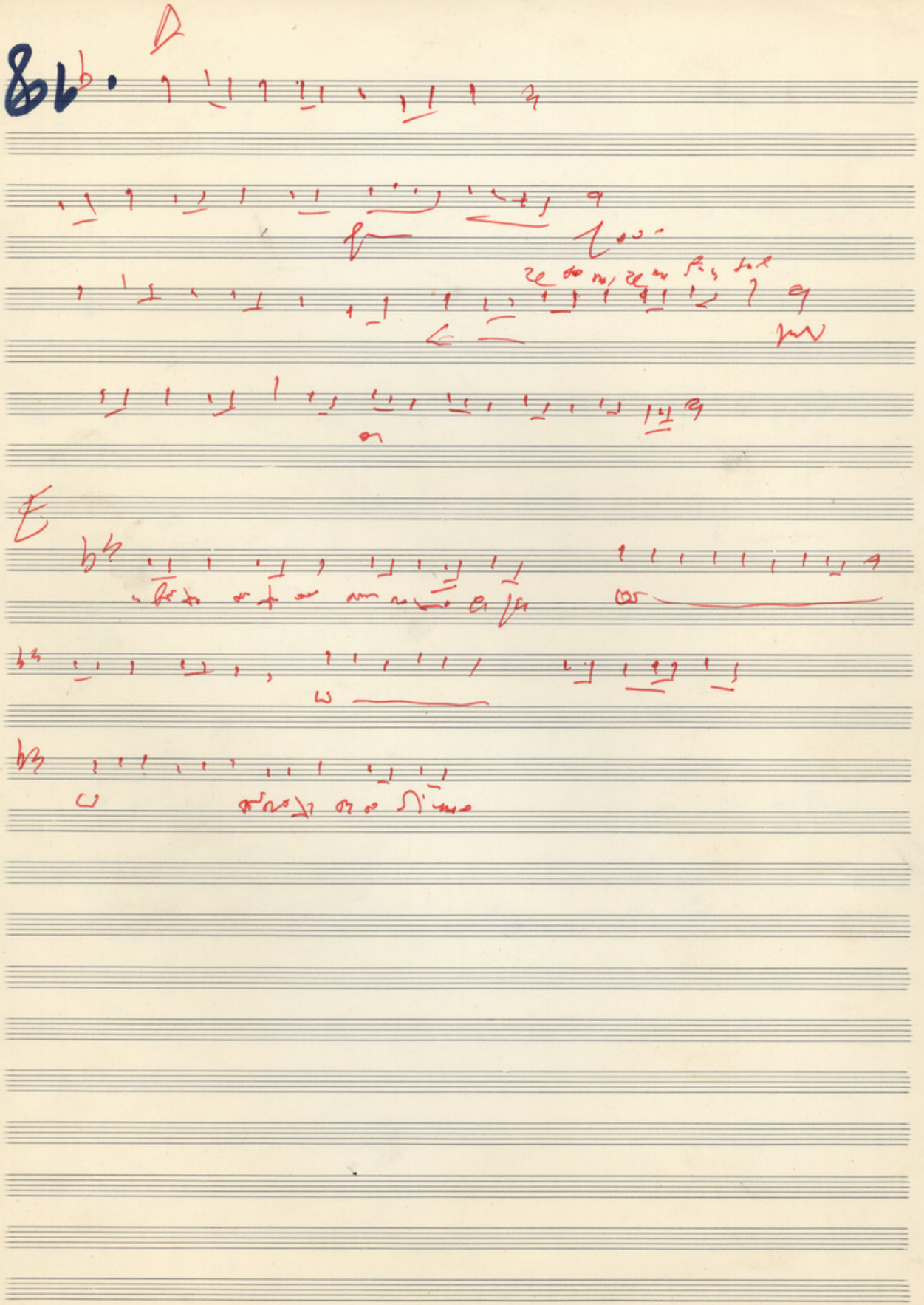

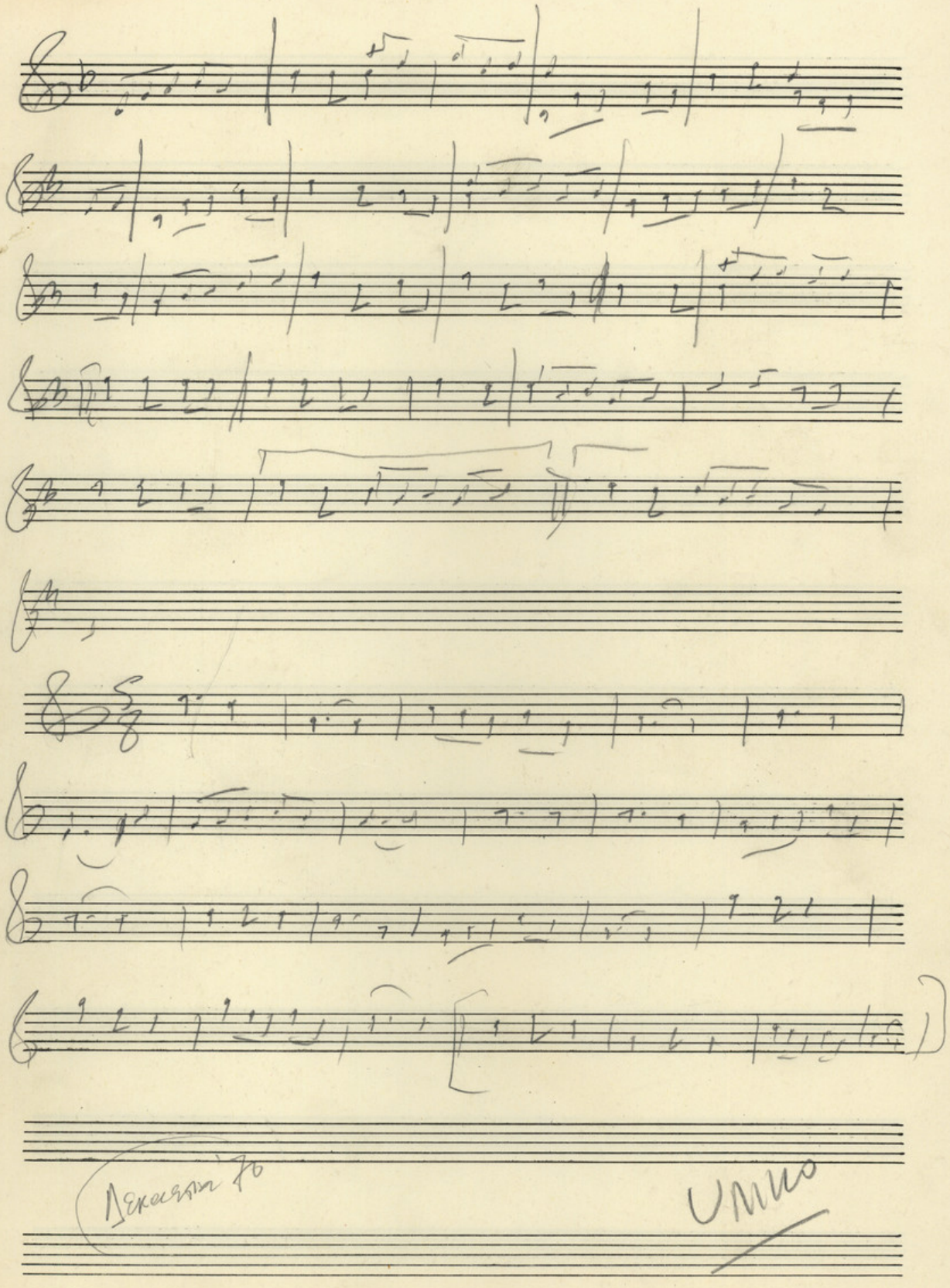
Δεκαετία 70
Υμνο

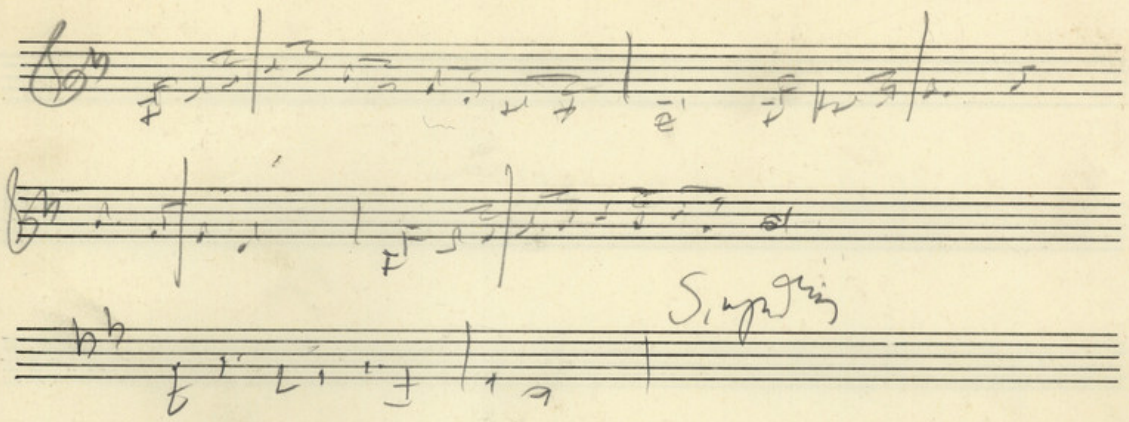

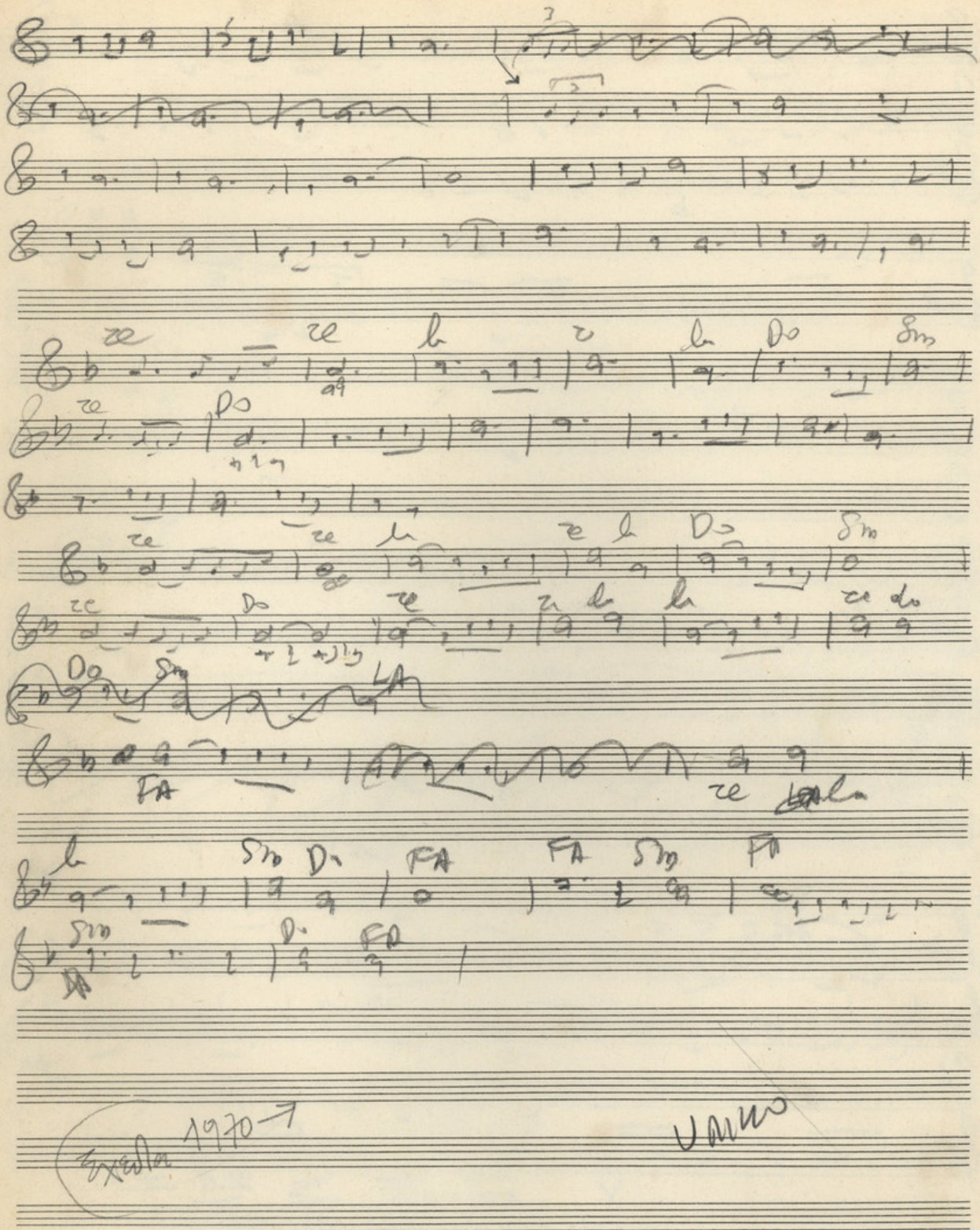

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

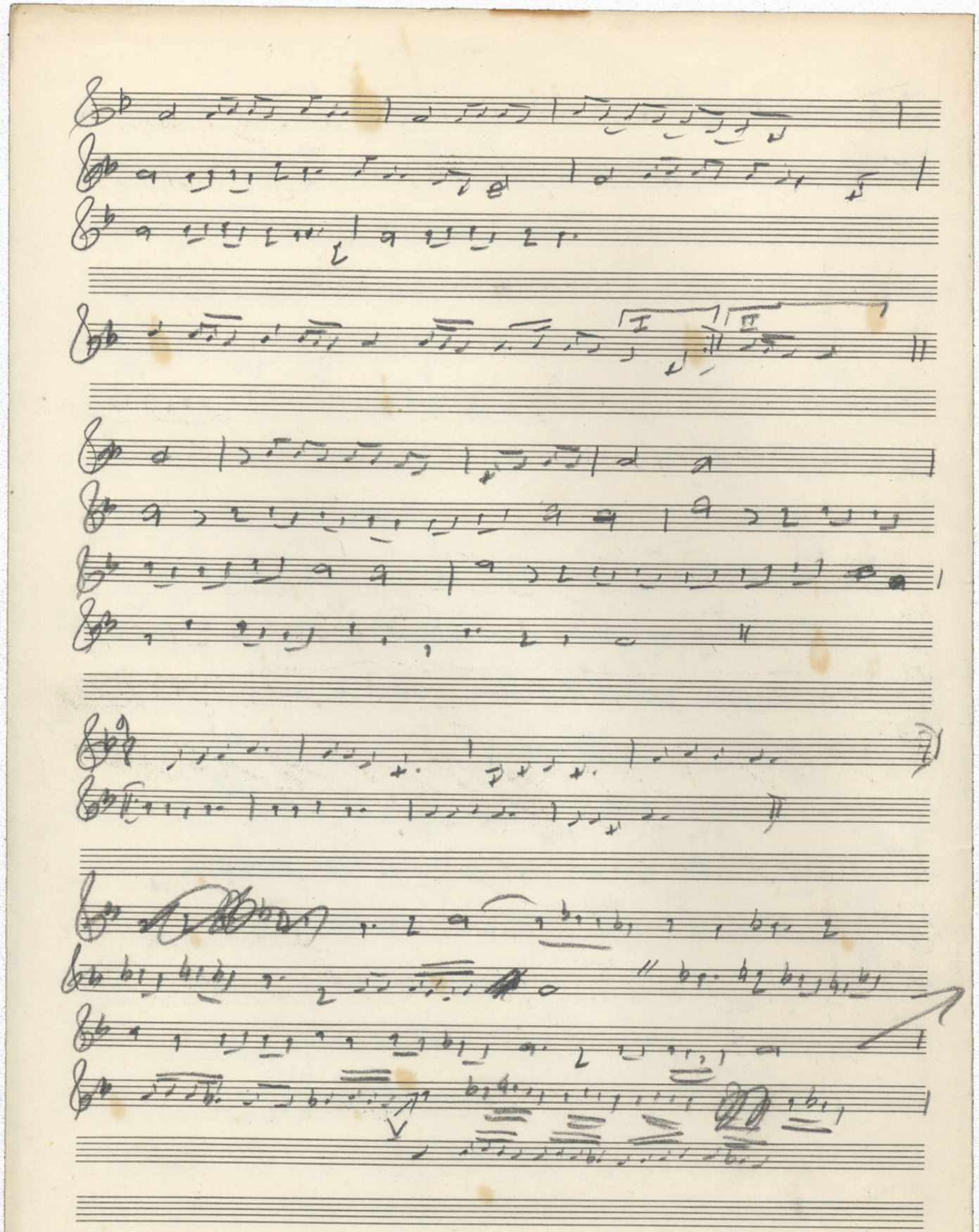

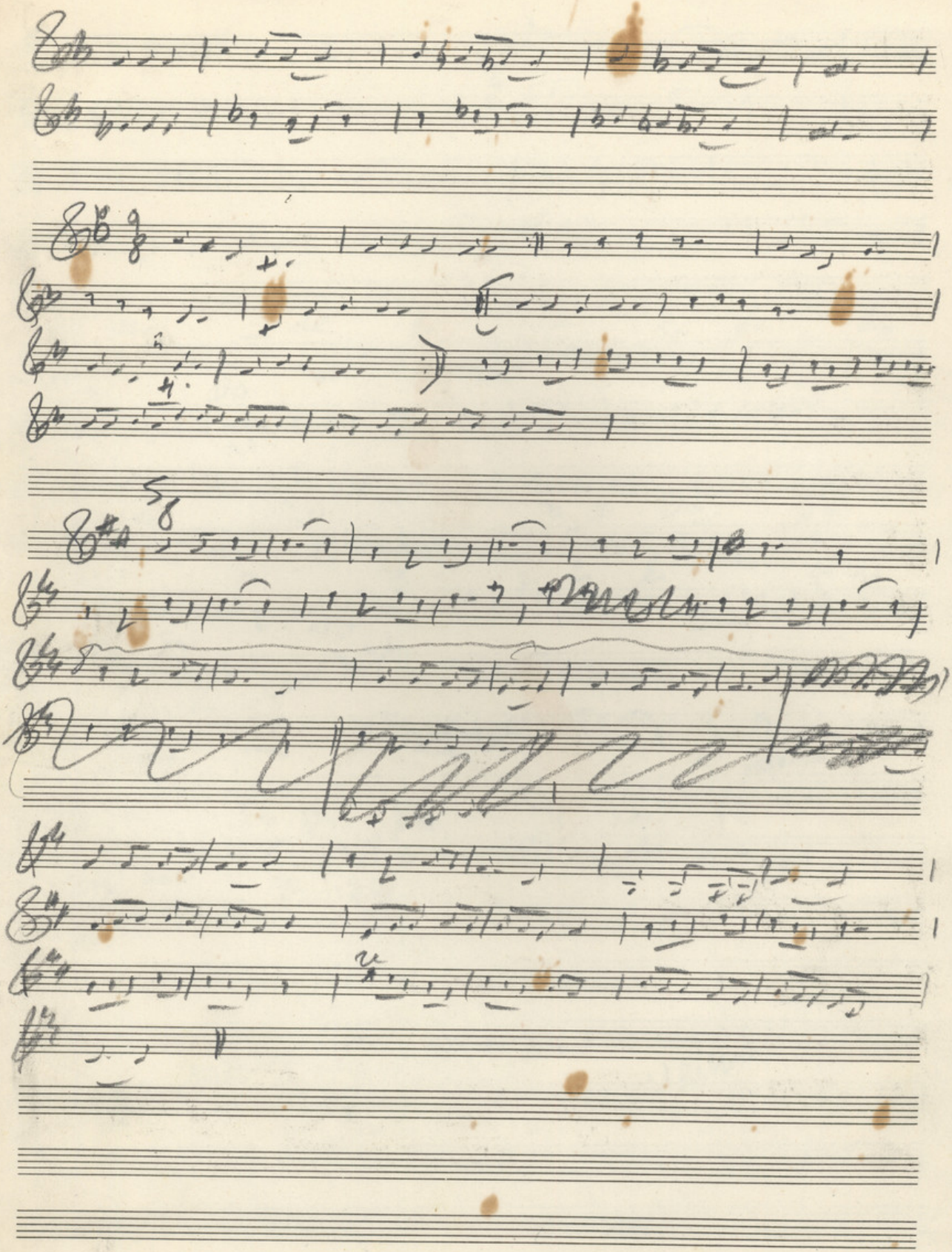

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

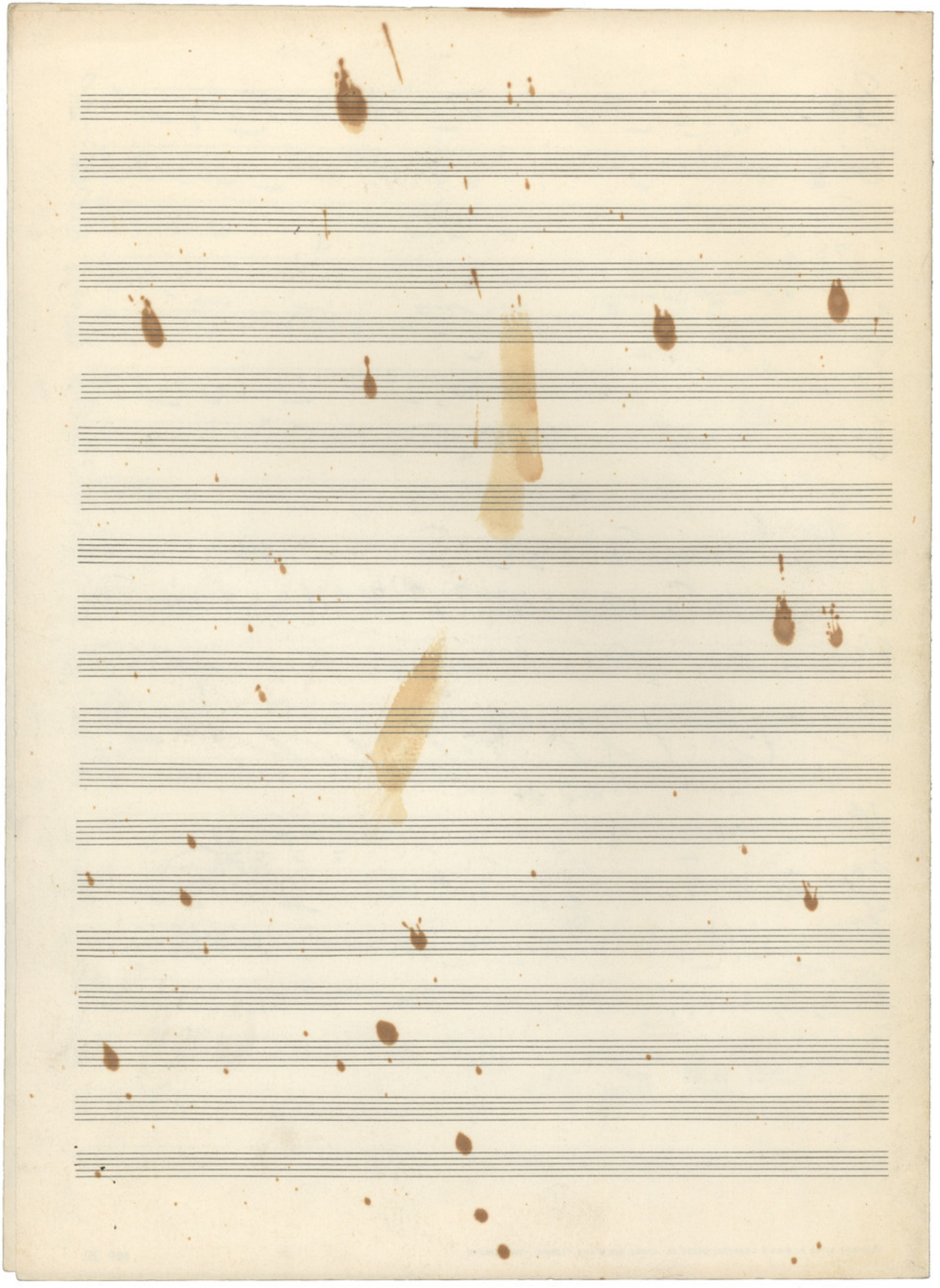

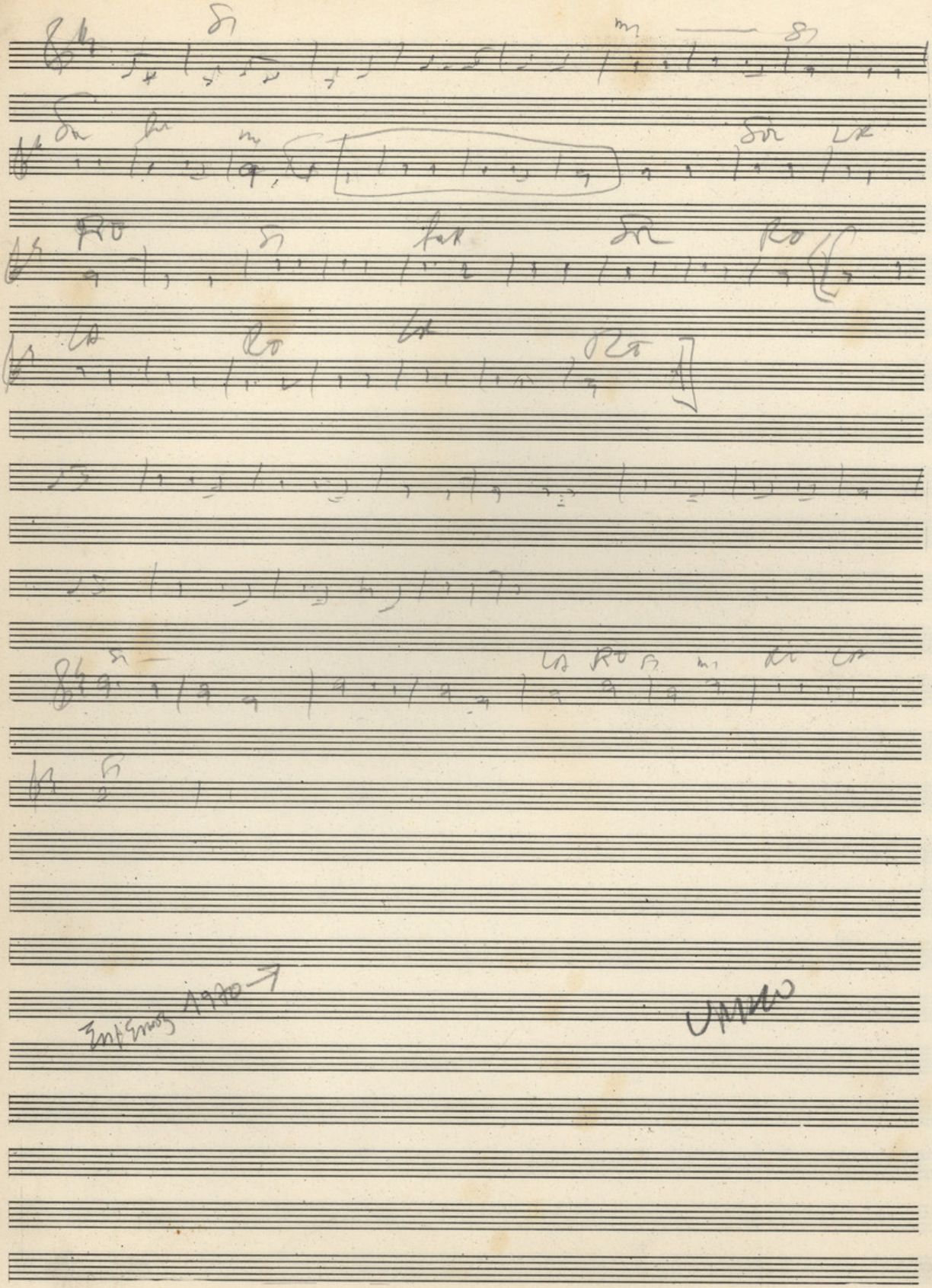

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 612.720

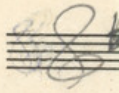

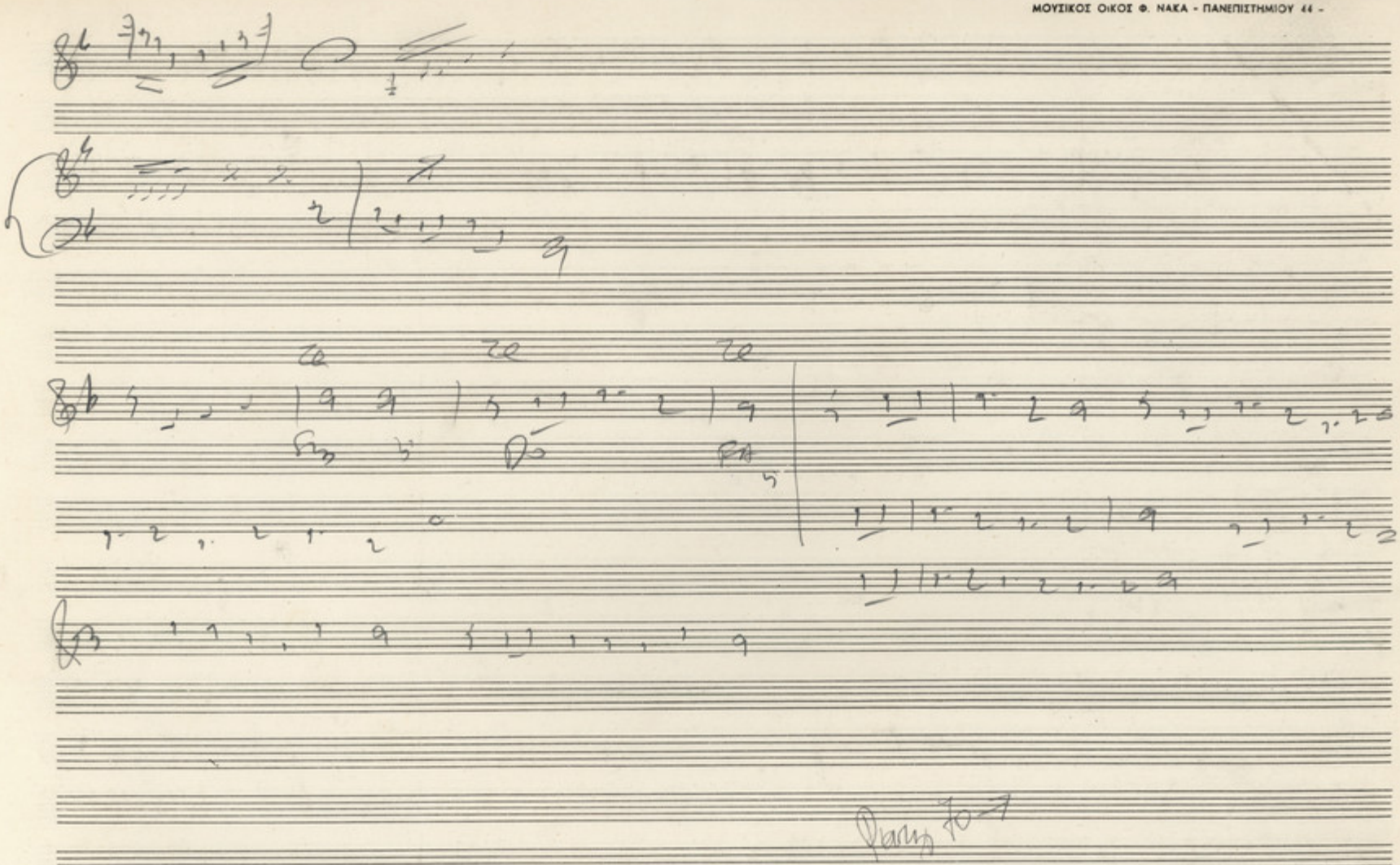
Piano

Έκδοση

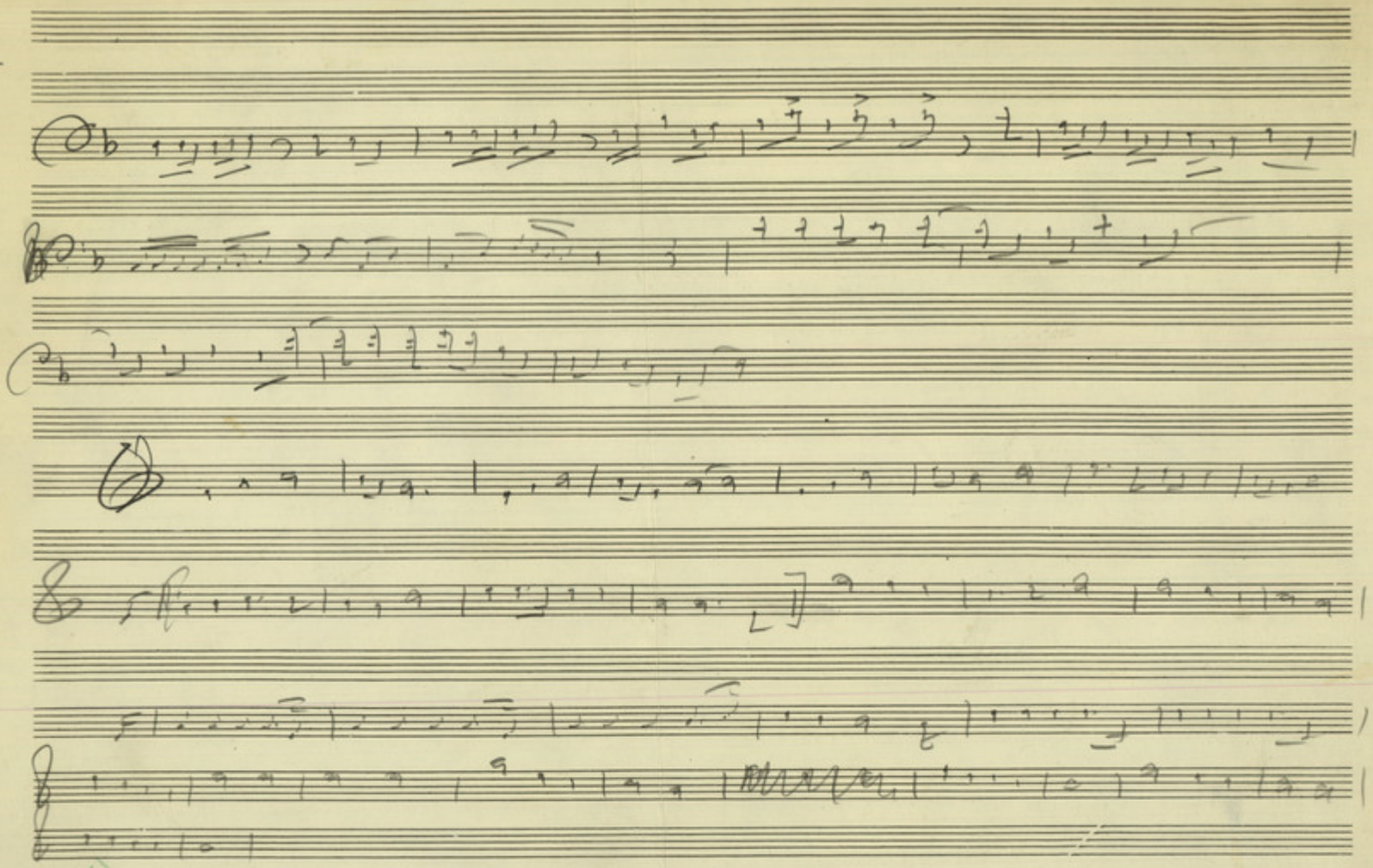

922.0-12
ΤΚΕΝ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 613.930

№ 24

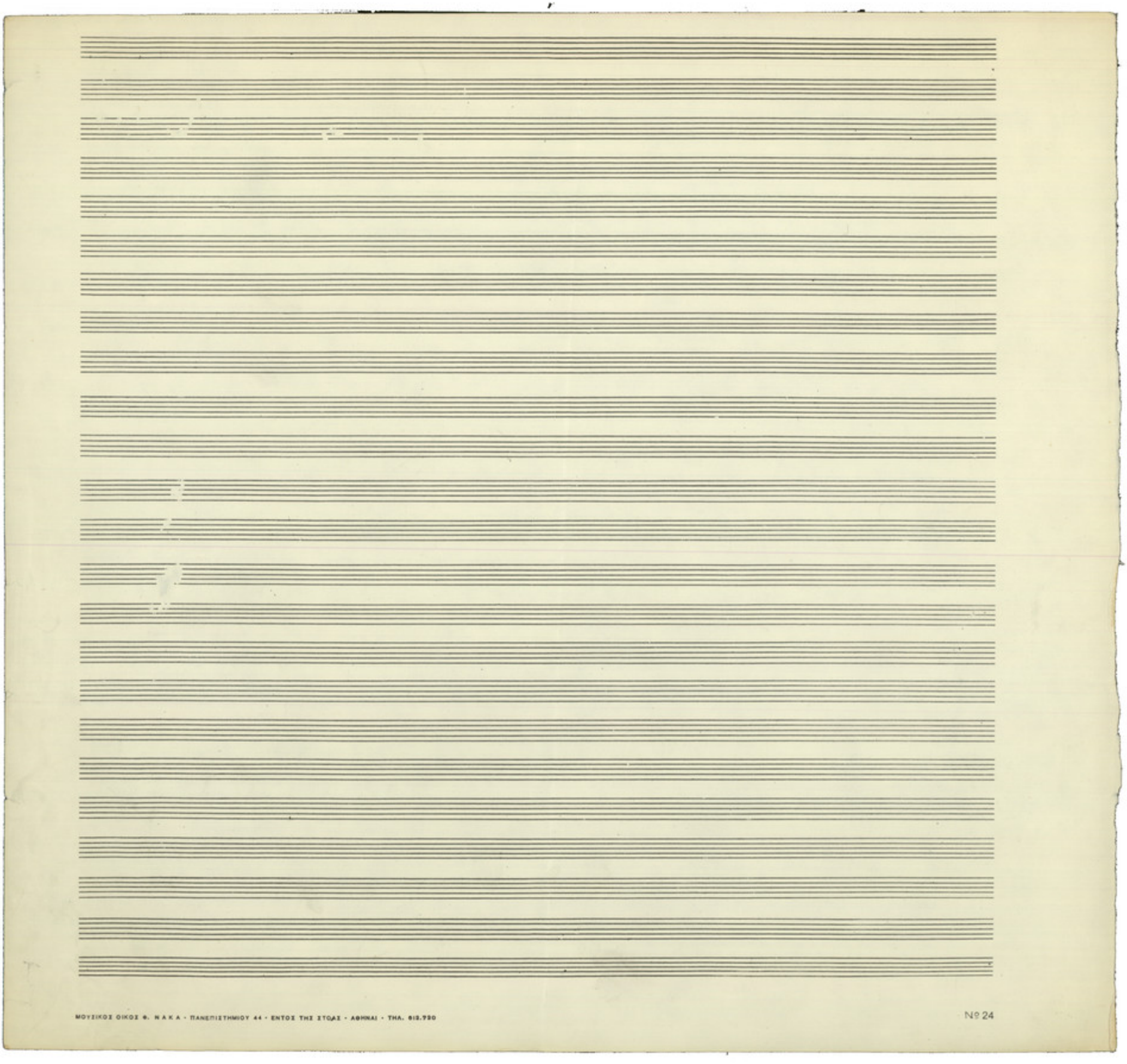

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ. Ν Α Κ Α - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 - ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 613.930

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Φ ΝΑΚΑ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 44 -

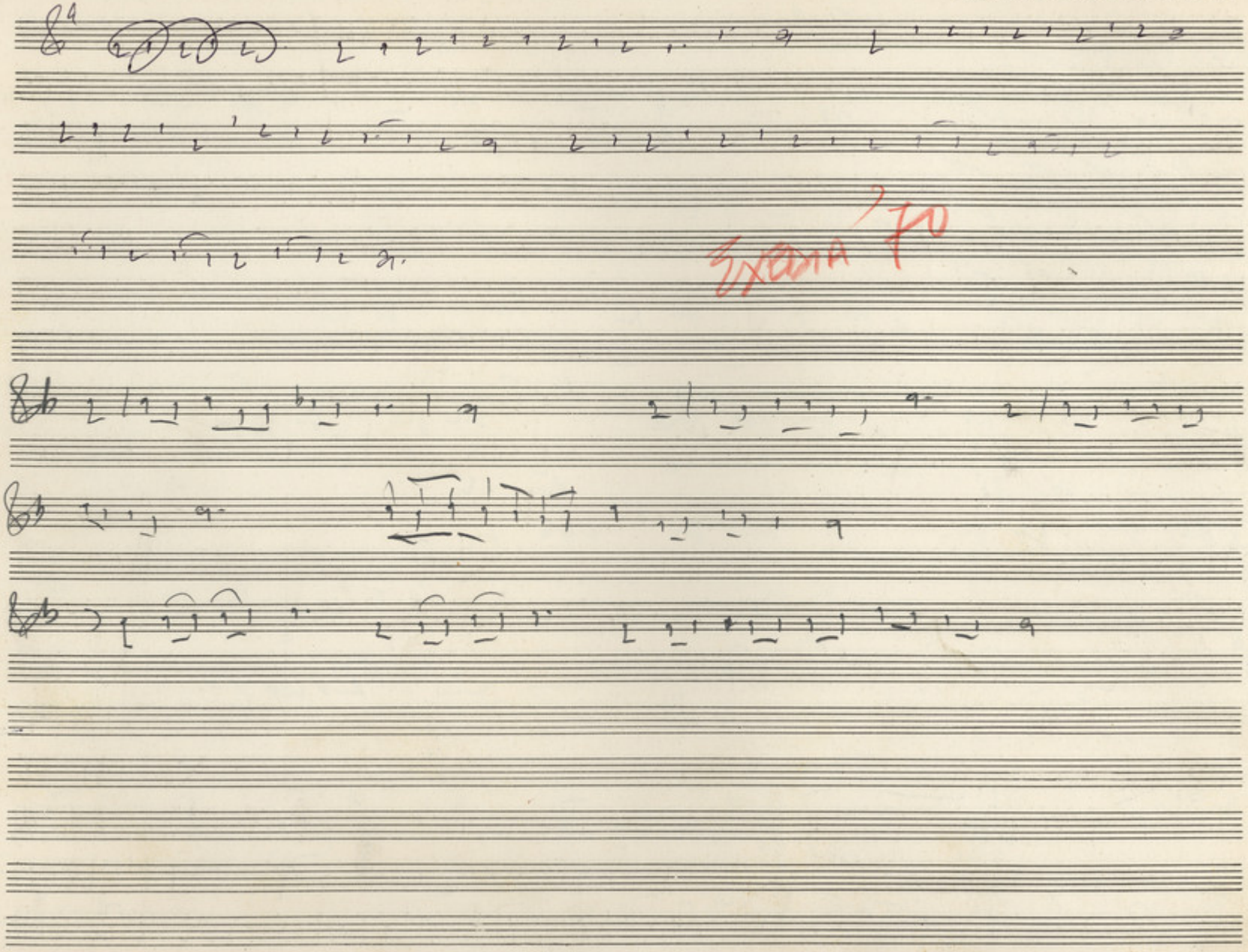

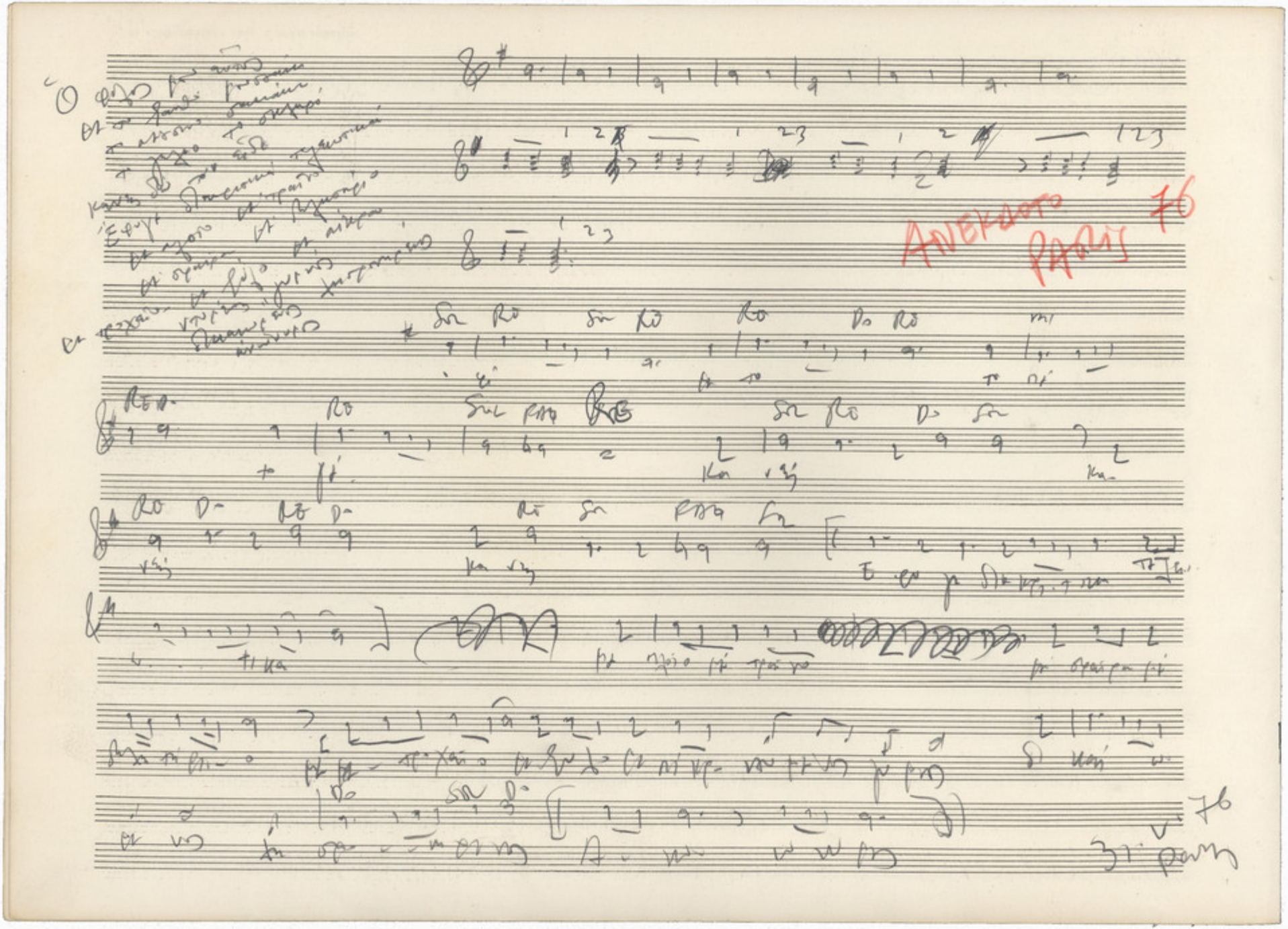
ANEKDOTO
PARIS 76

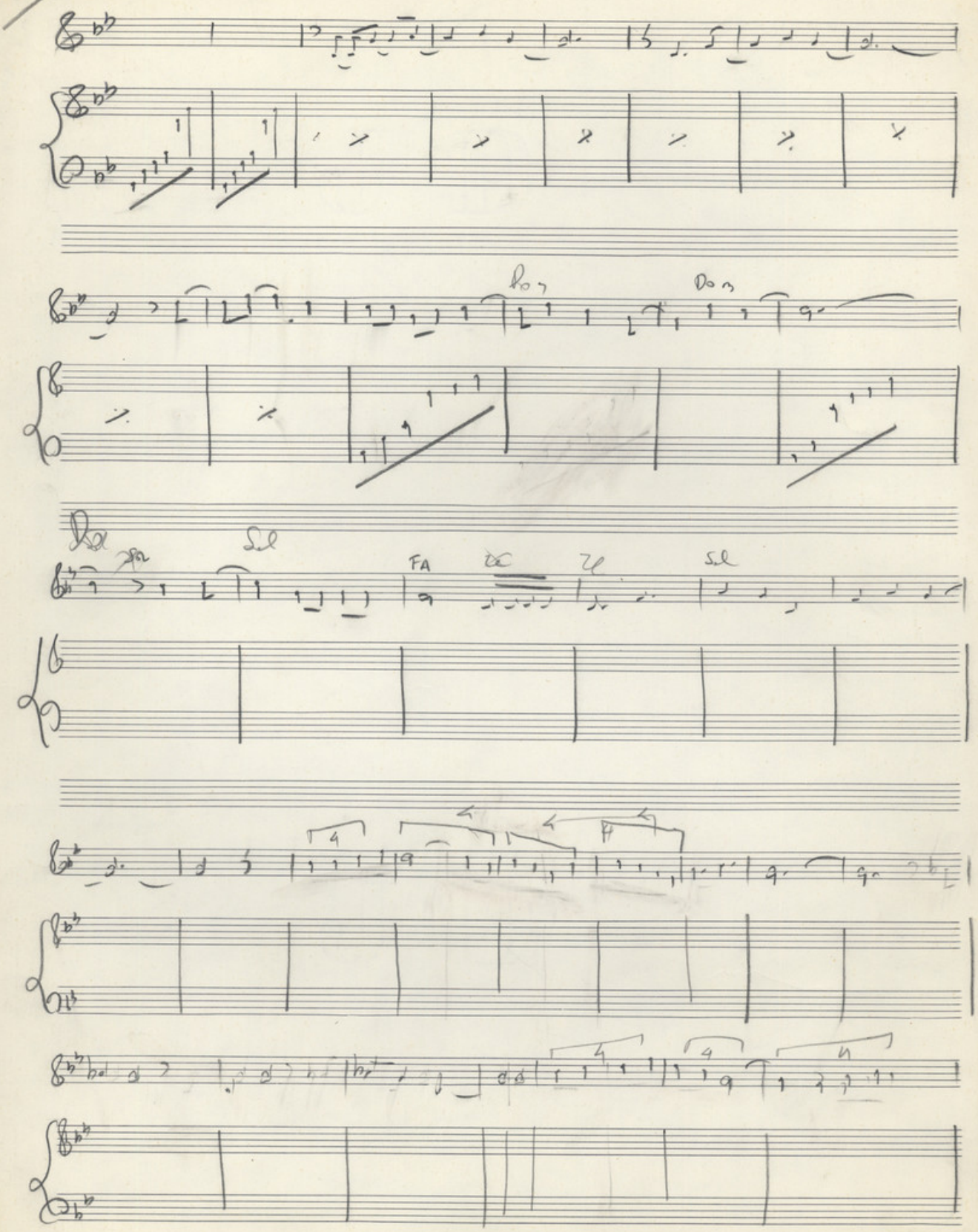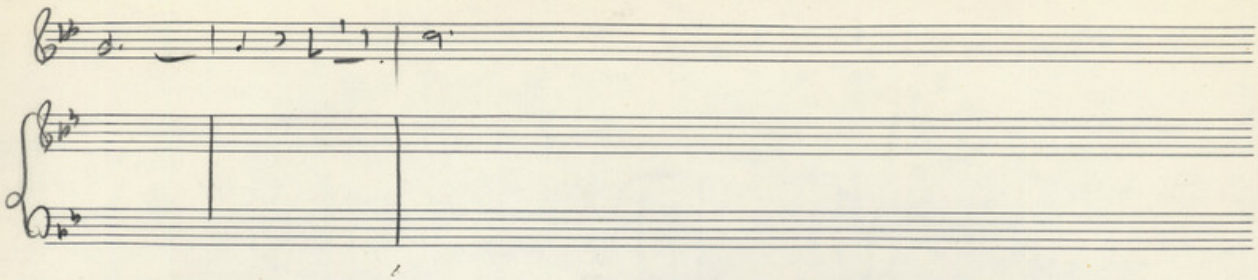
Do 3
Do 3
Sol
FA
Sol